KNACK

WAR

COMANDO · URMARIRI · TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI · OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE · ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

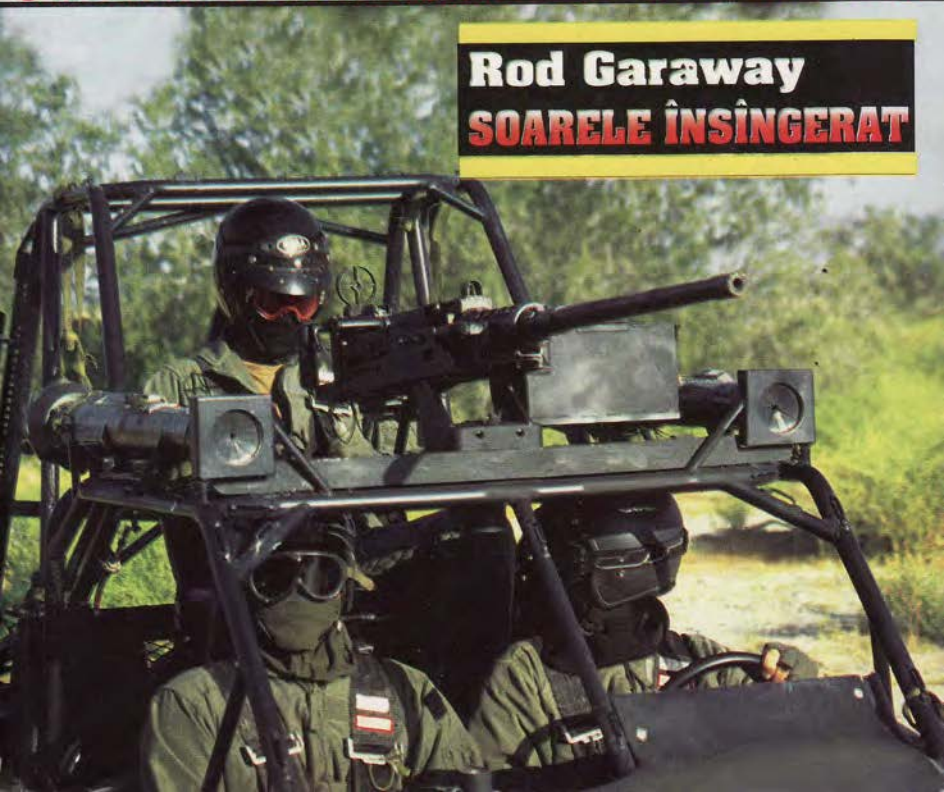

Rod Garaway

SOARELE ÎNSÎNGERAT

EDITURA Z

Ceva se schimbase pe planeta Terra.

Teroriștii occidentali atacau interesele teroriștilor arabi. Încă o lovitură a forței KNACK.

Luptători din umbră, agenți americani superdotați, cei cinci bărbați care formau forța KNACK nu aveau decît o singură deviză: radierea terorismului de pe harta lumii!

Acolo unde alții eșuaseră, numai KNACK putea să reușească!

"Carabina lui Nevada trase de trei ori și doi tipi dispărură în spatele barajului, cu brațele ridicate, iar al treilea cu un "ochi" în mijlocul frunții.

Jeepul escaladă taluzul, sări ca o minge și recăzu pe drum gemînd din toate încheieturile, parcurse zece metri pe două roți și reveni la poziția normală de partea cealaltă a barajului. Panoul lateral al caroseriei se făcu bucățele sub impactul unei rafale de armă automată, amenințînd rezervorul de carburant plin pînă la refuz.

Kentucky apăsă puternic pe accelerație, roțile patinară, mușcară solul și jeepul porni ca o săgeată. După două viraje ajunseră la adăpostul stîncilor și tirul încetă."

ISBN 973-9127-68-1

Lei 2800

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: USSOFT şi Editura Z

ROD GARAWAY

FORȚA KNACK
SOARELE ÎNSÂNGERAT

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z
1996

CAPITOLUL I

Evita să se uite la soare dar nu putea să scape complet de colții lui fierbinți. Platoul era pietros, din loc în loc cu stânci enorme ale căror umbre neregulate se întindeau pe sol când soarele cobora la asfințit și străpungea linia orizontului.

Nu se auzea nici un alt zgomot în afară de șuieratul vântului și țipetele de agonie ale vulturilor care-l supravegheau pe om. Vulturii supraveghează totdeauna o ființă vie care stă nemișcată de prea multă vreme. Omul stătea nemișcat de peste patruzeci și opt de ore.

Incredibil, de neînțeles.

Probabil că fusese drogat în acea *estanco* unde se dusese să bea singur. Nu-și amintea decât că se lovise destul de tare de masă. Paharul se răsturnase. Un tip mustăcios se întorsese imediat spre el în momentul în care își pierdea cunoștința...

Apoi se trezise pe acel platou deșertic fără să știe unde se afla. Putuse să fie transportat, în timp ce zăcea inconștient, chiar și la capătul celălalt al planetei.

La câțiva metri de el se înălța un cort jos cu două saltele, dar nu putea să ajungă la el. Era țintuit pe loc, cu gleznele

strânse în două inele de oțel prinse de doi țăruși metalici înfipți adânc în sol. Lanțurile nu erau prea scurte și se putea întoarce, putea să-și schimbe poziția. Dar nu erau destul de lungi ca să se poată adăposti sub cort.

I se lăsase la îndemână o bâtă solidă, a cărei utilitate încă nu și-o putea explica, un butoiaș cu apă de cincizeci de litri și o ladă cu fructe uscate, biscuiți, pastile de sare pentru a-i putea permite să lupte împotriva deshidratării, ciocolată, carne uscată și bucățele de zahăr. Nici urmă de tutun și alcool.

Salteaua pneumatică era destul de confortabilă.

Cuvertura îl putea proteja foarte bine de răcoarea nopții. Pentru arșița din timpul zilei avea la dispoziție o pălărie cu boruri largi care îl ferea de insolație.

Nu se dorea moartea lui.

Voiau să-l țină în locul acela.

De ce?

*

* *

Joker era scurt și gras, aproape chel, alergic aproape la toate, foarte astmatic și foarte puțin înclinat spre sex.

Firește, Joker avea un nume și un prenume, dar se străduia să le uite deoarece lucra pentru FIA (Forța Internațională Antiteroristă), organizație secretă. Secretă pentru că era amenințată. Secretă pentru că era amenințătoare.

Nu vă încredeți în FIA, așa suna sloganul pe care Joker încerca să-l răspândească în jurul lui, fără mare succes. Dar Joker reușea rareori ceea ce întreprindea, cu excepția cazului în care se folosea de o tablă neagră.

Joker era un supradotat cu un QI enorm: 180! Un cap plin cu materie cenușie – supradotatul în toată oroarea lui, pentru că era incapabil să fie normal.

Joker nu era fericit și nu se bucura cu adevărat de existență decât în biroul lui. Își petrecea aici aproape optsprezece ore din zi, printre computere, telexuri, faxuri, telefoane, videofoane, ecrane de tot felul.

INFORMAȚII!

În biroul său, Joker se afla în centrul unei lumi care lucra pentru el sub forma unui roi de informatori. În afara biroului său, Joker nu era decât un biet omuleț îmbrâncit, la care femeile nu se uitau, lucru de care lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie, conștient de superioritatea lui indiscutabilă față de toate acele bipede stupide.

TERORISMUL. DROGURILE.

Moartea, moartea celorlalți. Care aducea bani teroriștilor și traficanților cu complicitatea ambasadelor și a valizelor lor diplomatice.

Joker lupta împotriva tuturor acestor lucruri împreună cu câțiva superoameni. O muncă de Titan pentru niște oameni din titan, fiii lui Uranus și Gaia, giganți ca să spunem așa dar oameni, în ciuda numelor lor codificate – KNACK – pentru ca SECRETUL să rămână deplin.

KNACK:

Kentucky Jack, american din America, de rasă albă, șeful grupului.

Nevada Smith, american de origine europeană, de rasă albă.

Arizona Bill, american de origine australiană, de rasă albă.

Colorado John, american de origine africană, de rasă neagră.

Kansas Philip, american de origine japoneză, de rasă galbenă.

În felul acesta erau reprezentate cele cinci continente şi, când fitilul se aprindea în America, în Africa, în Asia, în Europa sau în Oceania, Kentucky Jack intervenea cu omul continentului respectiv. Se întâmpla uneori să acţioneze cu doi agenţi şi cu tot staff-ul când lucrurile deveneau teribil de complicate, ceea ce se întâmpla totuşi rar.

Joker privea acum ecranul computerului numărul unu, MOLOSSE, codificat ca şi agenţii KNACK, ca să rămână indescifrabil pentru neiniţiaţii care s-ar fi strecurat în acel birou.

În momentul acela MOLOSSE afişa:

PULL-HANO-3456.IB.01AA9843

OMAS 4

CONSTANTĂ PENTRU STADIUL BABA

COLOANE PE ÎNREGISTRARE

ÎNREGISTRĂRI PE PAGINĂ

LINII PE PAGINĂ

Piu-piu-piu-piu:

00 – A68494AA 03A521A5

10 – 98AA03A5 1BA58492

Dilili-dilili-dilili. Ding!

Pe Joker l-ar fi distrat grozav toate aceste sunete dacă vestea n-ar fi fost atât de proastă. Opri totul, apucă primul telefon aflat la îndemână şi tastă un indicativ.

*

* *

Cadillac îşi plimbă sfârcul sânului pe faţa iubitului ei şi întrebă:

– Cine eşti tu cu adevărat, scumpule?

El rămase cu ochii închişi. Soarele devenise mai blând iar valurile mureau pe nisip rostogolind scoici şi pietricele aurite.

– Bărbatul vieţii tale, răspunse el cu un mic efort.

Cadillac îl adora. Ar fi dat totul pentru el dacă ar fi fost necesar. Dar el considera că nimic nu merita sacrificiul, pecuniar sau fizic, când era vorba de el sau de ceva legat direct de el. Cadillac avea convingerea că nu era vorba de falsă modestie, fiind sigură că nu se aprecia la adevărata lui valoare pentru că viaţa lui nu-l interesa deloc.

El întredeschise pleoapele şi ea îi zise:

– Îmi spui Cadillac şi vrei ca eu să-ţi spun Kentucky, dar toate astea sunt false. Totul e fals între noi. Pleci, te întorci, eu te aştept tremurând. De ce spui că s-ar putea să nu te mai întorci?

Ea avea un păr negru, lung şi des, nişte ochi nespus de verzi, sânge indian în vene. Cânta la flaut şi el o acompania la chitară atunci când răcoarea nopţii îi învăluia domol. Fumau în timp ce cuburile de gheaţă se topeau în paharele cu whisky, iar zilele treceau lent, pline de tandreţe.

Se iubeau.

Se certau rar.

Asta era fericirea lor!

Dar Kentucky pleca des. Îşi lega rucsacul imens din piele roşcată şi sărea într-un elicopter albastru, păstrând aceeaşi expresie a feţei când făcea cu mâna. Poate că asta o captiva pe Cadillac. Kentucky nu-şi manifesta niciodată

sentimentele decât printr-o variație de intensitate a privirii sale aurii.

– Vine cineva, zise el fără să se miște.

Cadillac ridică privirea.

– Ai dreptate, confirmă ea.

– Cine?

Ea își alungă cu un deget șuvița care îi bara imaginea plajei pustii.

– Doi tipi. Al treilea stă lângă o mașină Chevrolet roșie, oprită în parcare lângă mașina ta. Nu ți-e sete?

Kentucky o opri. Degetele lui erau tari ca fălcile unui cleşte.

– Le vezi mâinile? murmură el.

Cadillac mijì ochii stingherită de soarele care scăpăta. Apoi spuse:

– Nu. Ce se întâmplă, Jack?

– Nimic. Întinde-te.

Se așeză peste ea, puse rucsacul între ei și necunoscuți, deschise un fermoar și scoase un revolver greu plin cu gloanțe. De departe, el și Cadillac dădeau impresia că doar își schimbaseră poziția pentru mai multă comoditate.

– Ce se întâmplă, Jack?

El nu-i răspunse. Privea, cu mușchii încordați, la cei doi necunoscuți care se apropiaseră la vreo cincizeci de metri de ei. Al treilea tip, nemișcat lângă mașina roșie oprită în parcare, trăgea dintr-un trabuc lung.

Kentucky știa deja că moartea plutea în aer, dar trăsăturile îi rămâneau încremenite.

Pescărușii fâlfâiau din aripi cu țipete sinistre, se repezeau

în picaj printre valuri ca niște avioane de vânătoare, apoi dădeau de câteva ori din aripi și se înălțau din nou, ținând în cioc un pește care încă se mai zbătea.

– Nu te mișca, șopti Kentucky. Acum n-o să mai dureze mult.

Ea auzi un mic pocnet metalic când Jack trase piedica, întoarse capul și văzu arma pe care el o ascundea în spatele rucsacului.

– Nu spune nimic, îți voi explica, promise el fără s-o privească.

– Suntem în pericol? întrebă ea cu o voce atât de schimbată încât el nu i-o mai recunoscu.

Kentucky respira cu o mare regularitate. Când se afla deasupra ei, ca în acest moment dar nu în același scop, făcea totdeauna în așa fel încât să n-o apese prea tare. Dar atunci respirația lui era mai puțin regulată și Cadillac considera asta surprinzător. Cum putea un bărbat să fie mai emoționat când făcea dragoste decât atunci când se pregătea pentru o înfruntare mortală?

– Eu sunt în pericol, o corectă el. Totuși, dacă nu avem grijă, s-ar putea să te nimerească un glonț rătăcit sau o schijă.

– Cine sunt oamenii ăștia?

– Și eu aș vrea să știu.

Unul dintre tipi schiță un gest. Ajunsese la douăzeci și cinci de metri de cei doi. Dar grenada ofensivă îi rămase în mână căci un glonț de 9 mm îi rupse maxilarul.

Când cineva e lovit în acest fel de un glonț de un astfel de calibru, respectivul nu se alege cu o găurică roșie și nu alunecă ușurel la pământ. Împușcatul e lovit cu brutalitate. La douăzeci și cinci de metri efectul este asemănător cu șocul produs de un automobil.

Puterea impactului proiectă pe nisip o bună parte din maxilarul „grenadierului". Îl ridică în aer şi-l trânti la pământ. Cel de al doilea glonţ tras de Kentucky îl izbi pe celălalt ucigaş în momentul în care plonja la pământ încercând să scoată revolverul. Proiectilul îi rupse coloana vertebrală, îşi continuă drumul şi ieşi din corp smulgându-i o mare parte din sex.

Apoi grenada cu siguranţa trasă făcu explozie.

Cadavrele fură aruncate în sus de un gheizer de nisip şi de scoici, mii de schije şuierară în jur, ciuruind rucsacul lui Kentucky.

Când vacarmul exploziei se stinse, Cadillac auzi zgomotul unui motor ambalat. Omul cu Chevroletul fugea accelerând la maxim.

Cadillac se uită pe deasupra rucsacului, se albi la faţă şi i se făcu greaţă. Mâna fermă a lui Kentucky îi mângâie ceafa.

– Ţine ochii închişi, ăsta nu e un spectacol pentru tinerele fete. Să nu te mişti de-aici. Mă întorc repede.

Se deplasă cu rapiditate şi fără să facă nici cel mai mic zgomot. După cum se aşteptase, morţii nu aveau nici un fel de acte de identitate iar hainele nu purtau nici un fel de etichetă. Luă revolverul 357 Magnum şi puse în loc arma lui Parabellum. Poliţia va crede ce va dori, dar prefera să ajungă la concluzia unei reglări de conturi între doi gangsteri. Contrabandiştii pur şi simplu mişunau în acea parte a Floridei.

– Haide, Cadillac.

Luă de jos rucsacul, îşi prinse iubita de braţ şi ocoliră pe departe cadavrele, mergând pe nisipul ud unde valurile le ştergeau urmele paşilor.

– Cine eşti, Jack?

Cadillac tremura spasmodic.

El avu o scurtă crispare a feţei şi o strânse mai tare de braţ.

– Ai încredere în mine. Nu pot să-ţi spun decât că nu acţionez în afara legii.

– Atunci vei anunţa poliţia?

– Nu.

Cadillac gemu neputincioasă.

– Atunci chiar că trebuie să am încredere în tine în cazul ăsta! Ce se va întâmpla dacă poliţia mă găseşte şi mă interoghează?

El scutură din cap.

– Nu te va găsi. Dar dacă totuşi se va întâmpla, cineva va spune că te aflai în altă parte în după-amiaza aceasta. La Miami, de exemplu.

Ea băgă de seama că mergeau în continuare pe nisipul ud, întoarse capul şi constată că valurile le şterseseră deja urmele.

Acum ştia că e un profesionist. Toate gesturile lui erau calculate, trăgea remarcabil şi totdeauna ştia ce trebuie să facă în orice împrejurare. Văzuse o mulţime de filme, citise o sumedenie de cărţi de aventuri, poliţiste, de spionaj, şi acum avea senzaţia că se află alături de unul din acele personaje ireale din romane, ceea ce accentua latura fantastică a situaţiei.

Apoi îşi zise că nu avea cum să fie altfel. Kentucky nu putea să fie un om ca toţi ceilalţi.

– Eşti agent secret?

El o privi şi-i răpunse:

– Sunt pilot la Panam. Vei spune că sunt mai mult plecat decât cu tine, că nu ştii unde stau dar că mă cheamă Tom Mac Kinley, ca vârful acela de şase mii de metri şi pustiurile din Alaska.

Kentucky schimbă direcţa deplasării şi adăugă, fără să-i dea drumul la mână:

– Voi face în aşa fel încât să fii protejată. Se ştie că exişti şi de acum înainte e posibil să lovească în tine ca să poată ajunge la mine. Mă întreb cum au reuşit să ajungă până aici?

Ea îl privi cu atenţie dar bărbatul de lângă ea avea aceeaşi expresie relaxată. Totuşi avea convingerea fermă că era îngrijorat pentru ea. În anumite ocazii îşi zisese că era un fel de animal cu sânge rece iar acum era mai convinsă ca oricând de acest lucru.

– Ştii că eşti bine! Dar magazinul meu şi...

– Nu-ţi vei schimba obiceiurile, o întrerupse el. Cineva te va proteja, dar tu nu-ţi vei da seama de asta, decât în cazul în care cineva va încerca ceva împotriva ta. Îmi pare rău, Cadillac. Am crezut că am luat toate precauţiile pentru a nu se ajunge la tine...

Lăsă fraza neterminată, ceea ce i se întâmpla foarte rar, şi ea crezu că ăsta era un semn de tulburare. Nu-i spusese niciodată că o iubeşte, dar acum avea această certitudine. Un bărbat ca el nu s-ar fi întors doar ca să se culce cu ea. Probabil că nu ducea lipsă de femei. Dacă n-ar fi iubit-o, Kentucky n-ar fi fost lângă ea, care nu avea să-i ofere decât trupul şi frumuseţea ei, dragostea şi mângâierile.

Doar dacă nu cumva...

Doar dacă nu juca fără să vrea rolul caprei legate de ţăruş. Momeala! Cadillac simţi cum i se face pielea ca de găină şi eventualitatea o traumatiză. Se opri pe culmea unei dune presărată cu smocuri de iarbă aspră.

– De ce-mi spui Cadillac?

El schiţă un zâmbet palid, se uită în ochii ei şi zise:

– Este cea mai frumoasă dintre maşini iar tu eşti fata cea mai frumoasă din lume. Niciodată nu ţi-aş fi spus Ford. Vii?

Urcară în maşină şi Kentucky demară după ce-şi strecură pistolul necunoscutului sub pulpa piciorului.

Când ajunseră dincolo de dune, pe drumul neted şi fierbinte, radiotelefonul de la bord emise semnalul de apel şi Cadillac tresări fără să vrea.

Când se auzea acest apel, Kentucky pleca totdeauna în ora următoare la bordul unui elicopter albastru.

Cadillac îşi aşează capul pe umărul iubitului şi o lacrimă limpede precum cristalul i se rostogoli pe obraz.

CAPITOLUL II

La început se roteau deasupra lui şase, cu aripile larg deschise.

Acum se strânseseră cincisprezece, cocoţaţi pe blocurile stâncoase, ghemuiţi sub cortul negru al aripilor. Din când în când vulturii lipseau vreo două ceasuri. Atunci omul credea că nu se vor mai întoarce, dar greşea.

Vulturii, mai ales cei cu „aură" – cap roşu şi chel, gât bătând în albastru şi aripi negre – nu rămân într-un anumit loc decât atunci când văd un cadavru sau când îi simt mirosul.

Omul se pricepea puţin la păsările de pradă. Vulturii aceia nu aşteptau moartea lui. În realitate nu era deloc interesant pentru ei. Prin apropiere putrezea un stârv oarecare, asta era singura explicaţie plauzibilă.

De vreo două ori, unul dintre ei cutezase să ţopăie cu stângăcie în apropierea omului, cu ciocul întredeschis şi ochii plini de vioiciune. Rotirile de bâtă îl puseseră imediat pe fugă.

Omul avea posibilitatea să stea în picioare. Din înălţimea celor o sută şaptezeci şi opt de centimetri orizontul lui se lărgea şi zărea un alt platou, puţin mai în vale faţă de locul

unde se afla el, spre sud, la o distanţă de aproximativ trei mii de metri. Nici urmă de viaţă omenească. Acel platou se afla la o bună distanţă chiar şi de liniile aeriene.

Omul nu înţelegea nimic.

Un lucru părea totuşi evident. Acolo se încerca să se creeze animaţie, mai întâi cu el şi cu acel cort, apoi cu vulturii care făceau naveta între stâncile pe care stăteau cocoţaţi şi un loc invizibil, destul de îndepărtat, situat undeva în vale.

După calculele lui, proviziile şi rezerva de apă i-ar fi permis să reziste vreme de trei săptămâni. Firește, spera ca până atunci să se petreacă un eveniment decisiv. Un eveniment care să-i aducă eliberarea. Pentru că înţelegea prea bine că era prizonier.

Mai fusese pe vremuri, dar asta nu-l traumatizase. Atunci îşi cunoştea adversarii şi natura delictului care i se reproşa, şi nu chiar pe nedrept. Reţinerea pe acel platou împotriva voinţei sale îl chinuia mai puţin decât faptul că nu cunoştea motivul. Iar singurătatea devenise apăsătoare. Ar fi vrut să dea ochii cu duşmanii lui, să stea de vorbă cu ei, să afle ce aşteptau de la el, etc.

Suferea de lipsa tutunului şi, într-o măsură mai mică, de cea a alcoolului. Inactivitatea îl apăsa tare mult. Era un om de acţiune, nu putea să stea locului, se culca foarte târziu, dormea cinci ore şi se scula dimineaţa devreme. Aici avea impresia că prinde rădăcini, că îmbătrâneşte pe picioare.

Doreau oare să-l lase să moară puţin câte puţin, de foame, de sete şi de plictiseală? În acest caz prezenţa vulturilor era justificată. Cu ciocul lor robust, uneori enorm, echipat cu mărgini tăioase şi terminat cu un cârlig puternic, vulturii erau echipaţi să taie pielea şi să sfâşie carnea.

Cincisprezece vulturi l-ar fi adus în mai puțin de trei ore în stare de schelet, pe care soarele avea să-l usuce după aceea. Foarte hazliu! O chestie bună pentru susținerea moralului!

Omul începu să fluiere străduindu-se să se gândească la altceva. Fluiera foarte bine melodia din „Pantera roz". Vulturii își întinseră gâturile subțiri și clămpăniră din cioc.

*

* *

Schimbase costumul de plajă cu o ținută de vară, dar părea la fel de relaxat și aparent lent, cufundat în gânduri. Bluza subțire de pânză nu avea decât rolul de a ascunde revolverul vârât la centură.

Era o armă frumoasă. Kentucky avea o slăbiciune pentru armele frumoase, pentru precizia lor fantastică. Era atât de obișnuit cu ele încât ar fi putut să spună dacă o armă era mai mult sau mai puțin încărcată numai după greutate. Cu o eroare de un cartuș.

Cât privește transportarea lor – pe liniile interne sau internaționale – acest lucru nu-i punea nici o problemă, în ciuda „porticurilor" și detectoarelor cu care erau echipate. Înfășura pistolul sau pușca demontabilă într-o husă de polietilenă, și gata!

Firește, era vorba de un truc pe care cetățenii obișnuiți nu-l cunoșteau. Dar cetățenii obișnuiți nu cunoșteau enorm de multe lucruri, ceea ce e mai bine pentru liniștea lor. Căci dacă un cetățean obișnuit ar afla de la o zi la alta în ce hal fură, ucid, trafichează și mint mai marii acestei lumi, viața ar

deveni insuportabilă, intolerabilă, astfel încât s-ar alege praful de orice formă de morală, de etici sau de ideal.

Kentucky știa. Cunoștea fața ascunsă a lucrurilor. De aceea Kentucky zâmbea rar și observa lumea cu o privire rece și îndepărtată.

Kentucky și Joker nu se întâlneau decât atunci când era indispensabil. Amândoi își luau o sumedenie de precauții pentru a ajunge la locul de întâlnire fără să fie urmăriți.

Kentucky luase elicopterul albastru, apoi un taxi, autobuzul și metroul. Intrase într-un magazin mare pe ușa C și ieșise pe ușa F. Luase un bilet la cinematograf, stătuse pe scaun trei minute și ieșise din sală pe ieșirea de serviciu.

Tot timpul cărase după el rucsacul și-și ținuse mâna dreaptă, neglijent pe mânerul revolverului.

Acum Kentucky și Joker stăteau față în față, de o parte și de alta a unei mese de stejar pe care se aflau o sticlă cu apă minerală și două pahare fără picior, cu fundul gros.

Kentucky fuma calm și scutura scrumul într-o scrumieră mare de sticlă masivă. Scaunele nu făceau nici un zgomot căci erau prevăzute cu rondele de pâslă.

Lângă perete clipeau trei aparate. Dacă unul dintre ele se oprea, asta însemna că cineva încerca să pătrundă în apartament. Atunci Kentucky pleca așa cum venise, pe scara interioară, deci privată și secretă, care ducea la parter traversând cele două încăperi de la etajul doi și cele trei încăperi de la primul etaj. Cele două apartamente nu erau ocupate și nici mobilate.

Joker ar fi declanșat sistemul de tir și ar fi urcat pe aceeași scară care l-ar fi dus, trecând prin alte două apartamente neocupate și nemobilate, la etajul șase unde, printr-o ușă ascunsă, ar fi trecut într-o altă clădire.

Aproape în acelaşi moment, două mitraliere UZI şi-ar fi golit încărcătoarele pe culoarul apartamentului de la etajul trei. Echipate cu surdine puternice, mitralierele n-ar fi făcut mai mult zgomot decât un copilaş care strănută, dar intrusul ar fi încasat aproape două kilograme de cupru. O greutate neînsemnată de care însă n-ar mai fi putut să scape.

După care, mai târziu, nişte oameni de meserie, ar fi venit să-i ridice cadavrul şi nu s-ar mai fi vorbit de el.

– Victimele tale nu mai sunt pe plajă şi... şi credem că poliţia... poliţia nu va fi alertată.

De obicei, cu toate că avea multe defecte pentru un om de mărimea lui care ocupa atât de puţin loc, Joker nu se bâlbâia. Personalitatea, „greutatea", privirea rece a lui Kentucky îl stinghereau în aşa măsură încât îl făceau să-şi piardă şirul.

Kentucky dădu din cap arătându-i astfel lui Joker că aprecia gestul. Joker îşi drese glasul şi evită privirea celui care se afla în faţa sa.

– Eşti bolnav? îl întrebă Kentucky.

– Nu. Mă simt bine, cel puţin deocamdată. N-aş putea să spun acelaşi lucru despre nevasta şi fiica ambasadorului nostru de la Mexico.

Speră şi aşteptă o remarcă din partea interlocutorului său, dar Kentucky se limită să-şi scuture scrumul ţigării în scrumiera enormă. Apartamentul avea izolare sonoră şi era climatizat. Fumul ţigării era aspirat de un sistem de ventilaţie. Fără zgomot, fără miros. Aseptizăm, sterilizăm, după moda americană, chiar dacă depersonalizăm.

Lui Joker îi plăcea. Kentucky nu putea s-o sufere.

– Răpitorii, continuă Joker, cer eliberarea a şase indivizi arestaţi pentru trafic de droguri şi plata unui milion de dolari.

După aceea le vor elibera pe nevasta şi pe fata ambasadorului nostru.

– Prea clasic ca să fie autentic, remarcă Kentucky. Ce naţionalitate au cei şase indivizi deţinuţi de autorităţile mexicane?

Joker suspină şi răspunse scurt:

– Siriană.

Urmă o tăcere care se prelungi creând senzaţia unei materii solide. Kentucky reflecta cu privirea aţintită spre Joker care avea sentimentul neplăcut că e străpuns, că e transparent.

Joker nu era un gânditor. Cu toate aparatele din jurul lui, Joker căpătase obiceiul de a-şi concretiza gândurile sub formă de cristale lichide, imprimante, etc. Deviase de la formaţia lui originară, gândind prin intermediul computerelor, cam ca un autor modern care nu-şi mai poate imagina romanul decât prin intermediul caracterelor maşinii sale de scris.

Joker era pierdut pentru sectorul privat, ar fi devenit şomer dacă ar fi dispărut FIA, sau 5T, cum zicea Nevada Smith.

– De ce ştirea nu a apărut nicăieri? întrebă Kentucky.

– Răpitorii au cerut să se păstreze tăcerea. Foarte puţini oameni cunosc cazul. Ambasadorul în persoană a cerut la Washington o „intervenţie pe cât de discretă pe atât de eficace", precizând că el crede că nevasta şi fiica lui vor fi executate chiar dacă răpitorilor li s-ar satisface dorinţele. Şi a adăugat textual următoarele: „ *Chiar dacă nu sunt asasinate, tot nu vor fi eliberate, ci duse într-un bordel sirian. Răpitorii nu sunt numai traficanţi de droguri, ci mai ales teroriştiinternaţionali. Drogurile sunt pentru ei un mijloc de a ne destabiliza ţara, şi în general ţările industrializate, zise ţări*

bogate, care refuză să se supună legii petrodolarului." Sfârşitul citatului...

– Lucid şi curajos, remarcă Kentucky strivind chiştocul în scrumieră. Ambasadorul nostru la Mexico a preferat intervenţia noastră?

– Da. A spus, textual, că asta e o treabă pentru „KNACK".

Kentucky ridică o sprânceană.

– Chiar aşa?

– Textual, repetă Joker.

Niciodată nu-l suprinsese, nu-l uimise pe Kentucky, şi era fericit că de data asta reuşise.

– N-ar fi trebuit să spună asta.

– De ce nu? întrebă Joker care se pomeni şi el mirat.

Kentucky se aplecă uşor spre el.

– Pentru că n-ar fi trebuit să ştie că „KNACK" se ascunde în spatele cunoscutei FIA!

– Un ambasador...

– Nu! N-ai dreptate! „KNACK" nu este repertoriat. Cei care răspund de existenţa numitei FIA nu ştiu, n-ar trebui să ştie că noi suntem şi oameni ai „KNACK"-lui!

Redeveni imediat calm. Este adevărat că abia ridicase vocea şi că exclamaţiile lui nu treceau dincolo de pereţii din jur. Totuşi Joker nu-şi amintea să-l fi auzit vreodată schimbând tonalitatea.

– Ai dreptate, recunoscu el. Acest detaliu nu m-a frapat pe moment, dar ai dreptate. Există deci o anomalie.

Kentucky îşi fixă privirea undeva în spatele lui Joker şi zise:

– Anomalie cu atât mai notabilă cu cât trei ucigaşi au

venit după mine pe acea plajă din Florida. La două anomalii poţi fi sigur că partida e trucată, zarurile aranjate, cărţile măsluite. De acord, Jok?

Joker încuviinţă clătinând din cap.

– Esenţialul, zise el, constă în a şti despre ce partidă e vorba. Şi ca să ştii...

– Trebuie să te duci acolo să vezi, termină Kentucky. OK, mă duc.

*

* *

În timp ce Kentucky sărea în avionul de Mexico, Cadillac pusese la frigare un pui mare. Era ziua copiilor ei adoptivi, Virginia, doisprezece ani, şi Paul, opt ani, fiul şi fiica fratelui său. Ambii părinţi pieriseră în urmă cu un an şi jumătate într-un accident de maşină.

Drumuri sângeroase, drumuri ucigaşe!

Cadillac luă o furculiţă mare, cu trei dinţi lungi şi ascuţiţi, din oţel inoxidabil. Mânerul de corn era identic cu cel al cuţitului de tranşat cu care forma un set. Părinţii orfanilor îi oferiseră acest serviciu în urmă cu trei ani, în ziua în care împlinise douăzeci de ani şi, coincidenţă, se deschisese magazinul. Noutăţi, amintiri, cărţi poştale, totul pentru turişti...

Cadillac aruncă o privire spre ceas şi se întrebă ce făcea Kentucky în clipa aceea. Deschise uşa cuptorului, întoarse puiul cu ajutorul furculiţei lungi, închise uşa la loc şi îşi turnă un păhărel de rom pe care-l bău dintr-o răsuflarre.

Nu obişnuia să bea, dar ar fi făcut orice ca să nu mai aibă în faţa ochilor imaginea celor două cadavre ciopârţite, a sângelui împrăştiat pe nisipul auriu în bătaia soarelui...

Paul avea să bombăne pentru că Kentucky nu era prezent. Kentucky îi zicea lui Paul „Indian Rapid" şi Virginiei „California". Ea însăşi devenise Cadillac pentru copiii care îl adorau pe Kentucky, cu felul lui de a fi relaxat şi de a cânta la chitară fredonând melodii vechi din sud. Când le istorisea poveşti cu cai şi diligenţe pornite în mare galop pe drumurile neospitaliere ale Vestului sălbatic, copiii rămâneau cu gura căscată de admiraţie, deşi ştiau că inventează pe măsură ce povesteşte.

Ce tip! Ce om!

Cadillac aprinse o ţigară şi porni radioul pe lungimea de undă a staţiei locale. Poate că era a zecea oră de la plecarea lui Kentucky, dar nu se spunea nimic despre cadavrele de pe plajă.

– Ai grijă, Cadillac, îi spusese Kentucky înainte de a urca în elicopterul albastru, abia de mâine dimineaţă vei fi sub protecţie. Aşa că, prudenţă!

Totuşi nu se putea baricada. Nu era deloc uşor atunci când ai un magazin şi apartamentul în care locuieşti e situat în partea din spate a localului. Apoi îşi spuse că nimeni nu va îndrăzni s-o atace în plină aglomeraţie

Nu era un oraş mare, dar patrulele poliţiei parcurgeau întruna străzile, mai ales din cauza cubanezilor expulzaţi de Castro şi care nu aveau nici un loc de muncă.

Cadillac mâncă două măsline pentru că romul o cam ardea în stomac. Fără să facă să dispară imaginea trupurilor ciopârţite de explozia grenadei. Văzuse la cinematograf, la televizor filme de război, dar nu se putea compara deloc cu realitatea.

Cadillac auzi zgomotul unui motor şi se ridică să

privească pe fereastră căci Indian Rapid şi California trebuiau să sosească aduşi de bunicul din partea mamei. Dar nu văzu decât partea din spate a unei maşini roşii.

Cadillac aruncă o privire la pui, îl stropi cu sos şi, în clipa aceea îi apăru în minte imaginea Chevroletului roşu părăsind în viteză parcarea. S-ar putea oare ca ucigaşul...

Cadillac auzi clopoţelul de la uşa magazinului.

– Vin, vin! strigă ea.

Apoi îşi scoase şorţul, îşi aranjă părul şi trecu în magazinul a cărui vitrină dădea spre bulevard.

Nu-l cunoştea pe acest client. Era un bărbat tânăr, brunet, foarte bine făcut. El îi aruncă o privire care dorea să fie indiferentă, dar în care ea desluşi viclenia, şi o întrebă cu o voce încordată:

– Caut o eşarfă pentru logodnica mea. Aveţi aşa ceva?

Cadillac spuse că da, răspunse după aceea la salutul pastorului care trecea pe motoreta lui neagră, deschise un sertar şi aşează pe tejghea vreo zece eşarfe de calitate şi de preţuri diferite. Clientul alese fără să ezite o eşarfă împodobită cu motive marine: stele de mare, peşti, arici de mare, etc.

– Încercaţi-o, o rugă el, ca să-mi dau seama. Semănaţi puţin cu ea.

Cadillac se gândi la puiul ei, dar îşi aşează totuşi eşarfa după gât. În clipa aceea clientul se aruncă asupra ei, apucă cele două extremităţi ale eşarfei şi o strânse cu toată puterea. Cadillac încercă să se zbată. Nu mai putea să ţipe. Îi trase un cot în stomac necunoscutului care începu s-o împingă afară din magazin, spre apartament. Agresorul se temea să nu fie văzut de un trecător.

Cadillac rezistă cât putu, dar ucigaşul reuşi s-o târască în bucătărie şi s-o lipească de perete. Agresorul începu s-o strângă din nou, cu faţa crispată de efort. Cadillac stiu că va muri. Simţi că picioarele nu o mai susţin, bătu aerul cu braţele şi nimeri cu mâna peste mânerul furculiţei de tranşat.

Tânăra femeie îndoi braţul şi, cu toată forţa, înfipse furculiţa în pieptul ucigaşului.

Apoi se prăbuşi în genunchi şi trase cu disperare aer în plămâni.

CAPITOLUL III

Kentucky coborî pe aeroportul internaţional din Mexico, luă un taxi şi ceru să fie dus direct acasă la Pablo Marquez, informatorul lui Joker.

Mexico şi periferia lui, cu cele douăsprezece milioane de locuitori, erau un fel de recipient în care Kentucky se deplasa ca un peşte în apă. Apoi respira bine la 2250 m altitudine, ceea ce ameliora considerabil funcţionarea neuronilor şi funcţionarea întregii sale „mecanici".

Pablo Marquez locuia la marginea cartierului popular San Juanica Ixtatepec care, pe la sfârşitul lui 1984, fusese pur şi simplu şters de pe hartă de o explozie de gaz cumplită. Se înregistraseră cinci-şase sute de morţi, poate chiar mai mult. Urmările unui soi de adevărat bombardament, cu aprindere în lanţ, asediind insulitele de locuitori, năpustin-du-se asupra lor pe la spate, tăind retragerea unor sărmane torţe vii.

Toate acestea pentru că rezervorul de gaz, implantat iniţial în afara oraşului, fusese de-a lungul anilor încercuit de cocioabele celor săraci fără să provoace nici o reacţie din partea celor răspunzători de siguranţa cetăţenilor. Acest gen

de slăbiciune îl revolta pe Kentucky. Lenea, neglijența, iresponsabilitatea favorizaseră catastrofele de la Los Alfaques, Ankara, Pajuca, Djakarta, care provocaseră sute de morți, toți luați prin surprindere în mici Hiroşime al căror bilanț este un adevărat holocaust.

Se spune că asta nu se întâmplă decât altora, acolo unde domneşte neglijența pusă pe seama celor din lumea a treia. Dar se uită de Romeoville din Statele Unite, de Trinec din Cehoslovacia, de Abbeystrad în Marea Britanie, de Luanco în Spania.

Terorism, droguri, neglijențe care, până la urmă, aduceau sume enorme de bani unor oameni lipsiți de scrupule pentru care viața celorlalți nu conta. Împotriva acestor oameni lupta „KNACK".

Dacă sirienii aleseseră Mexico drept teren pentru isprăvile lor sinistre – răpirea familiei ambasadorului Statelor Unite – asta însemna că aveau motivele lor. Drogurile, provenind din Triunghiul de Aur, tranzitau America Centrală, trecea după aceea frontiera americano-mexicană înainte de a inunda piața americană şi a provoca adevărate ravagii în rândul tinerilor.

Era o formă de terorism, un mod de a câştiga adevărate averi. Dar nimic n-ar fi fost cu putință fără complicitatea anumitor persoane din rândul poliției şi diplomației.

Taxiul opri. Kentucky plăti cursa, coborî trăgând după el rucsacul şi fu frapat de ruine. Ruinele se întindeau pe o suprafață de câțiva kilometri pătrați, domul crăpat şi înnegrit de focul rezervoarelor de gaz înălțându-se în mijlocul unor conducte enorme şi a unor rămăşițe de toate felurile. Cartierul San Juanica Ixtatepec nu mai exista.

Pablo Marquez ieşi în pragul casei. Kentucky îi întinse mâna.

– *Comos esta usted, Pablo?*

– *Estoy muy bien, Jack. Y usted?* Ai văzut ce aproape de casa mea a trecut furtuna? Dormeam. Doar câțiva metri au lipsit. Intră. Am o sticlă la rece.

Era o casă veche în stil spaniol, plină de umbră şi de răcoare, cu un patio sub cerul liber, protejată cu garduri de fier de nepoftiți. Dar calmul era tulburat de rumorile oraşului, oraşul cel mai populat din lume. Mexico, oraşul caracatiță care, conform statisticilor, va număra douăzeci şi opt de milioane de locuitori în anul 2000, dar nu era mai puțin adevărat că săracii veneau aici în valuri în căutare de lucru şi confort, fără să ştie că vor suferi în acel Megalopolis jinduit mult mai mult decât dacă ar fi rămas la ei la țară.

Pablo umplu cele două pahare deja aşezate pe măsuța joasă din trestie. Vinul era limpede. Cei doi băură, apoi Kentucky întrebă:

– Noutăți, Pablo?

– *Si*, am aflat că sirienii s-ar putea ascunde chiar aici. Ar fi vorba de o locuință particulară situată în cartierul mărginaş Netzahualcoyotl. Cineva ar fi recunoscut-o pe fata ambasadorului la o fereastră.

Kentucky aprinse o țigară, aşeză pachetul în fața mexicanului care se servi şi bătu bricheta de palmă.

– Totul e la condițional, zise Kentucky fără entuziasm, dar nu mă aşteptam la un miracol. De unde provine informația?

Pablo îşi agită mâna orizontal pentru a imita înaintarea unui peşte între două ape.

– Un mic zvon într-un anumit mediu... Compatrioții tăi au promis o recompensă mare celui care va furniza informații și informațiile nu lipsesc. Trebuie însă triate. Am selectat-o pe asta datorită caracaterului ei confidențial: n-a fost comunicată ambasadei americane.

Kentucky încuviință căltinând din cap.

– Netzahualcoyotl e o periferie mare, zise el. Dacă nu cunoaștem amplasarea acestei locuințe particulare.

– Am adresa, îl întrerupse Pablo.

– Dar de ce n-a fost comunicată ambasadei? Oamenii de la voi nu mai au nevoie de recompense?

Mexicanul scutură din cap. Avea o mustață mare și neagră, sprâncene groase și arcade proeminente.

– Autorul știrii a dispărut. Așa că toată lumea tace de teamă.

Kentucky puse pe masă revolverul 357 și trase încetișor din țigară cufundat în gânduri.

– Cine e autorul? întrebă el.

Pablo trase sertarul mesei, luă dinăuntru un carnețel cu copertă neagră și-l răsfoi repede.

– Armando Mondejar Lopez.

Kentucky șuieră printre dinți.

– Îl cunosc. Va trebui să fii atent, Pablo. Armando colaborează destul de des cu Joker.

Mexicanul închise ochii pe jumătate.

– La dracu cu toate secretele voastre! Oare lucrurile n-ar fi fost mai simple dacă spuneați...

– Compartimentarea, Pablo. Faptul că Armando a căzut și tu nu este o dovadă că acest sistem e bun. Dacă ar fi lucrat cu tine, ar fi fost forțat să mărturisească și acum n-ai mai fi fost în viață.

Mexicanul își pierdu aerul sălbatic.

– Nimeni n-a spus că Mondejar Lopez a fost ucis, zise el. Părerea mea e că s-a pus la adăpost de teama represaliilor. Cu siguranță că sirienii care au răpit familia ambasadorului nu au putut rămâne multă vreme incognito. Cu două americance după ei, nu aveau cum să nu se facă remarcați și, într-un fel oarecare, Mondejar Lopez a fost în legătură cu ei.

Ca totdeauna când era vorba de „americanii de jos", lucrurile se complicau teribil. Oamenii ăștia aveau un adevărat talent la încâlceli imposibil de desfăcut. De aceea nu progresau decât foarte greu pe plan economic, urcând trei trepte și imediat după aceea coborând două, în politică aplecându-se la dreapta, apoi la stânga, făcând orice, atacând Malvinele, clocind chiar un text superb de douăzeci și două pagini dactilografiate, intitulat : *Actul de la Contadora pentru pace și cooperare*... Opera colectivă a patru autori: Mexic, Columbia, Venezuela și Panama, care adoptaseră numele de Grupul de la Contadora, acea insuliță din Pacific unde se refugiase un timp șahul Iranului aflat în exil.

Kentucky știa că erau niște rezoluții de mucava pe care cea mai mică aversă le-ar fi transformat într-un terci. În America de Sud, ca și în America Centrală, tratatele sunt niște amărâte bucăți de hârtie.

Sirienii nu greșiseră alegând Mexicul ca bază pentru a șantaja Statele Unite prin intermediul unui ambasador, al soției și fiicei sale.

– Mă voi ocupa de Armando mai târziu, zise Kentucky. Acum mă voi instala aici. Se poate?

– *Si*, am trei camere neocupate la primul etaj. Te vei simți la fel de bine ca la hotel (nu era adevărat, dar pentru

Kentucky nu avea importanță) și în orice caz aici vei fi mult mai în siguranță (nici asta nu era adevărat), exceptând cazul în care sirienii ajung până la mine.

Kentucky se încruntă.

– Dacă ajung până la tine! *Porque?*

– Pentru că mă aflu la celălalt capăt al lanțului sistemului de informații! Dacă au pus mâna pe Armando Mondejar Lopez, sau dacă l-au obligat să abandoneze terenul, e cât se poate de previzibil că n-au să se oprească. Compartimentarea voastră s-ar putea să nu fie chiar atât de bună.

Kentucky îl blestemă pe Joker și combinațiile lui științifice care îl împinseseră să pună doi informatori în aceeași oală fără să-i spună unuia de celălalt. Kentucky îl blestemă pe Joker care nu-i spunea totul, care îi ascunsese dispariția lui Armando Mondejar Lopez, care-și închipuia că joacă o mare partidă de șah din biroul lui dorind să câștige la fiecare mișcare.

– Rămâi? întrebă Pablo Marquez cu o ușoară maliție.

Kentucky își bău vinul din pahar, apucă rucsacul, strivi chiștocul, puse din nou revolverul la centură și zise:

– Mă instalez aici, arată-mi camera.

Pablo rânji și o porni înainte pe culoarul atât de rece încât te ducea imediat cu gândul la o morgă.

*

* *

Șeriful se ciupi de nas, privi mai întâi la California apoi la Indian Rapid, după care zise:

– Aveți o mătușă grozavă, copii! Loveşte al naibii de

bine cu furculița! Gangsterul a murit pe loc. Acum veniți după mine, fiți la înălțime!

Se ridică pe picioarele lui parcă interminabile și o porni spre camera 3. Indian Rapid și California se ținură după el, foarte emoționați, foarte mândri, dar îngrozitor de înfometați. În oraș toți vorbeau de isprava mătușii lor. Oamenii spuneau că ar fi trebuit să i se acorde cel puțin Crucea de Merit, sau ceva asemănător, iar directorul ziarului *Anunțul* se pregătea să tragă o ediție specială în cinstea domnișoarei Gloria Benett.

Cadillac se odihnea. Era albă la față ca așternutul. Urma roșie lăsată de eșarfă în jurul gâtului arăta că într-adevăr fusese gata să-și piardă viața în această aventură cumplită. Pe noptieră erau multe flori, bomboane și ciocolată.

Infirmiera șopti:

– Să nu-i pui prea multe întrebări, Jo. Să n-o obosiți, copii, e încă slăbită. Profit de prezența voastră să cobor și eu puțin.

Infirmiera plecă, urmărită de privirea indecentă a lui Jo. Indian Rapid și California se apropiară de Cadillac care deschise un ochi și zise răgușit:

– S-a ars puiul?

Avea o voce de nerecunoscut.

– S-a caramelizat, răspunse California. Te doare gâtul?

Jo se apropie cu un aer sever.

– Bun, acum nu începeți voi să-i puneți o grămadă de întrebări. Infirmiera a spus că nu trebuie obosită. Cum te simți, Gloria?

– Trebuie să-i spui Cadillac, zise Indian Rapid șterpelind o ciocolată.

– Poți să iei liniștit, zise Cadillac.

– Şi eu nu? se revoltă California.

– Ba da, ba da, şi tu la fel, Jo.

Toată lumea, în afară de Cadillac, pe care o durea prea tare gâtul, începu să ronţăie ciocolată.

– Şi agresorul meu? întrebă Cadillac.

– Ucis de la prima lovitură, îi dezvălui Jo luptându-se cu ciocolata care i se lipea de proteza dentară. E deja la frigider.

– Dumnezeule! gemu Cadillac. Îmi spune toate astea de parcă aş fi înţepat cu furculiţa un melc! Cine m-a găsit în bucătărie?

– Noi, răspunseră într-un glas California şi Indian Rapid. Tipul era mort, tu erai leşinată şi puiul se carbonizase.

California îşi făcu frăţiorul să tacă aruncându-i o privire rapidă, apoi continuă ea:

– Pe urmă, în timp ce el se ducea să-l anunţe pe şerif, eu ţi-am dat pe frunte cu oţet dar fără nici un rezultat. Până la urmă, când toată lumea se adunase în faţa magazinului tău, a venit şi ambulanţa şi te-a transportat la spital lăsân-du-ne să facem drumul pe jos. Consider asta revoltător. Pe mort l-au dus la morgă cu maşina.

Şeriful le dădu din nou ciocolată copiilor şi-i sfătui să se ducă să „converseze" pe terasă. Dacă le-ar fi spus să se ducă să se „joace" nu s-ar fi mişcat de-acolo.

După ce rămase singur cu Cadillac, şeriful scoase un carnet gros din buzunar şi zise cu un aer important:

– Îmi pare rău, Gloria, dar legea cere ca şeriful să interogheze victima de îndată ce ea poate să înţeleagă şi să răspundă. Mă înţelegi şi te simţi destul de în putere ca să-mi răspunzi, domnişoară Gloria Benett?

Cadillac îşi reţinu zâmbetul. Jo fusese totdeauna cam nătăfleţ şi lucrurile nu se amelioraseră deloc de când devenise şerif.

– Da, zise ea. Te înţeleg şi pot să-ţi răspund, Jo.

Şeriful umezi cu limba vârful creionului şi o preveni:

– Ai grijă ce spui. În absenţa avocatului tău toate răspunsurile vor putea fi reţinute împotriva ta... Hm! Zic asta pentru că aşa trebuie, dar e clar că...

Tăcu pentru că femeia îşi aşezase mâna pe mâneca uniformei lui. Totdeauna avusese o slăbiciune pentru Cadillac care, ştiind de ea, profitase în mod ruşinos ca să scape de procesele verbale pe care le merita oprindu-şi maşina oriunde.

– Fii amabil, Jo, sunt puţin cam obosită. N-ai putea să fii şi tu mai scurt măcar acum?

Şeriful o văzu că zâmbeşte şi nu se supără.

– OK, voi fi scurt. Prima întrebare. L-ai mai văzut înainte pe individul care te-a agresat?

Cadillac văzu din nou în faţa ochilor maşina roşie oprită în parcare şi pe tipul care fuma alături de ea.

– Nu, nu l-am mai văzut niciodată, Jo.

– Ştii cam cine ar putea să fie?

– Deloc. Dar tu?

Jo încetă mâzgălitul pe carneţel şi-şi ridică privirea spre ea.

– Nu. Nu avea actele la el şi Chevroletul roşu fusese dat dispărut de trei zile. Directorul de la *Anunţul* îi va publica fotografia pe prima pagină a ediţiei speciale pe care o pregăteşte. Poate că aşa vom afla cine e.

Cadillac simţi un mare gol în stomac. Înghiţi în sec, cu greu, pentru că o durea încă foarte tare gâtul.

– O ediție specială, Jo?

– Daa! O să-ți apară fotografia pe prima pagină alături de cea a gangsterului acela nenorocit! Când vei ieși din spital, vom organiza o mare sărbătoare în onoarea ta. Căci dacă toți cetățenii ar fi la fel de hotărâți ca tine, delincvența ar scădea mult în sectorul nostru!

Văzu că tânăra fată nu era prea mulțumită.

Cadillac își zicea că nu avea nevoie de această publicitate. Era amenințată în aceeași măsură ca Jack și cu siguranță că vor trimite altul să-i facă felul! Apoi însă își zise că va intra în joc și omul însărcinat cu protecția ei și că atunci situația se va modifica...

Totuși viitorul nu se anunța deloc roz!

Fața îi rămase încruntată și Jo zise:

– Ești obosită, te las să stai liniștită. Pe curând, Gloria. Iau copiii cu mine, să nu-ți faci nici o grijă.

Șeriful ieși din încăpere, atent să nu facă nici un zgomot, și Cadillac rămase singură în acea cameră de la parter.

Oricine ar fi putut să intre pe fereastră și s-o înjunghie sau s-o strângă de gât în somn!

Trase cuvertura până la bărbie și începu să supravegheze fereastra.

„Doamne! Unde ești Kentucky Jack? Unde ești, dragul meu?"

Deodată ușa se deschise brusc și Cadillac țipă de spaimă... Dar nu era decât infirmiera.

CAPITOLUL IV

Cu siguranță că mașina lui Pablo Marquez fusese fabricată imediat după războiul de secesiune. Totuși încă mai mergea și funcționa destul de bine în răcoarea relativă a serii. Ceasul lui Kentucky arăta orele douăzeci și trei. În Mexico circulația se menținea la fel de demențială ca în timpul zilei, dar devenise mai fluidă în Netzahualcoyotl, acel oraș-satelit care în urmă cu douăzeci de ani mai era încă un lac. Azi e mai populat decât Parisul, pe străzile lui mișunând un număr mare de muncitori, șomeri, copii și matroane.

– Mai e mult? întrebă Kentucky.

– Cinci-șase minute. Casa se învecinează cu depoul de autobuze.

Pablo era cam bosumflat, regreta că se lăsase convins de Kentucky, care nu dorea să piardă nici un minut.

Jack voia să localizeze locuința. Dar Pablo îl bănuia de intenții mai agresive. Dacă s-ar fi ivit ocazia, mexicanul era convins că Kentucky n-ar fi lăsat-o să treacă, chiar dacă ar fi trebuit să intre singur la sirieni și să le vorbească cu revolverul 357 Magnum. Pablo era un informator, nu un om de acțiune.

– Ne-am înțeles, zise el. Îți arăt casa, te las acolo și mă întorc direct acasă.

Kentucky suflă fumul țigării peste parbriz.

– Dacă ai putea să mă aștepți, îți mărturisesc că nu mi-ar prinde rău.

– Unde?

– Unde vrei, mi-e totuna.

Marquez mușcă din chiștocul de trabuc stins pe care-l ținea strâns între dinții îngălbeniți de nicotină.

– Cât timp?

Kentucky rânji în sinea lui. Lui Pablo îi era frică.

În general, oamenii nu sunt foarte curajoși din două motive. Ori sunt gingași și se tem de lovituri, ori țin enorm la viață, chiar dacă ea nu are nimic interesant și-i maltratează în permanență.

Pablo mânca mult, bea mult, fuma mult, era deci burdușit cu toxine, ceea ce însemna că clocea ușurel un cancer sau ceva echivalent. Totuși, deși avea puține șanse să treacă de patruzeci de ani, ținea s-o ducă bine până la capăt și nu-i plăcea să riște pentru nimic în lume.

– Vreo treizeci de minute, nu mai mult, îi răspunse Kentucky. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, te duci acasă. OK?

Pablo Marquez încuviință clătinând din cap. După un kilometru frână progresiv. Nu departe de acolo se vedea depoul de autobuze. Pablo întinse degetul spre o casă barosană.

– Aia e, zise el.

Kentucky coborî, trânti portiera și întrebă:

– Unde mă aștepți?

Mexicanul arătă peste umăr.

– La colțul următoarei străzi care face la dreapta.

N-am să mă mișc de la volan. Voi aștepta cu motorul oprit și farurile stinse.

– Bine, salut.

– *Hasta luego, Jack. Cuidado!*

Kentucky se strâmbă și o porni în direcția depoului de autobuze. Nu întoarse capul înapoi când auzi motorul rablei lui Marquez și traversă cuminte pe zebră.

Circulația vehiculelor se mai aerisise, în schimb cea a pietonilor era aproape nulă. În zona aceea nu existau magazine deschise noaptea. Nu erau decât clădiri care adăposteau birouri, sedii de societăți, câteva locuințe particulare, depoul de autobuze și, ceva mai departe, gara de triaj cu ne-număratele ei linii și vagoane care se încărcau și se descărcau, totul acoperit de funingine, murdar și trist de-ți venea să dai în neurastenie.

Nu, cartierul nu avea cum să atragă noctambuli!

Kentucky se feri de lumina difuză răspândită de cele câteva felinare și se strecură fără zgomot în umbră.

Casa era tăcută. Ușile și obloanele erau închise.

Kentucky făcuse deplasarea fără idei preconcepute, știind din experiență că planurile cele mai bine puse la punct se năruie deseori din cauza unui mic incident. Când nu cunoștea terenul, îi plăcea să improvizeze.

Strada era pustie. Sări peste gard, se strecură în grădina plină de praf, dădu cu piciorul peste un fir și înjură înăbușit.

Cursă, semnal de alarmă?

Era o sârmă. Trase ușor de ea, îi văzu foarte repede capătul și se liniști văzând că în casa aceea veche nu se mișcase nimic.

Porni din nou, urcă trei trepte de marmură roz și trase cu urechea. Nici un zgomot. Apoi, ca să vadă cum stau lucrurile, apăsă pe butonul care ar fi trebuit să fie butonul

soneriei. Nu se auzi nici un sunet. Ciudat. Electricitatea întreruptă?

Kentucky apăsă pe clanță și avu marea surpriză să vadă ușa deschizându-se și scârțâind din toate încheieturile!

Din clipa aceea totul se petrecu foarte repede.

Casa era goală, neocupată de atât de multă vreme încât praful forma un strat de trei centimetri. Peste tot pânze de păianjen și gândaci...

Informația lui Pablo Marquez nu stătea în picioare. Și poate că nici Armando Mondejar Lopez nu mai stătea în picioare...

Kentucky mai avea încă un sfert de oră la dispoziție înainte de a se întoarce la Marquez. Profită de acest timp pentru a cerceta dulapurile, apoi se uită prin colțuri, și în felul acesta descoperi aparatul telefonic branșat. Duse receptorul la ureche și auzi tonul.

Apoi, pe neașteptate, o voce de bărbat zise o frază în spaniolă la celălalt capăt al firului:

– Ar trebui să te lași păgubaș. Altfel prietena ta va muri și grupul tău va fi exterminat. Ăsta trebuie să fie considerat primul avertisment...

Kentucky stătea în picioare, cu receptorul în mâna stângă plimbând mâna dreaptă cu revolverul în jurul lui. Trecură treizeci de secunde de tăcere, apoi vocea repetă același mesaj pe același ton.

O înregistrare. Bun!

Kentucky puse receptorul jos și se depărtă repede de el. Câtă vreme îl credeau la telefon nu prea avea de ce se teme. Deschise o fereastră, apoi obloanele, trecu peste pervaz și sări printre cactușii grădinii lăsate în paragină.

Văzu flacăra și auzi zbârnâitul proiectilului.

Revolverul 357 Magnum trase de două ori și agresorul din față decolă literalmente de la pământ, făcu un fel de salt și recăzu la patru pași mai departe. Căci un 357 Magnum expediază glonțele cu o putere atât de mare încât impactul îl imită pe cel al unui camion în viteză.

Cu siguranță că proaspătul decedat avea în piept o gaură mare cât pumnul. Poate chiar două găuri.

Un autobuz porni zgomotos, vira scrâșnind din toate cauciucurile și pătrunse ca o bombă în depou.

Kentucky stătea nemișcat în spatele trunchiului noduros al unui smochin sălbatic. Era bătrân, probabil că nu mai rodea de multă vreme, dar încă se mai ținea în picioare.

Kentucky lăsă să treacă două minute, apoi se duse să `și scotocească victima. Nu găsi nici un act de identitate. Țigări, chibrituri publicitare cu numele unui local din centrul orașului. Arma agresorului era un Colt 45 folosit de armata Statelor Unite. O șmecherie cu o lipsă de precizie incredibilă.

Kentucky luă chibriturile și plecă privind cu mare atenție în toate direcțiile. Îl obsedau cuvintele: „...altfel prietena ta va muri". Trebuia să afle imediat ce se întâmplase cu Cadillac.

*

* *

Se numea Hemingway, nu Ernest ci Geert, din cauza originii sale olandeze, o ramură a familiei sale mai trăind încă în Deventer. Pe el îl însărcinase Kentucky, prin intermediul lui Joker, să aibă grijă de Cadillac.

Geert Hemingway era în stare să protejeze pe oricine. Avea al șaselea Dan la judo și trăgea bine cu ambele mâini.

Da. Geert era în stare să protejeze pe oricine, numai pe el nu. În orice caz, fără să fie vina lui, camionul îl izbise în

umărul stâng în timp ce mergea pe trotuar. Nu era un camion mare, ar fi putut fi numit chiar şi furgonetă, dar Geert Hemingway se răsucise în loc ca un titirez.

Rezultatul: fracturarea claviculei provocată de impactul camionului şi entorsă la genuchiului care nu era obişnuit să facă pe titirezul. Şi un mic traumatism cranian din cauza căruia nu mai ştia cine era. O! Nu trebuia dramatizat! Amnezia nu era decât provizorie. Cincizeci la sută dintre traumatizaţi rămâneau cu mintea tulbure vreme de câteva ore.

Singurul necaz consta în faptul că, deocamdată şi pentru nu se ştie cât timp, Geert nu era în stare să-l prevină pe Joker de internarea în spital iar Cadillac rămăsese fără nici o protecţie.

*
* *

Respectivul se numea, cel puţin în cadrul forţei „KNACK", Nevada Smith, un american de origine europeană. Bunicii lui se născuseră la Nantes, se căsătoriseră la Nantes şi muriseră la Nantes după ce dăduseră naştere unei fete frumoase care, după ce traversase balta cu heringi, se măritase la Corson City/Nevada (ca să vezi!) cu un francez originar tot din Nantes, etc.

Fata era brunetă, frumoasă, bronzată peste tot şi se numea Mercedes. Era îndrăgostită la nebunie de Nevada Smith, care şi el o adora.

Era cumplit de cald, dar Nevada pusese în funcţiune patru ventilatoare.

– Te iubesc, Nevada Smith.

– Şi eu te iubesc, Mercedes, răspunse Nevada mângâindu-i şoldurile pe care ea le avea deosebit de sensibile, încât el le considera zone erogene de primă importanţă.

Mercedes se înfioră şi răsuflarea îi deveni din ce în ce mai accelerată, o dată cu bătăile inimii. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca Nevada Smith. Era blând, mângâietor, înţelegător, plin de atenţii şi cu o dispoziţie constantă. Cu el, Mercedes avea într-adevăr senzaţia că există, că nu e un nimic, că nu contează abia după „mămica", prieteni, sport, bere, tutun şi sos tomat.

A face dragoste cu Nevada însemna să dansezi un vals lent fără să te deplasezi. Cunoştea la perfecţie corpul feminin şi se servea de el ca de o vioară, atât de bine mânuia arcuşul.

Buzele lui Nevada Smith se desprinseră de buzele ei, îi sărutară bărbia, gâtul, sânii. Mercedes uită că se aflau într-un bungalou închiriat, aflat la trei paşi de plajă, izolat atât cât putea să fie un bungalou de îndrăgostiţi înconjurat de şaizeci şi două de construcţii de acelaşi fel şi destinate aceluiaşi scop.

În clipa aceea sună telefonul.

Nevada Smith ridică receptorul.

Mercedes observase că totdeauna ridica receptorul, indiferent de interesul clipei care trecea, ceea ce în anumite împrejurări o enerva puţin.

– Eu sunt, răspunse Nevada Smith observând că era unsprezece şi jumătate noaptea.

– Jack, murmură Kentucky, mă aflu la Mexico şi am nevoie de tine.

– Când?

– Imediat. Stau la Pablo. Va avea o cameră şi pentru tine. Nu va fi vorba chiar de terorism, Smith.

– Despre ce e vorba? întrebă Nevada aprinzând o țigară, cu privirea țintă la buzele cărnoase ale tinerei femei care adormea încetișor.

– Răpirea soției și a fiicei ambasadorului nostru la Mexico. Operațiunea a fost executată de niște sirieni, traficanți de droguri și teroriști. Par foarte virulenți și remarcabil de bine organizați în cadrul unui grup structurat...

– Colonelul?

– Nu m-ar mira. Știi cum a fost cu mine și Cadillac în Florida?

Nevada Smith se întoarse spre ușa întredeschisă. Briza nocturnă ondula ușor perdeaua prin care pătrundeau cu greu razele lunii.

– Da, am aflat consultând blocul informativ al lui Joker.

Amândoi spuneau cât mai puțin posibil, știind că multe linii telefonice aveau urechi. Totuși spuneau mai mult ca de obicei. Unul era în străinătate, celălalt într-un bungalou închiriat, ceea ce excludea o ascultare a telefoanelor.

– Ia toate măsurile de precauție, Smith. S-ar putea ca sirienii să fi primit și misiunea să ne lichideze. Am primit amenințări precise. OK?

Nevada Smith zărea trei siluete printre cocotieri. Îi atraseră atenția din cauza numărului. La Coco Beach, siluetele se plimbau numai două câte două și aproape totdeauna îmbrățișate.

– Smith? zise Kentucky de la capătul celălalt al firului.

Din reflex, mâna dreaptă a lui Nevada fixa o surdină la țeava revolverului. Apoi stinse țigara.

– O clipă, Jack. Dacă nu mă înșel, s-ar putea să am o vizită. Rămâi la telefon.

Mercedes adormise. Nevada o acoperi cu un cearceaf, își trase repede pe el slipul, o pereche de blugi, se convinse că butoiașul revolverului era plin, se deplasă până la ușă și deplasă imperceptibil perdeaua.

Acum nu mai erau decât două siluete. A treia stătea de pază lângă un vehicul oprit aproape de baraca închisă a negustorului de gheață.

Nevada sesiză deplasarea scurtă a unei puști, se gândi la un vizor termic și o picătură de sudoare i se rostogoli pe frunte. Cu un vizor termic putea fi lichidat în întuneric ca în plină zi...

Se deplasă din nou, ieși pe balconul de lemn pe care proprietarul bungalourilor îl numea pompos verandă. Nevada știa că aici forma corpului său nu va contrasta cu nuanța lemnului și era prea bronzat pentru ca pielea lui să formeze o pată deschisă în penumbră.

Cei doi bărbați se opriră la marginea lotului de bungalouri. Raza subțire a unei lanterne de buzunar lumină un petic de hârtie.

Nevada își zise că nu era ușor să descoperi un anumit bungalou printre șaizeci și trei de construcții identice. Trebuia să consulți planul, să găsești bungaloul pe hârtie și pe teren, ceea ce era foarte dificil fără informații de primă mână.

Nevada se așeză în șezlongul de pânză albastră, încărcă revolverul, trase piedica și-și ținu respirația ca să audă mai bine, cu ochii la nivelul balustradei.

În vârful pantei, un singur bungalou mai era încă luminat de o lampă roșie, a cărei lumină se strecura printre jaluzelele trase.

În rest, locatarii se iubeau sau dormeau.

– Pe partea asta, șopti o voce de bărbat.

Nevada se încruntă. Tipul care vorbise era cel care închiria bungalourile!

În timp ce cei doi bărbați înaintau, Nevada auzi pocnetul sonor al unei chiulase.

Nevada aşeză degetul pe trăgaci când cei doi ajunseră în dreptul lui. Țeava puştii lovi balustrada.

– Nu e ăsta, zise proprietarul, următorul...

Cei doi bărbați trecură mai departe, îndreptându-se spre bungaloul vecin. Nevada rămase nemişcat. Ridicase degetul de pe trăgaci. Puțin lipsise să nu deschidă focul asupra polițistului şi a proprietarului bungalourilor. Chiar că viața nu ține uneori decât de un fir!

Nevada se întoarse la telefon.

– Jack?

– Prezent. Câți ai lichidat?

– Nu mă căutau pe mine. O descindere a poliției pentru locatarul de alături. Îmi iau la revedere de la Mercedes şi sar în primul avion. *So long*, Jack.

CAPITOLUL V

Acesta era, cum se spune, un tip mediteranean. Îl chema Abu Hamdan şi era un „pur" în sensul că nu bea alcool nu mânca carne de porc şi ținea post în timpul ramadanului.

Lângă el se afla Ali ben Hikmar, omul partidului Baas, devenit omul lui Assad, vărul mai mic al lui Şukri al Quwwatli, moştenitorul terorismului sub toate formele şi care inventase chiar altele noi.

Mai dur, mai „pur" decât Abu Hamdan, mâncând americani la micul dejun, europeni la masa de prânz şi restul seara când era vorba de nemusulmani. Un fanatic al lui Allah, aplicând întocmai cele o sută paisprezece surate ale Coranului şi, pentru asta, înțelegându-se de minune cu colonelul.

Un fanatic.

Un om înspăimântător de periculos, capabil să-i taie bucățele pe necredincioşi.

Ali ben Hikmar era un cancer, făcând cât zece Ruhollah Khomeyni la un loc, şi de aceea avea toată încrederea colonelului care-i alocase credite nelimitate. Femeile nu-l interesau. Bărbații nici atât. Avea glandele uscate şi inima

tare ca piatra. Hrana nu era pentru el decât un mijloc de a se menține în viață.

Nu-i plăcea nimic.

Cu excepția ceaiului și bomboanelor de mentă.

Nu ținea la nimic.

În afară de Allah și Kaaba de la Mecca, unde se ducea în fiecare an să îmbrățișeze Piatra Neagră venerată de musulmani.

În afară de El. Pentru că el reprezenta la un loc Allah, Coranul cu cele o sută paisprezece surate, Kaaba, Piatra Neagră și, într-o măsură mai mică, ceaiul și bomboanele de mentă. Era o Flacără, o Spadă, Balanța Dreptății! Avea puritatea și densitatea mercurului! Mâna lui nu cobora niciodată mai jos de centură, decât dacă trebuia să-și lege șireturile, să-și îmbrace pantalonii sau să urineze evitând să-și privească sexul.

Prin fereastra cu gratii, dacă ridica capul, Ali ben Hikmar putea să descopere aproape în întregime *Paseo de la Reforma*, un frumos exemplu de urbanism datând de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Dar el nu vedea decât soarele lui Allah.

Zise în arabă:

– Dacă americanii nu răspund, vei tăia mâna stângă a femeii și o vei trimite ambasadorului. Apoi suma va urca la două milioane de dolari, după care vom stabili la o sută de mii de dolari penalitățile pentru fiecare zi de întârziere.

Abu Hamdan lăsă în jos pleoapele în semn de încuviințare. Totdeauna era de părerea lui Ali ben Hikmar. Pentru că era mai bine pentru sănătatea lui.

Ali ben Hikmar, deși nu era în vârstă și făcea parte din noua Asociație Islamică, avea un caracter bănuitor. Astfel,

predecesorul lui Abu Hamdan, dând dovadă de independență și spirit de inițiativă, fusese eliminat.

Lichidat!

Ali ben Hikmar era religios, ascetic, intolerant, coleric și feroce, dar nimeni nu l-ar fi putut considera un imbecil. Dacă declarase război occidentalilor, și în special americanilor, nu o făcuse fără niște motivații mai mult economice decât ideologice.

Într-o zi îi spusese lui Abu Hamdan:

– Altădată, de fapt nu e mult de atunci, asiaticii și în special japonezii erau stăpânii mătăsii. Produs care le asigura aproape cincizeci la sută din cifra lor de afaceri naționale și patruzeci și cinci la sută din cifra comerțului lor exterior. Mătasea era într-un fel o exclusivitate japoneză. Această situație nu-i lăsa pe oamenii de afaceri americani să doarmă, știindu-se că americanii nu dorm niciodată când cineva câștigă bani în locul lor. Cu eficacitatea lor tradițională, americanii au pornit cercetările pentru descoperirea unui produs de înlocuire. Când acest produs a fost găsit, el s-a dovedit mai solid și mai ieftin decât mătasea, astfel încât unul din americanii aflați de față a exclamat: „*Now you lose, old Nippon!*" Ceea ce s-ar putea traduce prin „Acum ai pierdut, bătrâne japonez!". Neștiind cum să numească acest produs sintetic, americanii au folosit prima literă de la cele cinci cuvinte englezești din fraza de mai sus, și așa s-a ajuns la „NYLON". Asta a fost începutul bogăției americane și o lovitură puternică dată economiei japoneze.

Ali ben Hikmar se întrerupsese câteva secunde apoi, înfigându-și privirea înfrigurată în ochii lui Abu Hamdan, continuase:

– Americanii sunt cei mai buni. Într-o zi, poate chiar mâine, vor găsi un nou carburant, ceva tot sintetic ca nylonul şi ne vor arunca în faţă „Acum ai pierdut, bătrâne arab!" Şi economia noastră se va prăbuşi, şi ne vom întoarce în pustiu! Iată de ce trebuie să luptăm, Abu! Ai înţeles?

Abu Hamdan înţelesese.

Înţelesese mai ales că TOTUL vine după bani, că TOTUL este un pretext de a câştiga bani şi că numai nebunii lucrează benevol. De cele mai multe ori pentru oamenii cărora asta le aduce bani.

Din ziua aceea data marea schimbare interioară a lui Abu Hamdan. Se apropiase brusc de marii acestei lumi îndepărtându-se cu atât mai mult de popor şi de credinţele lui ridicole.

Acum ştia că mâna stângă a soţiei unui ambasador nu însemna nimic. Că toată soţia unui amabasador nu însemna nimic, că sănătatea a mii de occidentali minaţi de droguri nu atârna mai mult în balanţă, că ei trebuiau neapărat să dispară pentru ca Islamul să dăinuie! Ăsta era Războiul Sfânt!

Ali ben Hikmar parcurse cu privirea *Paseo de la Reforma* şi reluă:

– Ce ştii despre comando-ul „Raqqa"?

Abu Hamdan dădu din cap dezamăgit.

– A eşuat. Se pare că două elemente au fost lichidate de Kentucky iar al treilea de fata aceea... Cadillac. E regretabil.

– Nu. Nu erau decât un grup de mercenari şi nu trebuia să se aştepte de la ei ceea ce nu erau în stare să facă. Ştii bine că, fără doar şi poate, capcana noastră va funcţiona la perfecţie la momentul potrivit. Până atunci cred că vom înregistra numai eşecuri, mai puţin în cazul fetei.

Sună telefonul.

Abu Hamdan se duse să răspundă, ascultă, se întoarse cu faţa încordată şi zise:

– În noaptea asta am pierdut al patrulea om. Kentucky l-a doborât cu două gloanţe în piept.

Ali ben Hikmar rămase de marmură.

– În chineză, caracterul care înseamnă cuvântul „şansă", înseamnă şi „risc". Kentucky nu va risca mereu cu aceeaşi şansă. Va veni şi ceasul lui când se va strânge toată echipa.

– Şi dacă nu-şi va convoca toţi oamenii?

Ali ben Hikmar deveni de granit.

– Va trebui să ne mulţumim cu eliminarea lui. Va fi un lucru foarte bun. Fără el, forţa „KNACK" nu va mai reprezenta o ameninţare pentru noi şi cred că moartea lui Kentucky va fi sărbătorită de colonel aşa cum se cuvine. Planul nostru e perfect. Chiar este, Abu?

Abu detesta acest gen de întrebări care îl obligau să ia o poziţie.

– Mi se pare că e, răspunse el. Kentucky va trebui să se ducă acolo unde vrem să-l ducem noi. Dar e o fiară sălbatică. Şi fiarele sălbatice nu merg pe un anumit drum, ele se deplasează în spaţiu.

Ali ben Hikmar dădu îndelung din cap. Aprecia înţelepciunea lui Abu Hamdan, aprecia moderaţia lui. Epoca asta mergea prea repede, constrângând oamenii să ia hotărâri în grabă, şi asta ducea uneori la decepţii dureroase. „Viteza şi pripeala duc la tristeţe şi deziluzie", zice un proverb european. Devenise proverbul preferat al lui Ali ben Hikmar. Deşi detesta tot ce avea o cât de mică legătură cu cultura occidentală, sirianul avea destulă inteligenţă ca să ştie să ia ce era mai bun.

– De ce „KNACK”?

Abu Hamdan deschise brațele pentru a-şi arăta ignoranța. Semnificația cuvântului nu constituia pentru ei o explicație suficientă.

– Când o vom şti, prezise Ali ben Hikmar, cu un ton inspirat, vom învinge FIA. Să ne rugăm ca ziua aceea să fie cât mai apropiată.

Şi-şi învârti între degetele aristocratice şiragul de mătănii din sâmburi de măslin. Abu Hamdan făcu la fel, nu îşi zise „amin” pentru că era musulman, dar îl gândi în arabă, ceea ce era în fond acelaşi lucru

*

* *

Aproape toți bărbații sunt falocrați, sexişti, dar puțini sunt în aşa măsură ca arabii. Pentru ei femeia este totuna cu capra, numai că numita capră dă mult lapte, ceea ce face ca femeia să devină inferioară.

Asta e valabil pentru arabii neevoluați. Pentru ceilalți, capra face de două ori mai mult decât femeia.

Prin urmare, Kate şi Joyce n-o duceau deloc bine de când deveniseră prizonierele acoliților lui Ali ben Hikmar and Co.

Nu fuseseră închise într-una din acele încântătoare cămăruțe mexicane împodobite cu motive aztece, cu ciucuri auriți şi cu oglinzi care încadrau un mare pat „matrimonial” cu baldachin.

Prizonierele zăceau într-o pivniță a cărei unică răsuflătoare fusese recent zidită. Un bec gol lumina zi şi

noapte. Aerul nu ajungea până la ele decât cu zgârcenie, iar începând cu orele nouă se făcea prea cald pentru ca de la zece seara să se facă prea frig.

„Mobilierul” era format din două paturi de campanie, o masă, două scaune din lemn alb şi un fotoliu basculant vechi de culoare roşie. Partea sanitară se reducea la un borcan şi o chiuvetă pentru toaletă şi o găleată (ca capac) pentru restul...

– Cât e ceasul, Joyce? întrebă Kate Sullivan cu o voce blândă.

Îşi spărsese ceasul atunci când se zbătuse să scape de răpitori. Şi fiica ei se zbătuse cu energia caracteristică familiei, dar ceasul ei încă mai funcționa.

– Aproape unsprezece. Ne apropiem de masa de prânz. Mie mi-e foame. Ție nu?

Avea şaptesprezece ani, devora mâncarea dar nu punea nici un gram pe ea. Situația nu o preocupa cine ştie ce. Era convinsă că tatăl ei şi guvernul american vor achita fără să discute suma cerută drept răscumpărare şi le vor satisface exigențele sirienilor.

– Ba da, răspunse Kate fără convingere.

În realitate, Kate avea un cub de fontă în stomac de când fuseseră răpite. Ştia că Washington-ul dăduse instrucțiuni precise pentru ca *un răspuns de respingere să fie dat tuturor formelor de şantaj care vizau ştirbirea prestigiului națiunii*. Cererile de răscumpărare se încadrau în aceste dispoziții.

Kate credea că concluziile negocierilor cu sirienii vor fi întârziate cât se va putea de mult, astfel încât agenții FBI-ului, sau ai oricărui alt organism de intervenție să poată ancheta pentru a le da de urmă şi a le elibera. Kate avea patruzeci şi cinci de ani şi nu-şi mai făcea multe iluzii. Participa

discret dar eficace la munca strivitoare pe care o întreprinsese soțul ei pentru a ameliora relațiile americano-mexicane. Asta o făcuse să vadă altfel valoarea acordată unui cetățean de guvernul ei.

Nu era sigură că valora un dolar, în timp ce Joyce se aprecia la o sumă astronomică. Probabil că din cauza acestor diferențe de apreciere se năștea conflictul dintre generații.

– De cât timp ne aflăm aici?

Joyce dădu din umeri.

– Nu mai știu. Între trei și șase zile...

Omul își pierde total noțiunea timpului când se află într-un loc unde nu e zi și noapte.

Pivnița era veche, boltită, solidă, nu lăsa să străbată sunetele din cauza grosimii zidurilor. Apa potabilă se încălzea în borcan, hrana lăsa de dorit. Nu aveau legume, nici fructe.

Cât privește igiena, era mai bine să nu mai vorbească. Deocamdată mai mergea, dar nu pentru multă vreme.

Contrar lui Joyce, care avea tendința să considere această întâmplare nenorocită ca pe o aventură care făcea din ea mai mult sau mai puțin o vedetă în rândul societății americane din Mexico, deci care nu vedea mai departe de vârful nasului ei adorabil, Kate se gândea cu spaimă că prelungirea acestei situații va duce fatalmente la momentul ciclului...

– Tata va interveni în curând, nu trebuie să ne facem griji, zise Joyce.

„Bineînțeles, își zise mama, e ușor să fii optimist când nu ai experiență. Joyce fusese crescută într-un fel de cocon, toți străduindu-se s-o scutească de dificultăți sub falsul pretext că va avea destul timp să sufere mai târziu. Îmi recunosc

vinovăția, dar tatăl ei a fost și mai vinovat. Ce fire misterioase îl leagă pe un tată de unica lui fiică?"

– Greșești chinuindu-te, mami. Trebuie să luăm viața așa cum e și oamenii așa cum se cuvine. Sirienii ăștia nu sunt chiar atât de răi!

Era apreciată de un „brunet frumos cu ochii verzi"! Și spunea că dacă acest tip se va îndrăgosti de ea – în fond de ce nu, arabii nu erau și ei oameni ca toți ceilalți? – avea o șansă să-l determine să le ajute. Ce să le ajute? Păi, să fugă!

Kate tăcea. Își zicea că arabii ăștia nu erau oameni ca toți ceilalți. Purtau costume pe măsură, cămăși cu cravată, dar aveau obiective fotografice în locul ochilor și cu siguranță o mașină de calculat în locul inimii.

Kate avea convingerea că bărbații aceia nu erau sensibili la farmecul feminin. Dimpotrivă, îi credea capabili de orice cruzime.

George, soțul ei, avusese într-o zi în mână un raport american despre masacrele de la Chouf și Chatila. Kate nu mai citise niciodată ceva atât de oribil. Acum știa că unul dintre acești sirieni putea să scoată brusc din buzunar un brici și să le taie gâtul la amândouă...

– Când ne vor aduce masa, zise ea cu voce scăzută, nu fi prea cochetă, Joyce.

– Ce vrei să spui?

Kate se ridică și merse de la un perete la celălalt. Era sigură că fata ei n-ar înțelege, pur și simplu pentru că nu era obișnuită să fie bănuitoare. Fusese crescută după moda americană, adică să-i respecte pe ceilalți și să aibă încredere în aproapele ei. Toți sunt frumoși, toți sunt buni, etc.

– Vreau să spun că ar trebui să nu te mai joci cu acel

sirian cu ochii verzi, răspunse ea mai tăios decât ar fi vrut. Nu-ți bagi mâna printre barele cuștii unui tigru, nu?

– Nu cumva dramatizezi puțin, mami?

Kate se opri în fața ei.

Fuseseră răpite când se întorceau de la cumpărături. Kate nu avea pe ea decât o fustă simplă și o bluză foarte decentă. Dar Joyce purta niște pantaloni și un tricou foarte strânse pe corp, care îi subliniau formele în mod provocator. Firește, fata nu vedea în asta decât ceva foarte natural.

Kate îi zise:

– Aici nu mai ești cu prietenii tăi de la *Tennis Club* sau de la piscină. Sirienii nu sunt niște adolescenți răsfățați cu coșuri pe față. Apoi trebuie să știi că răpitorii noștri sunt diferiți de bărbații americani de vârsta lor pe care îți poți permite să-i agăți tot timpul...

Își ocoli fiica și continuă, plimbându-se de colo-colo în spațiul de doisprezece metri pătrați ai pivniței:

– Până acum am evitat să te neliniștesc pentru că nu era necesar. Dar este evident că eliberarea noastră nu va fi atât de rapidă cum îți închipui tu. Un text oficial de la Washington recomandă funcționarilor să respingă orice formă de șantaj care urmărește știrbirea prestigiului națiunii.

Se opri în fața fiicei sale și îi zise răspicat:

– Răpirea noastră, de sub nasul celor însărcinați să ne protejeze, este ea însăși un act susceptibil să dăuneze prestigiului țării noastre. Așa că e inutil să-ți mai precizez cum va fi considerată cererea de răscumpărare și eliberarea unor oameni certați cu legea!

Joyce se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun, cu picioarele secerate.

Mama ei nu-i mai vorbise niciodată pe acest ton, până în ziua aceea mama ei nu o considerase niciodată o adultă! Se terminase cu cochetăriile, cu fandoselile, cu capriciile de fetiță.

– Termină cu provocările tale idioate, Joyce, altfel vei primi drept răspuns o lovitură care o să te doboare.

Joyce strângea atât de tare dinții încât o dureau maxilarele. Nu știa că mama ei se putea exprima cu atâta asprime, și asta o șoca.

CAPITOLUL VI

Când vântul bătea dinspre est, ceea ce se întâmpla rar în regiunea aceea unde băteau în principal vânturile dinspre vest, era izbit în față de mirosul de carne intrată în putrefacție.

Un medic îi spusese cândva că nu avea simțul olfactiv foarte dezvoltat. Fuma prea mult, nu mai știa de multă vreme cum mai miroase iasomia, mâncarea îi producea din ce în ce mai puțină plăcere pentru că nu putea să aprecieze savoarea alimentelor în subtilitatea lor profundă.

Prin urmare, dacă reușea să simtă acel miros pestilențial care era clar că venea de departe, nu putea să fie vorba decât de un adevărat măcel.

De altfel, acum se adunaseră vreo treizeci de vulturi, grăsuți, picotind pe stânca lor ca niște statui de piatră, care nici măcar nu mai reacționau când omul fluiera melodia din „Pantera roz".

De când învârtise amenințător ciomagul, nici un vultur nu se mai apropiase de el. Așa că aruncase în ei cu pietre. Niște pietre mari care pocneau ca niște împușcături când loveau pământul.

Vulturii se trăseseră înapoi, ieșind din raza de bătaie a pietrelor, cu o dezinvoltură pe care o considerase insultătoare. Îi înjurase și se agitase demențial ca să-i sperie, apoi își dăduse seama că se obosea degeaba, că dădea dovadă de un comportament pueril. Trebuia să fie atent, să se supravegheze și mai ales să nu se lase dominat de furie.

Singurătatea, lipsa tutunului și a alcoolului, obligația de a trăi alături de propriile excremente, nesiguranța zilei de mâine, o grijă crescândă în ceea ce privește proviziile de hrană și în special de apă care scădeau prea repede, toate acestea îi întrețineau o stare nervoasă primejdioasă.

Apoi constatase că, profitând de noapte și de somnul lui, șobolanii veneau să dea târcoale lăzii cu provizii. De atunci nu mai dormea decât cu un ochi. Descoperise niște amprente destul de mari. Niște șobolani atât de mari ar fi putut să devină primejdioși, doar dacă nu era vorba de coioți, ceea ce era și mai îngrijorător.

Dormea cu bâta pe piept și visa labe cu gheare agitându-se sub nasul lui și schelete articulate din plastic mari cât o păpușă. Reveneau vechile spaime ancestrale și se trezea tresărind violent și lac de sudoare.

Ziua, strivit de soare, supraveghea împrejurimile pe sub marginea pălăriei de pai. Făcea asta pentru că i se păruse că auzise voci și i se păruse că un tufiș spinos își schimbase locul.

– Arătați-vă, bandă de ticăloși! striga el. Spuneți-mi ce vreți! Lașilor!

Stâncile, pantele, râpele îi repercutau vocea în ecouri nesfârșite, dar nimeni nu se arăta, nimeni nu-i răspundea.

Încercase un timp să-și rupă lanțurile lovind în ele cu pietre. Apoi încercase să smulgă țărușii metalici. Acum se

resemnase, stătea jos, cu coatele pe genunchi, aşteptând nici el nu ştia ce sub privirea nebuloasă a vulturilor graşi şi disprețuitori, care se întorceau toți în acelaşi timp spre el, cu un fel de dezaprobare tăcută atunci când devenea prea zgomotos.

Ei, şi? Se săturase până-n gât să tot fie un străin printre animale...

*

* *

Sună telefonul.

Cadillac întinse brațul, duse receptorul la ureche şi centralista îi spuse:

– Vă caută cineva din afară. Răspundeți, domnişoară Benett?

Cadillac devenise foarte bănuitoare. Deşi era foarte cald tânăra femeie ceruse să i se închidă ferestrele camerei, pretextând că o deranjează zgomotul circulației. Doctorul Quincy insistase să o păstreze sub observație.

– Cine e?

– Un bărbat, un anume Jack.

Cadillac se înroşi imediat la față.

– OK! Fă-mi legătura, zise ea.

Urmă o clipă de tăcere, apoi vocea lui Kentucky răsună în receptor:

– Cadillac?

Felul în care pronunțase numele o emoționa la culme.

– Jack, oh, Jack! Unde eşti?

– La Mexico. Cum te simți?

Dacă sunase acolo însemna că ştie. Probabil că aflase de la magazin unde-i răspunsese Prica, o prietenă care îi ținea locul când Cadillac era în vacanță sau nu se simțea bine.

– Acum bine, Jack. Dar am crezut că mi-a sunat ceasul. Îți aminteşti de tipul cu maşina roşie?

– Da, el a fost?

– Bineînțeles. A încercat să mă sugrume şi...

– Am aflat, o înrerupse el. Poliția l-a identificat?

– Nu, cel puțin nu cred. Nu avea acte la el şi maşina era furată. Oare n-ar trebui să-mi spui pentru ce...

– Mai târziu, Cadillac, mai târziu.

– Mi-am riscat viața şi cred că am dreptul să ştiu şi eu pentru ce!

Urmă o tăcere, în cursul căreia Cadillac percepu zgomotul caracteristic al unei circulații intense. Apoi se auzi un huruit puternic care se transformă într-un lung şuierat. Îşi zise că Kentucky se afla în apropierea unui aeroport.

– Corect, admise el, ai dreptul să ştii. Lucrez pentru o organizație mondială care a hotărât să intre în luptă împotriva terorismului internațional. Să nu pomeneşti nimănui vreodată despre asta.

Ea se simți imediat foarte mândră de el.

– Jur, Jack! Dumnezeule! Cât de fericită sunt că nu eşti un bandit!

– Exact, ajută-te singur şi cerul te va ajuta şi el. De azi dimineață te afli sub protecție, dar să nu renunți la precauțiile elementare. Ai o armă?

– Nu, ce idee!

– Cumpără-ți una. Ceva serios.

Tonul lui o îngheță.

– Un revolver şi o cutie cu cartuşe. Îi vei cere vânzătorului să-ţi explice cum să-l mânuieşti.

Cadillac simţea furnicături în lobul urechilor. Era un fenomen pe care nu-l înţelegea. De fiecare dată când avea o emoţie oarecare simţea furnicături în urechi.

– Urmează să pleci cu avionul?

– Nu, aştept un prieten care trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Ai grijă de tine, Cadillac. Am să te sun din nou foarte curând.

Închise.

De fiecare dată când telefona, convorbirea se termina într-un mod abrupt, fără să poată avea ea ultimul cuvânt şi fără să-i poată spune ceva tandru de genul „te sărut, dragul meu". Era pur şi simplu stresant.

Cadillac dădu neputincioasă din umeri, puse receptorul în furcă şi-şi zise că nu trebuia să fii o floricică fragilă când iubeai un bărbat care se lupta cu teroriştii!

„Fii la înălţime, fetiţo, altfel vei sfârşi prin a-l agasa şi te va părăsi una-două! Vei ieşi din spital şi-ţi vei cumpăra un revolver. Bun! Executarea!"

Aruncă cuvertura de pe ea, puse picioarele pe podea şi se ridică fără nici un fel de greutate. Era în plină formă, n-avea ce căuta într-un pat de spital.

Ultimul ucigaş din comando-ul „Raqqa" o văzu trecând prin faţa ferestrei. Aprinse o ţigară şi se prefăcu că se cufundă în lectura ziarului. Portretul tinerei femei se afla pe prima pagină, chiar deasupra pozei *post mortem* a acelui neîndemânatic de Al White. Să fii ucis cu o furculiţă! Nu! El, Pearson, nu-i va lăsa nici o şansă acestei fete, nici una!

Arabii plăteau foarte bine şi dacă reuşea această misiune avea toate şansele să devină primul lor pistolar.

*
* *

Nevada Smith îşi recuperă geanta de călătorie şi coborî scara spre Kentucky. Avionul fusese zguduit de câteva goluri de aer, după care efectuase o apropiere prea rapidă de Mexico şi toţi pasagerii rămăseseră cu urechile înfundate.

Navada se deplasa cu rapiditatea şi suplеţea unei cobre. Strânse mâna lui Kentucky şi amândoi se instalară în Buickul Rivierra închiriat. În timp ce maşina pornea pe autostrada care lega aeroportul de centrul oraşului Mexico, Kentucky îi zise:

– Trebuie să te pun în gardă. Aici terenul e la fel de fierbinte ca şi temperatura aerului. Armando Mondejar Lopez a fost scos din circulaţie şi noaptea trecută s-a tras asupra mea într-un cartier sinistru din Netzahualcoyotl.

Nevada tresări.

– Data viitoare să-mi spui pe litere. Nu mi-ar plăcea să mor într-un loc cu numele ăsta. I-ai reperat pe oamenii colonelului?

– Nu, dar ei m-au depistat încă din Florida şi ăsta nu e lucrul cel mai surprinzător. Cu atât mai mult cu cât cel de al treilea om a atacat-o pe Cadillac.

Faţa amabilă a lui Nevada îngheţă.

– A scăpat?

– Datorită unei furculiţe de tranşat. Am aflat de la colega ei: trei dinţi din oţel lungi de şapte centimetri. L-a lovit drept în inimă. Dar a fost un mic miracol. Întrebarea e cum de ştiu sirienii atâtea lucruri despre noi?

Nevada nu răspunse. Kentucky luă un viraj foarte strâns şi continuă:

– Am impresia că sunt teleghidat. Cred că răpirea nevestei şi fetei ambasadorului este o armă cu două tăişuri. Pe de o parte milionul de dolari şi eliberarea a şase secături. Pe de altă parte „KNACK" în gura lupului, la Mexico City, trebuind să îndeplinească o misiune imposibilă. Pricepi?

Se uită în ochii lui Nevada care îşi feri privirea.

– Pricep. Nici o pistă?

– Ba da. La mortul de noaptea trecută am găsit un pliculeţ de chibrituri publicitare cu numele unui local din centrul oraşului. Mai era şi o casă care s-a dovedit a fi o cursă. Trecem pe la Pablo Marquez. Îţi laşi bagajul şi ne ducem să dăm o raită la local.

Nevada îl aprobă clătinând din cap, apoi Kentucky îl întrebă:

– Ce mai face Mercedes?

– Foarte bine. Numai că de fiecare dată când vrem să ne simţim bine sună telefonul şi la capătul celălalt al firului eşti tu.

Kentucky schiţă un zâmbet care semăna mai mult cu un rictus.

– Ce mai avem în program, în afară de raita la local? întrebă Nevada.

– O vizită la ambasadorul Sullivan şi să facem imposibilul pentru a-l găsi pe Armando Mondejar Lopez, viu, rănit sau mort. El ştie adevărul şi probabil că se ascunde pentru a nu fi lichidat, fără să ştie că am intrat şi noi în joc... Iată casa lui Pablo Marquez.

Coborâră din maşină, se apropiară de poarta locuinţei şi Kentucky se opri cu mâna pe mânerul revolverului.

– Ceva nu e în regulă? întrebă Nevada.

– Mda! Hodoroaga lui Pablo nu e garată pe trotuar şi uşa casei e întredeschisă.

Cu un gest natural, Nevada apucă mânerul revolverului 38 SP Smith & Wesson şi-l urmă pe Kentucky care pătrundea în hol. Pablo Marquez nu era acasă. În peretele salonului se puteau vedea două găuri de gloanţe şi pe pardoseală urme de sânge.

– Ei bine, lucrurile nu merg aşa cum am fi dorit!

Kentucky îi făcu semn să tacă, aplecă puţin capul ca să audă mai bine şi întrebă:

– Nu se aude un zgomot de ceas undeva în jurul nostru?

– Pendula?

– Pablo se ghidează după soare şi n-are nici pendulă, nici deşteptător, nici ceas.

– Atunci e o bombă, trase concluzia Nevada fără să se emoţioneze. Nu ştiu dacă ţi-am mai spus de Mercedes. Are nişte picioare, mamă-mamă!

– Câte? Hai să căutăm bomba.

Se despărţiră, deveniră brusc incredibil de activi şi se întâlniră încremeniţi în faţa rucsacului închis al lui Kentucky. De acolo se auzeau tic-tac-urile.

– Tu stai de pază şi eu dezamorsez, zise Kentucky. Supraveghează mai ales Buickul, ca nu cumva vreun şmecheraş să ne pună o încărcătură explozivă în timp ce ne ocupăm de neutralizarea acestei bombe cam prea zgomotoasă.

Kentucky se aplecă şi pipăi rucsacul.

Nevada se instală lângă fereastră, cu revolverul în mână, cu ochii ţintă la maşina prea luxoasă pentru acel cartier, în jurul căreia se aduna puştimea.

– Prea zgomotoasă, Jack?

– *Si, senor*, zise Kentucky strecurând lama cuțitului între cele două margini are rucsacului. Ți-am spus că aveam senzația că sunt teleghidat. În Florida, doi tipi vin pe plajă să mă lichideze, procedează ca niște idioți și mă obligă să-i șterg de pe fața pământului. Un alt tip vine în magazinul lui Cadillac, vrea s-o sugrume dar se alege cu inima în furculiță. Noaptea trecută, un glumeț trage în mine de la douăzeci de metri cu un Colt 45 cu care n-ar fi nimerit nici un elefant, iar acum această bombă cu ceas atât de sonoră încât ar fi auzi-t-o și un surd... Un kilogram de exploziv plastic!

Kentucky arătă mașinăria scoasă din rucsac.

Nevada aprinse o țigară.

– Ce vor să însemne toate astea?

– Încă nu știu, Smith, dar ar trebui să aflăm foarte repede dacă vrem să ne bucurăm într-o zi de o pensie bine meritată. Plecăm. *Go!*

Plecară în grabă, alungară puștimea și ajunseră în centru unde circulația mai mult stagna. Kentucky duse mașina într-o parcare cu plată și supravegheată.

– Lăsăm mașina, luăm două camere la cel mai apropiat hotel și ne ducem pe jos până la localul unde se distribuie aceste chibrituri.

– Tu vorbit bine, mare șef. Nevada se ține de urme. *Ulolomanimana!* Dar oare sirienii nu vor fi tentați în continuare să-ți aranjeze mașina?

Kentucky arătă spre paznicul parcării.

– Acel mexican are o armă și în fiecare noapte visează să se poată folosi de ea. Iar dacă avem vreo bănuială, va fi de ajuns să dăm un telefon la agenția de închiriat pentru a o anunța că nu vrem să mai folosim un vehicul cu bombă. Am

mai făcut o dată asta la Casablanca. Specialiștii marocani au dezamorsat foarte frumos bomba, iar când au vrut să stea nițeluș de vorbă cu mine, eu eram deja în avion.

În timp ce vorbeau, ieșiseră din parcare cu bagajul în mâna stângă, ținând dreapta liberă pentru a putea riposta unei eventuale tentative în plină mulțime. O metodă foarte profitabilă și din ce în ce mai frecvent folosită de teroriști pe cele cinci continente.

Primul hotel întâlnit în cale era de șase stele, avea piscină, palmieri, un portar în uniformă, decorat și galonat ca un general sovietic.

Kentucky și Nevada închiriară firecare o cameră cu tot confortul, inclusiv video pentru filme porno. Un pliant furniza numele, măsurile și fotografiile a vreo sută de creaturi încântătoare dintre care clientul venit singur putea să aleagă, contra cost, o însoțitoare-comentatoare pentru vizionarea filmelor.

Kentucky telefonă din camera lui ambasadorului și reuși să vorbească cu el numai după ce furniză toate datele aflate de la de Joker. După introducerea de rigoare, George Sullivan zise cu o voce joasă și răgușită:

– Vă propun să ne întâlnim peste o oră la „Bananas".

– De acord. Adresa?

Sullivan îi dădu adresa și Nevada, care ținea la ureche celălalt receptor, o trecu pe un pachet de țigări.

Întâlnirea cu ambasadorul avea loc înaintea vizitei la local. *Noblesse oblige*.

CAPITOLUL VII

„Bananas" se afla în cartierul elegant al capitalei şi avea o faţadă neagră şi aurie de bar londonez pe care se putea citi „Club privat"

Kentucky apăsă pe butonul de cupru al soneriei. Mica ferestruică din uşă se deschise imediat.

– Ce doresc domnii?

Fără îndoială că omul era american. „Bananas" era probabil o sucursală a ambasadei.

– George Sullivan.

Faţa bine rasă a omului de la ferestruică deveni dezaprobatoare. Deschise uşa.

– Excelenţa Sa vă aşteaptă, domnilor.

Nevada păşi în urma lui Kentucky. Amândoi purtau cămăşi cu mânecă scurtă descheiate la gât, bluzoane de pânză, blugi şi bascheţi.

Pentru cine vrea să plimbe după el o armă în plin sezon estival, bluzonul este indispensabil.

– Vă rog să mă urmaţi, domnilor.

Mobilierul era standard, gen Fifth Avenue, fără să

lipsească flamura înstelată şi portretul preşedintelui Statelor Unite. „Bananas" era într-adevăr o enclavă americană. În rest dominau cuprul, lemnul de acaju, ornamentele cromate şi plăcile de sticlă pe mesele pe care probabil că se juca cărţi sau zaruri. În ciuda aerisirii şi climatizării, în aer stăruia miros de tutun şi alcool de bună calitate.

Clubul probabil că era interzis femeilor.

– Vă rog să intraţi.

Kentucky şi Nevada intrară şi se pomeniră în faţa unui bărbat frumos de vreo cincizeci de ani, cu o faţă înfloritoare, distins aşa cum trebuie să fie un ambasador al Statelor Unite, dar cu o tristeţe infinită în adâncul ochilor.

Privirile se înfruntară o fracţiune de secundă.

– Kentucky Jack... iar el este Nevada Smith.

George Sullivan zise că era încântat, îi invită să ia loc în fotoliile adânci, sună şi imediat apăru un om în vestă cu dungi galbene şi negre, cămaşă albă, papion roşu, pantaloni şi pantofi negri.

– Whisky? întrebă Sullivan.

– Apă minerală, îl corectă Kentucky.

Omul îi servi, apoi plecă în linişte de parcă ar fi plutit pe o pernă de aer şi închise în urma lui uşa capitonată. Ambasadorul deveni brusc un om obişnuit:

– Sper, zise el, că-mi veţi găsi familia. Nu mai dorm, nu mai mănânc, sunt bolnav.

Bău jumătate din paharul cu whisky. Oricum, anxietatea nu-l împiedica să tragă voinicеşte la măsea. Poate că-l împingea să bea mai mult ca de obicei. La necaz fiecare reacţionează în felul lui.

– Pentru asta am venit, răspunse Kentucky.

Era tăios, nu zâmbea, nu se adresa cu „domnule ambasador" şi nu răspundea cu „yes, Sir". Practica sobrietatea instinctiv, purtându-se mai mult dur decât amabil.

– Cum aţi aflat despre „KNACK"? întrebă el.

Era ceva care îi stătea pe suflet, care îl obseda de la convorbirea avută cu Joker.

George Sullivan păru surprins.

– Dar... Sunt diplomat. Nimic din ceea ce priveşte ţara mea nu poate să-mi scape.

Goli paharul, înghiţind whisky-ul în care nu pusese nici măcar un amărât cub de gheaţă. Mina înfloritoare nu e o invenţie a naturii. Şi-o fabricase cu grijă şi sârguinţă de-a lungul anilor, a banchetelor, a diferitelor reuniuni, a adunărilor, cenaclurilor, colocviilor, comitetelor şi altor comisii.

– Nu beţi?

– Ba da, zise Kentucky fără să se atingă de pahar. Sirienii au luat legătura cu ambasada?

Sullivan dădu din cap, apoi avu o ezitare care probabil că nu-i stătea în obicei. Era clar că trecea prin cea mai proastă perioadă a carierei şi existenţei sale. Răpirea celor două femei îl dezechilibrase, şi nu era deloc o metaforă când declara că se simţea bolnav.

Pleoapa îi fu agitată de un tic. Reacţie nervoasă. Tensiunea părea mare.

– Da, da, m-au contactat... De mai multe ori, prin mesaje şi telefonic. Poliţia mexicană a luat amprentele, a analizat hârtia, şi forţa de lovire a maşinii de scris şi particularităţile literelor, şi nu mai ştiu ce...

Îşi trecu mâna peste faţă şi continuă cu un ton dezamăgit:

– Convorbirile telefonice au fost înregistrate, amprentele vocale studiate, anchetele pornite în toate direcţiile... Şi, în timpul ăsta, am tărăgănat lucrurile venite de la Washington, aşteptându-vă într-un fel.

Se aplecă, se uită pe rând la Nevada Smith şi la Kentucky Jack apoi zise:

– Cred că sirienii sunt la capătul răbdării. Cred că vor comite un act grav dacă nu vor obţine rapid satisfacţie.

Nevada se foi în fotoliu şi întrebă:

– Ce înţelegeţi printr-un act grav?

– Nu ştiu. Metodele li se cunosc, pentru că le folosesc frecvent. Nu. Nu mi-ar plăcea deloc să primesc fotografii cu nevasta şi cu fiica mea goale în compania unor bărbaţi goi şi ei... Cred că înţelegeţi ce vreau să spun?

Apucă paharul cu o mână tremurătoare, îl lăsă jos şi sună din nou. Ambasadorul începea să-şi piardă sângele rece. Kentucky mai avusese de-a face cu oameni aflaţi în situaţii dificile. Foarte puţini fuseseră în stare să le depăşească. Nu era sigur că Sullivan va rezista.

– Alţii, continuă ambasadorul, au primit degete sau bucăţi de ureche. Nu au decât de ales şi sunt fără scrupule.

Kentucky aprinse o ţigară şi puse pachetul la loc în buzunar fără să-şi servească vecinii. Uneori se refugia într-un spaţiu rezervat şi examina cu lupa problemele pe care trebuia să le rezolve.

– Cum faceţi ca să tărăgănaţi lucrurile? întrebă el.

Chelnerul deschise uşa, Sullivan îi arătă paharul gol şi omul cu vestă în dungi veni să-i injecteze o nouă doză de whisky, după care se retrase în tăcere. Sullivan sorbi din pahar şi zise:

– Dacă voi continua în ritmul ăsta, voi avea probleme cu sănătatea, ştiu asta prea bine. Dar n-am găsit altceva mai bun ca să pot rezista... Mă întrebaţi cum fac să tărăgănez lucrurile cu sirienii? În primul rând, şi pentru că cer să fie plătiţi în dolari şi în bancnote folosite, invoc pretexte valabile precum dificultăţile cu controlul schimburilor. Doar ne aflăm în Mexic! Apoi e nevoie de ceva timp ca să strângi un milion de dolari în bancnote mici...

Ambasadorul făcu un gest de nerăbdare.

– Dar toate astea se apropie de sfârşit şi nu le-aş putea prelungi fără represalii din partea lor.

– Când trebuie să vă contacteze din nou sirienii? întrebă Kentucky.

– Nu ştiu, dar cred că înainte de sfârşitul săptămânii. În cel mai fericit caz în ziua de joi sau de vineri a săptămânii viitoare.

– Ce vă face să credeţi asta?

– Precedentele apeluri telefonice sau mesaje le-am primit totdeauna la sfârşitul săptămânii. Deci, dacă săptămâna în curs trece fără să aducă nimic nou, atunci vom primi ceva săptămâna viitoare. Nu vă ascund că aş prefera să fie aşa, căci veţi avea astfel răgaz să lucraţi dispunând de oarecare timp.

Judeca corect, dar rămânea pesimist. Poate că crezuse în eficacitatea formaţiunii 5T – ca forţă internaţională antiteroristă – dar acum se îndoia că o acţiune întreprinsă cu întârziere (cine era de vină?) ar fi putut ajunge la un rezultat pozitiv.

Kentucky îi dădu cartea de vizită a hotelului unde se instalase împreună cu Nevada.

– Sunaţi-mă imediat ce aveţi noutăţi de la sirieni, îi recomandă el. Nu aveţi nimic special să ne semnalaţi?

Sullivan scutură din cap.

– Nu, nu văd ce... Doar împrejurările răpirii.

– Spuneţi, îl îndemnă Nevada.

Sullivan îşi udă buzele în pahar. Acum absorbea alcoolul în doze homeopatice, de parcă acest mod de a proceda l-ar fi pus la adăpost de ciroză sau de alte probleme de sănătate. Îşi păstră paharul între mâini şi zise:

– Poliţia crede că un membru al personalului ambasadei este complicele sirienilor.

– De ce?

– Pentru că răpitorii le-au atacat pe soţia şi pe fiica mea exact în acel moment al zilei în care ele nu se mai aflau sub protecţia celor două gărzi de corp, adică atunci când respectivii luau dejunul. Această situaţie se repeta în fiecare marţi, între douăsprezece şi unu, când Kate şi Joyce se duceau să facă cumpărături în timpul orei de masă pentru că magazinele sunt goale.

– Îngerii lor păzitori nu puteau să le urmeze?

– Kate refuză să-i pună să muncească din moment ce în contractul lor se precizează că trebuie să mănânce la ore fixe şi că viaţa lor familială trebuie să fie respectată. Kate nu se abate niciodată de la termenii unui contract. Dar nu e mai puţin adevărat că numai un membru al ambasadei putea să cunoască acest detaliu!

Kentucky scutură scrumul în scrumieră.

– Nu obligatoriu. Cu siguranţă că prietenii fiicei dumnevoastră cunoşteau şi ei acest amănunt. Sirienii dispun de mulţi bani, atât de mulţi încât milionul de dolari pe care îl cer nu e pentru ei decât o picătură de apă într-un ocean.

Sullivan se înroşi la faţă. Putea să-şi controleze atitudinile, intonaţiile, dar nu şi mişcările sângelui. De altfel era de o mare emotivitate.

– Exact aşa mi-am zis şi eu, mărturisi el cu o voce albă. Dar, de la începutul evenimentelor, n-am spus nimănui acest lucru. Într-adevăr! Cum ar putea să-i intereseze pe aceşti indivizi un milion de dolari când întorc cu lopata petrodolarii?

El şi Kentucky se aflau pe aceeaşi lungime de undă.

Nevada Smith îşi aprinse o ţigară şi bău apă minerală. Acidul îi veni înapoi pe nas şi nu avu altă satisfacţie decât cea provocată de un lichid rece care curge pe gât până în stomac. Nu-i plăcea apa minerală. Nu-i plăcea felul în care Kentucky îl făcea pe Sullivan să spună ce ascundea. El nu era atât de dur ca Kentucky şi nu era de acord cu unele din metodele lui.

Nevada era un sentimental.

Când putea să fie.

În momentul acela îi era milă de Sullivan şi nu i-ar fi plăcut să fie în locul lui, adică să aibă nevasta şi fiica în mâinile sirienilor. Dar totodată considera că Sullivan greşea umblând cu ascunzişuri şi s-ar fi putut să-i pară rău dacă Kentucky se supăra.

Se aştepta de altfel să-l vadă pe Kentucky axând conversaţia pe un subiect susceptibil să-l pună pe Sullivan în încurcătură.

Dar Kentucky zise:

– Prinţii întorc cu lopata petrodolarii, dar nu şi cei care lucrează pentru ei în domeniul terorismului internaţional. Obiectivul principal rămâne eliberarea cât mai urgentă a fiicei şi soţiei dumneavoastră.

Ambasadorul încuviinţă clătinând din cap şi tenul îi

redeveni normal. Nevada trase din ţigară cu nonşalanţă. Cu cât era mai interesat cu atât devenea mai nonşalant.

– Mai târziu, adăugă Kentucky, ne vom rezerva timpul necesar pentru a-l descoperi pe cel din rândul apropiaţilor dumnevoastră care a trădat în schimbul milionului de dolari sau numai a unei părţi din el.

Sulllivan rămase nemişcat. Cântărea vorbele lui Kentucky, uitând să bea whisky-ul care se încălzea în pahar. Agită un deget.

– Cel din rândul apropiaţilor mei sau cel din rândul colegilor lui Joyce.

Vorbindu-i despre prietenii fiicei sale, Kentucky îi deschisese orizonturi noi. Acum avea să reflecteze la această nouă posibilitate. Care îi plăcea mai mult decât precedenta pentru că excludea responsabilitatea unui membru al personalului ambasadei.

– Gata, zise Kentucky, am terminat. Eu şi Nevada Smith vom porni la vânătoare. O zi plăcută!

Îşi termina conversaţiile cu voce tare ca şi convorbirile telefonice. Apoi tăcu pentru că nu mai avea ce să spună. Sullivan fu dezamăgit, căută o frază inteligentă, nu găsi şi spuse:

– Nu vă beţi apa minerală?

– Nu mi-e sete. Să nu uitaţi să ne telefonaţi.

Întoarse spatele, greşi uşa şi intră în sala de joc. Ruletă, baccara. O sală foarte frumoasă. Un club privat. Nimic de spus.

– Cealaltă ieşire, zise Sullivan.

Ambasadorul sorbea din whisky

Kentucky şi Nevada îi adresară un semn din cap şi plecară.

Când ajunseră afară, Nevada zise:

– A fost o conversație lungă.

Kentucky opri un taxi.

– Când trebuie, trebuie, Smith. Acum știm mai multe decât înainte de a-l fi întâlnit pe George Sullivan.

– Unde mergem?

– La local.

*

* *

Bucătăria se afla în mijlocul sălii și un bucătar cu mustăți frigea *steak*-uri enorme cât era ziulica de mare. La dreapta era barul. La stânga ringul de dans. Totul părea să funcționeze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, era curat și performant. Nici smokingul, nici cravata nu erau obligatorii.

– Necazul e că nu știm ce căutăm, zise Nevada. Doar dacă nu cumva tu știi și încă nu mi-ai spus.

Kentucky își plimbă privirea prin local. Multe fete cu decolteuri adânci și fuste crăpate. Mulți bărbați tineri și voinici. Câțiva clienți, bărbați și femei amestecați, neavând nimic comun cu fauna obișnuită a localului.

– Nici eu nu știu mai mult decât tine, Smith. Dacă nu găsim nimic, sper ca măcar alții să ne găsească pe noi.

– Obiectivul?

– Tot Armando Mondejar Lopez, căruia se cuvine acum să-l adăugăm și pe prietenul nostru Pablo Marquez. Au fost retrași din circulație pentru că știau.

– Ce?

– Niște lucruri pe care noi nu trebuia să le aflăm. Hai să

stăm jos. Din păcate, „artileria" pe care o avem cu noi ne va împiedica să dansăm!

Nevada îi dădu dreptate.

Se cam plictisea și era convins că nici Kentucky nu se distra mai bine. Deocamdată misiunea se limita la un fel de anchetă polițistă. E adevărat că nu se putea altfel pentru a atinge piscurile pasionante. Nimic nu se poate face fără un minimum de pregătire.

Nevada nu putea să nu admită asta, dar se plictisea.

Se așezară, comandă băuturi nealcoolice și nu se minunară deloc când o fată cu decolteu adânc și fustă crăpată veni să se așeze la masa lor.

– Îmi oferiți ceva de băut?

Nu era prea drăguță.

Avea ochii prea apropiați, buzele prea groase, fața destul de mare, dar nasul compensa totul.

Șterpeli o țigară din pachetul pe care Kentucky îl ținea în mână și murmură zâmbind:

– Știu unde se află Mondejar Lopez... Un foc?

De departe, dacă nu aveai darul să citești pe buze, era imposibil să ghicești că le anunțase altceva decât tariful ei oficial.

CAPITOLUL VIII

Ar fi trebuit să-i pună o sumedenie de întrebări, s-o întrebe de exemplu – de vreme ce era deja acolo – cum a putut să prevadă că doi bărbați vor veni în acel local, când nici ei înșiși nu știau asta ieri deoarece Kentucky încă nu avea pliculețul de chibrituri.

Întrebările erau atât de multe încât Kentucky preferă să meargă la esențial:

– Unde este?

Fata își aprinse țigara cu bricheta întinsă de Nevada, suflă fumul și răspunse:

– E prizonier pe un platou situat la vreo cincizeci de kilometri de Mexico.

– Ce platou?

– Nu știu.

– Cine-l ține prizonier?

Siguranța fetei dispăru subit. Scutură capul fluturându-și părul brunet.

– Nici asta nu știu. Oh! N-o să mă credeți! Totul e atât de neverosimil încât nu mă așteptam să...

– Cine ești? întrebă Kentucky cu o umbră de nerăbdare.

Fata își înghiți lacrimile și supse din țigară.

– Sunt Lolita Rosalba, prietena lui Armando... Era sigur că veți intra în legătură cu ambasadorul Statelor Unite. Așa că am supravegheat ambasada de când a dispărut Armando... *Madre de Dios!* Am crezut că-mi pierd mințile!

De data asta începu să plângă de-a binelea, arătând totuși agreabil, ceea ce constituia o performanță.

Nevada îi dădu o batistă de hârtie și ceru să i se aducă un pahar de vodcă pe care îi recomandă s-o bea pe nerăsuflate. Nevada era foarte sensibil la lacrimile feminine, pe când Kentucky rămânea de marmură.

– Prin urmare ne urmărești de la întâlnirea cu ambasadorul? întrebă Kentucky.

Lolita Rosalba își șterse nasul și răspunse:

– *Si*. Nu știam cum să vă abordez fără să comit o imprudență.

– Aici nu e imprudent?

Fata se uită la el pieziș.

– Nu. Poate că n-ați înțeles, dar sunt animatoare, *taxi-girl* cum spuneți voi. Nu are importanță în ce local lucrez... Norocul meu a fost că ați intrat aici.

Era un răspuns bun. Totul părea plauzibil. Nevada și Kentucky schimbară o privire și Kentucky întrebă:

– Cine ți-a spus că Armando Mondejar Lopez este prizonier pe un platou din împrejurimile orașului Mexico?

Lolita respiră adânc. Alcoolul îi îmbujora obrajii și făcea să-i lucească ochii negri.

– Am aflat de la una din prietenele mele care a surprins o conversație la localul de dans „Loro". M-a căutat imediat

la telefon peste tot şi până la urmă m-a găsit la „La Joya", dar între timp cei doi tipi care vorbeau de Armando plecaseră de la „Loro". E îngrozitor!

Părea sinceră, foarte zdruncinată de dispariţia prietenului ei. Pe lângă asta, Kentucky, care-l cunoştea pe Armando şi grija lui pentru precauţie, credea că acesta ar fi putut să-şi prevadă moartea, de unde şi recomandările făcute Lolitei pentru a putea lua legătura cu cei din „KNACK" care urmau să intre în contact cu ambasadorul după decesul lui.

Sigur, Armando nu avea cum să ştie că o prietenă a Lolitei va surprinde o conversaţie care se referea la el, dar nu avea cum să prevadă totul, mai ales imprevizibilul.

– Aş vrea să stau de vorbă cu prietena ta, zise Kentucky. I-a văzut pe indivizii respectivi şi ar trebui să-i poată descrie.

Lolita se încruntă puţin.

– Da, bineînţeles... Dar nu ştiu unde lucrează Lourdes în acest moment... Trebuie să telefonez.

Vru să se ridice dar Kentucky o împinse uşor pe scaun.

– Nu. Testul nu va fi valabil decât dacă Lourdes nu e prevenită. Tot ce ne spui e posibil, dar vreau să primesc confirmarea din partea unui terţ neanunţat. Înţelegi?

Fata înclină capul.

– Înţeleg, dar asta ne va obliga să intrăm în toate localurile de dans din centru pentru a da de Lourdes.

– Să începem cu „Loro", sugeră Nevada.

Fata se uită la el cu trăsăturile încordate.

– De acord, să începem cu el.

*

* *

Din taxi în taxi, din local în local, în cele din urmă o găsiră pe Lourdes Casas la „El Embrague".

Lourdes era o fată înaltă şi voluptuoasă, brunetă cu ochii imenşi şi luminoşi care, cu siguranţă, n-ar fi putut să exercite o altă profesiune. În faţa unei sticle de şampanie mexicană, fata confirmă cele spuse de Lolita Rosalba şi adăugă:

– Tipii erau de la noi. Nu le-aş fi acordat nici o atenţie dacă n-ar fi vorbit de prietenul Lolitei.

– Îi mai văzuseşi până atunci?

– Niciodată, şi în meseria noastră vedem destui în cursul unei săptămâni!

– Ai putea să-i recunoşti?

– Nu. Nu-i recunosc decât pe cei cu care dansez şi mă calcă pe picioare! Scuzaţi-mă, trebuie să lucrez! N-am făcut decât zece dolari. Salut, Lolita! Salut bărbaţilor!

Plecă, găsi imediat un partener care îi dădu un dolar. Se îmbrăţişară şi dispărură printre perechile care umpleau ringul.

– Ce ziceţi? întrebă Lolita.

Acum se adresa de preferinţă lui Kentucky, facinată de ochii lui aurii.

– Cred că eu şi Nevada trebuie să reflectăm puţin la toate astea. Unde locuieşti? Dă-ne numărul de telefon.

Fata locuia într-un mic hotel fără pretenţii, situat în centru, şi avea o carte de vizită pe care Kentucky o băgă imediat în buzunar.

– Îl veţi găsi pe Armando?

– Vom încerca, răpunse Kentucky gândindu-se la Pablo Marquez şi la Kate şi Joyce Sullivan. Ai grijă să nu dispari şi tu, altfel vom trage concluzia că purtăm ghinion.

Lolita se uită la el curioasă. Îi amintea vag de un actor american de cinema de care fusese îndrăgostită la nebunie în urmă cu câțiva ani. Nu mai știa dacă era vorba de...

– La revedere, Lolita. O să te sunăm.

– Salut, zise Nevada.

Lăsară banii pe masă și plecară fără să mai întorcă capul înapoi. Lolita își termină paharul cu șampanie. Nu mai avusese niciodată de-a face cu tipi de asemenea calibru.

*

* *

Kentucky telefonă întruna în următoarele două ore. Sunase succesiv la Los Angeles, unde locuia Arizona Bill, american de origine australiană și de rasă albă; în Atlanta, unde trăia Colorado John, american de origine africană și de rasă neagră; la Houston unde locuia Kansas Philip, american de origine jaoponeză și de rasă galbenă.

Toți trei, cu mijloace diferite și sub nume de împrumut, aveau să se îndrepte imediat spre Mexico și, pentru prima dată de foarte multă vreme, forța „KNACK" va fi în întregime mobilizată pentru același caz.

Kentucky luase această hotărâre deoarece era clar că răpirea lui Kate și Joyce Sullivan era copacul destinat să ascundă pădurea.

Un milion de dolari, eliberarea a șase arabi băgați la închisoare pentru trafic de droguri, dar și un atentat pe o plajă împotriva cuplului Kentucky-Cadillac, o tentativă împotriva tinerei Cadillac în magazinul ei, dispariția lui Armando Mondejar Lopez, așa-zis prizonier pe un platou

din împrejurimile orașului Mexico; o altă tentativă de asasinat împotriva lui Kentucky în grădina acelei case din Netzahualcoyotl, dispariția lui Pablo Marquez și, în sfârșit, rucsacul cu un kilogram de explozibil plastic!

Prea multe!

Când un caz începea astfel, lucrurile deveneau din ce în ce mai grave, și Kentucky făcea apel la rezerve și elabora un plan de apărare nici pe departe parcimonios căci, dacă sirienii își puteau permite să-și ofere orice și să cumpere orice datorită petrodolarilor, forța „KNACK" nu ducea lipsă nici de materiale și nici de bani!

În spatele ei se aflau țările bogate și Fort Knox, cu laboratoare, ateliere de armament, ultimele descoperiri ale tehnicii moderne în materie de gadget-uri, chestii care ucid, cu care poți asculta și înregistra de la distanță, care fac aproape orice.

– Știi care e locul al cărui nume e cel mai greu de pronunțat? întrebă Nevada.

Stătea lungit pe pat în camera în care tocmai intrase Kentucky.

– Nu, răspunse Kentucky așezându-se. Ia s-auzim. Îmi place să aflu lucruri care nu servesc la nimic.

– E vorba de un cuvânt format din optzeci și patru de litere, pe lângă care Netzahualcoyotl nu e decât un fleac. Citez: Taumatawhaakatanggihangakoautamateaturipukakapikimaungahoronukupokaiwenuakitanatahu. Un loc situat în Noua Zeelandă și care vrea să însemne: „Piscul stâncos unde Tamatea, omul cu genunchii umflați, care are obiceiul să lunece de-a lungul pantelor, să le urce, să le ia cu asalt, exploratorul ținutului, cânta din flaut pentru iubita lui". Sfârșit.

Kentucky îşi pocni uşor palmele una de alta.

Nevada rânji şi întrebă:

– Ştii de ce Lolita, via Lourdes, a aflat că Armando Lopez se află prizonier pe un platou situat undeva pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul oraşului Mexico?

Kentucky închise ochii pe jumătate.

– Da. Arizona Bill, Colorodo John şi Kansas Philip vor sosi aici foarte curând. Vrei mai multe explicaţii?

Nevada îşi pocni şi el palmele.

– Bravo! Mă aşteptam la una ca asta de la tine. Şi acum ce facem?

– Închiriem un avion cu pilot cu tot.

– Bănuiam eu. Bravo!

*

* *

Pilotul era necesar deoarece amândoi aveau în mâini câte un aparat *Canon* echipat cu un teleobiectiv puternic. Nevada se ocupa de peisajul situat la stânga carlingii iar Kentucky observa colinele, munţii şi platourile care defilau sub aripa dreaptă a avionului *Piper Comanche* prost întreţinut care mirosea a ulei încins ca o tigaie de clătite.

Pilotul probabil că-şi obţinuse carnetul prin corespondenţă, nu rata nici un gol de aer şi la decolare fusese gata să lovească un copac.

Totuşi era o persoană importantă deoarece cunoştea ca pe buzunarul lui toate platourile din regiune. Kentucky nu-i ceruse decât să le survoleze, fără altă precizare, în afara faptului că el şi colegul lui aveau misiunea să facă fotografii pentru o importantă agenţie de publicitate din New York.

Vremea era încă frumoasă dar, la vest, o masă îndepărtată de nori plumburii întuneca orizontul. Probabil că ploua la Morelia, Patzcuaro şi Tacambaro.

Aici însă vizibilitatea era excelentă. Kentucky vedea perfect de bine maşinile care circulau pe un drum sinuos, o turmă de oi care păşteau pe coasta unei coline şi, ceva mai sus, doi vulturi planând deasupra unei vechi *ascienda* în speranţa că vor reuşi să şterpelească o găină.

Avionul sări peste o creastă dantelată ca chiloţii bunicii, plonjă, urcă şi survolă un platou stâncos ocupat de un grup de vulturi. Un tip cu cortul agită un braţ, apoi amândouă braţele, îşi ridică pălăria de pe cap şi sări pe loc ca un ied pentru a-şi manifesta bucuria.

Cincizeci de kilometri de Mexico.

„Clic-clic-clic", făcură aparatele de fotografiat.

Pilotul strigă:

– Ciudat loc de instalare a cortului!

– Mai treci o dată pe deasupra acelui tip! îi strigă Kentucky. E o imagine foarte pitorească!

Avionul întoarse. Aparatele de fotografiat intrară din nou în acţiune, în timp ce omul cu cortul continua să-şi manifeste entuziasmul.

– E topit! zise pilotul.

Nevada şi Kentucky nu răspunseră.

*

* *

O prăvălioară specializată developă filmele în mai puţin de treizeci de minute. Pe fotografii se putea recunoaşte perfect faţa bărboasă a lui Armando Mondejar Lopez.

– Are lanțuri la picioare, zise Kentucky. Acum înțeleg de ce sărea pe loc.

Nevada arătă fotografiile făcute de el.

– Aici, de cealaltă parte a râpei, cineva a instalat un adevărat osuar pentru ca vulturii să rămână lângă Mondejar Lopez. În ce scop?

Kentucky rânji arătându-şi dinții.

– Poate ca să nu trecem fără să-l vedem... Singur, cu cortul lui, Armando nu e chiar foarte vizibil. Şi adevărul e că vulturii i-am localizat din prima... Să fi fost vreo cincizeci?

– Aproape.

Examinară fiecare fotografie cu lupa şi nu depistară nimic suspect în jurul platoului şi a împrejurimilor lui.

– O momeală, murmură Kentucky. Au făcut în aşa fel încât să aflăm unde se găseşte Armando prin intermediul celor două animatoare.

Nevada rânji şi-şi trosni degetele.

– O să închiriem o maşină puternică şi o să ne ducem să-l luăm de-acolo pe Armando. Adevărat?

– Adevărat, repetă Kentucky. Exact aşa vom proceda, Smith. Înainte însă aş vrea să-i faci o mică vizită Lolitei ca să afli de la ea în ce măsură are încredere în prietena ei Lourdes.

– La ce te gândeşti?

– La faptul că cei doi tipi pe care i-a auzit vorbind poate n-au existat niciodată. E un detaliu important. Căci, dacă avem dovada că cei doi tipi nu sunt decât rodul imaginației sale, asta înseamnă că Lourdes se află în contact direct cu adversarii noştri doritori să ne atragă pe acel platou pentru a ne distruge.

– N-am cîştiga timp dacă i-am telefona Lolitei?

– Cum vrei, dar tot va trebui să te duci să închiriezi maşina.

– Nu vii şi tu cu mine?

– Trebuie să vorbesc la telefon. Am nişte întrebări de pus blocului informativ al lui Joker, ba chiar lui însuşi dacă nu se află în conversație cu restul lumii. Pe urmă vreau şi nişte arme care să ne susțină expediția pe platou. Toate astea au să-mi ia ceva timp.

Nevada îşi îmbrăcă bluzonul şi să îndreptă spre uşă.

– Ne vedem mai târziu, Jack.

Ieşi în timp ce Kentucky ridica receptorul telefonului, închise uşa în urma lui, părăsi hotelul şi luă un taxi.

La ora aceea Lolita ar fi trebuit să fie acasă.

Taxiul ajunse la destinație în cincisprezece minute. Nevada plăti cursa şi intră în hotel strâmbând din nas din cauza mirosului de ceapă care venea dinspre bucătărie.

Holul de la intrare era împodobit cu plante mari în hârdaie de lemn. Covorul care ducea până la recepționera exagerat de grasă era uzat până la urzeală. Femeia îi spuse lui Nevada că Lolita Rosalba locuia la etajul patru, camera 42.

Nevada urcă scara, ajunse pe palierul de la etajul patru şi bătu discret la uşa camerei cu numărul 42.

Nu primi nici un răspuns.

Nevada insistă, obținu acelaşi rezultat, coborî şi „balena" îi repetă că Lolita trebuia să fie neapărat în camera ei deoarece cheia nu se afla la recepție.

Nevada urcă din nou. Un norişor negru se fâțâia pe cerul lui albastru... Nu era pentru prima dată când bătea la uşa unei camere ocupate.

Ciocăni totuşi din nou, ca să fie cu conştiința împăcată, şi apăsă pe clanță cu o mică strângere de inimă.

Mirosul înțepător de sânge îl izbi în față imediat ce întredeschise uşa.

Lolita Rosalba murise în patul ei.

Cu beregata tăiată.

Tot sângele i se scursese din corp, trecuse prin saltea, somieră şi forma pe podea o băltoacă mare, care se coagula cu greu din cauza căldurii sufocante ce domnea în cameră.

Nevada coborî, îi povesti grăsanei de la recepţie ce văzuse, apoi părăsi hotelul în timp ce recepţionera telefona la poliţie. Prezenţa lui nu era indispensabilă.

Şi nu ţinea deloc să dea ochii cu poliţia mexicană.

CAPITOLUL IX

Era un jeep Cherokee de culoare maronie, cu dublă tracţiune, asamblat la Laredo. Era un vehicul care putea orice, şi dacă nu putea să urce pe ziduri, valul de publicitate explica tuturor că acest lucru nu se datota decât faptului că nu era echipat cu cauciucuri-ventuză.

Kentucky făcuse rost de carabine de vânătoare cu repetiţie, magazie de cartuşe cu fund basculant, ţeavă de 56 cm, calibru 270 Winchester. Cu această armă, trăgători precum Nevada şi Kentucky puteau să nimerească un obiectiv în mişcare având o mărime ridicol de mică de la o distanţă de o sută cincizeci de metri.

Harta foarte amănunţită indica aproape fiecare piatră a platoului. La platou ducea un fel de potecă după nenumărate şerpuiri. Cea mai apropiată *ascienda* era la dracu în praznic, de cealaltă parte a unui alt platou, după o râpă impresionantă pe fundul căreia trecea albia unui râu în general secat.

Kentucky preferase acel vehicul închiriat pentru că, spre deosebire de alte modele, acesta avea un accelerator de mână.

O simplă tijă pe care o puteai bloca în orice poziție pentru ca jeepul să se deplaseze cu o anumită viteză stabilită.

Bătrânul lăcătuş de pe *via* Castillo fabricase nişte agățători cu două tije metalice de 135 cm. Ele se fixau pe volan şi, blocând acceleratorul de mână, Kentucky avea posibilitatea să conducă perfect de pe bancheta din spate.

Se ferea ca de ciumă de trăgătorul de elită ascuns care deschidea focul asupra şoferului aproape invizibil din spatele parbrizului şi a geamurilor foarte fumurii.

Jeepul atacă înălțimile după aproximativ treizeci şi cinci de kilometri. Mai aveau încă cincisprezece kilometri pentru a ajunge în centrul platoului la Armando Mondejar Lopez, care probabil că ajunsese la exasperare.

Dacă mai trăia.

– Cred că nevasta lui va fi foarte bucuroasă că-l va revedea în curând, zise Nevada care se interesa totdeauna de partea sentimentală a situațiilor.

Kentucky nu răspunse.

Conducerea vehiculului prin intermediul unor tije metalice, pe un drum în pantă plin de viraje, fără a avea posibilitatea de a schimba viteza, îi solicita toată atenția şi priceperea.

– Sunt curios să văd unde ne aşteaptă indivizii, zise din nou Nevada pe care acest detaliu nu părea să-l preocupe peste măsură.

Kentucky îi aruncă o privire chiorâşă.

– Nu-ți mai plimba țeava carabinei pe sub nasul meu, îi ceru el. Duşmanul e afară nu înăuntru.

– Mă relaxez aşteptând ca parbrizul să se facă țăndări sub impactul primului glonț. Sperând că nu va fi o rafală de

mitralieră, caz în care o vom mierli amândoi lăsând în urma noastră un popor în lacrimi, şi două tinere femei neconsolate. Am uitat să-ți spun că i-am telefonat scumpei mele Mercedes. Mă iubeşte, nu se gândeşte decât la mine şi se antrenează în bucătărie ca să-mi pregătească o mâncare atât de delicioasă încât să mă ling pe degete.

În fața pericolului unii amuțesc, alții devin foarte volubili. Nevada făcea parte din cea de a doua categorie, spunea orice ca să rupă tensiunea inevitabilă. Căci moartea putea să-i aştepte după stâncile fiecărui viraj. Mitraliera, bazooka, grenada, oricare dintre ele îi putea elimina pe loc. Fără cel mai mic risc din partea duşmanului.

– Kilometrul treizeci şi opt, zise Kentucky luând cu greu un viraj foarte strâns şi afurisit de abrupt. Accelerează puțin.

Nevada trase de acceleratorul de mână mai înainte ca motorul să se oprească.

Jeepul luă cu asalt coasta huruind puternic, apoi urmă o porțiune mai puțin abruptă şi Nevada reduse viteza.

– Kilometrul patruzeci, zise el luând din nou în mână carabina. Duşmanul trebuie să scoată nasul dintr-o clipă în alta.

Cu ochii pe jumătate închişi, Kentucky avea senzația că se află din nou pe drumul acela din Birmania unde, cu puțin înainte de a ajunge la Rangoon, camionul condus de el nimerise peste o mină. Urmase un foc de artificii de toată frumusețea. Se trezise zăcând în praful de pe marginea drumului, cu volanul încă în mâini, în fața unei micuțe birmaneze care stătea nemişcată lângă măgarul ei şi se uita la el ca la un miracol. Ceea ce era cât se poate de adevărat!

– Kilometrul patruzeci şi doi, zise Nevada.

Nu mai vorbea, intrase în cealaltă stare secundă. Cea a concentrării totale. Simțea cum se apropie amenințarea.

Nevada coborî geamurile din față, opri climatizarea și se aplecă să observe drumul de pământ care urca destul de abrupt.

Kentucky trase din țigara vârâtă în colțul gurii și zise:

– Cum se numește mâncarea „delicioasă" pe care ți-o va pregăti Mercedes pentru a sărbători întoarcerea ta?

Nevada nu se întoarse spre el. Cu gândul intrase deja în acțiune și carabina lui era în căutarea țintei.

– Nu știu, zise el cu gândul în altă parte. Deocamdată trebuie să fac imposibilul pentru a rămâne în viață. Altfel nu voi avea nici cea mai mică șansă să gust din ea... Kilometrajul, Jack?

– Kilometrul patruzeci și cinci. Cred că intrăm în zona fierbinte și...

O gaură rotundă împodobi brusc parbrizul. Bucățile de sticlă căzură în habitaclu și glonțul trecu prin fața lui Kentucky șuierând, găuri geamul din spate și se pierdu în natură. Kentucky sări între cele două tije metalice, ateriză pe scaunul șoferului și acceleră cu brutalitate preluând controlul manual al vehiculului.

Jeepul se transformă într-un adevărat pur-sânge și se năpusti pe drumul prost al muntelui, executând devieri bruște care îl transformau într-o țintă greu de atins. Răsunau detunături și gloanțele șuierau pe lângă mașină. Motorul huruia furios, pietrele de pe drum zburau de sub caciucuri, iar Nevada nu avea nimic mai bun de făcut decât să se țină bine pentru a nu fi aruncat afară din vehicul.

– Atenție! strigă Kentucky. Baraj la cincizeci de metri!

Un zid de pietre mari, înalt de un metru. Păr brunet și țevi de puști. Flamă la gura țevilor și norișori de fum. Impactul gloanțelor în tabla jeepului care înainta voinicește la atac.

Carabina lui Nevada trase de trei ori și doi tipi dispărură în spatele barajului, cu brațele ridicate, al treilea cu un „ochi" în mijlocul frunții.

– Trec! îl preveni Kentucky.

Nevada se prinse bine de speteaza scaunului din față.

Jeepul esacaladă taluzul, sări ca o minge și recăzu pe drum gemând din toate încheieturile, parcurse zece metri pe două roți și reveni la poziția normală de partea cealaltă a barajului. Panoul lateral al caroseriei se făcu bucățele sub impactul unei rafale de gloanțe, amenințând rezervorul de carburant plin până la refuz.

Kentucky apăsă pe accelerație. Roțile patinară, mușcară solul și jeepul porni ca o săgeată. Luă un viraj, ajunse la adăpostul stâncilor și tirul încetă.

– Sunt motorizați, zise Nevada. Am zărit fundul unui jeep.

– Ce model?

– Clasicul CJ care a făcut toate războaiele din patruzeci încoace... Decapotabil! Abia aștept să se arate! Va fi o frumusețe!

– Kilometrul patruzeci și opt, zise Kentucky cu tonul lui rece.

Deschise micul compartiment din bord, scoase un aparat de emisie-recepție și trase afară antena. Contact. Roșu.

– „Melcul" cheamă „Condorul", zise Kentucky fără să reducă viteza vehiculului.

Pârâituri, apoi o voce se auzi foarte clar în difuzor.

– Aici „Condorul"! Ne aflăm pe poziție! Suntem pregătiți pentru orice eventualitate! Ascult!

– Suntem la doi kilometri de vârf, fiți vigilenți. Terminat.

În mașina care parcurgea ultima distanță a traseului se făcu din nou tăcere. Deși găurit și turtit, autovehiculul își continua drumul fără probleme, totuși – și chiar dacă ar fi fost blindat – n-ar fi putut să reziste mitralierei serioase și distrugătorului bazooka antitanc de 75 mm la celălalt capăt al ultimei linii drepte a drumului.

– Acționează, „Condorule"! strigă Kentucky în aparatul de emisie-recepție.

Pe placa de control a elicopterului se putea citi *„Gazelle" equiped with HOT missiles in the Tchad type's camouflage*. Unul dintre cele mai bune din lume pentru acest gen de misiune.

Aparatul era adoptat pentru „KNACK", pilotat de Arizona Bill și servit de Colorado John și Kansas Philip la mitralieră grea și rachete.

Intervenție fulgerătoare după o alunecare scurtă. Mitraliera și rachetele acționară simultan. La capătul liniei drepte a drumului, mitraliera și bazooka săriră în aer împreună cu cei care le mânuiau. Niște tipi până atunci ascunși o luară la sănătoasa, urmăriți de rafalele furioase care îi încercuiau cu gheizere de praf.

Două rachete curățiră definitiv terenul, aruncând în aer vii și morți la un loc, iar mitraliera îi descoperi pe fugari și îi reduse la tăcere unul după altul.

Totul dură treizeci de secunde.

– Misiune îndeplinită, „Melcule"! Terenul curățat! Ascult!

– Vezi mai jos, „Condorule", zise Kentucky schimbând vitezele. Vei găsi un baraj, un jeep și alți clienți. Terminat!

Elicopterul se legănă ușor și o porni în picaj spre baraj, în timp ce jeepul se zdruncina printre gropile drumului depășind poziția susținută de mercenari. Pietrele erau pline de sânge iar stâncile din apropiere erau împodobite cu rămășițe umane și metalice. Deodată izbucni o rafală când o bandă de mitralieră porni singură sub efectul căldurii sau a unei explozii în lanț.

De jos, dinspre baraj, se auziră focuri de armă. Mercenarii trăgeau în elicopter. Kentucky zări în oglinda retrovizoare două flăcări venind dinspre cer. Rachetele explodară înfricoșător, cu cincizeci la sută mai eficace pe acel pământ stâncos și plin de pietre decât în deșert.

– Misiune îndeplinită, „Melcule"! Terenul complet degajat! Revenim la bază?

– OK, zise Kentucky, o să te sun, „Condorule". *Gracias.*

– *Todo esta bien?*

– *Todo esta bien. No se preoccupe.*

Jeepul escaladă o ultimă ridicătură de pământ și pătrunse pe platou unde vulturii, deranjați de explozii și de detunături, se roteau la altitudine mică scoțând țipete înfricoșate.

Jeepul se îndreptă spre cort. Kentucky frână și sări din mașină, cu Nevada pe urmele lui, ținând carabina pregătită să tragă la cea mai mică mișcare.

Armando Mondejar Lopez zăcea cu fața la pământ.

Cineva îi trăsese de aproape un glonț în ceafă. Kentucky rămase împietrit, cu pumnii strânși. Nevada se aplecă, pipăi carotida mexicanului, se ridică și scutură din cap.

– De ce l-au ucis? zise el.

Kentucky aprinse o țigară.

– Ca să nu vorbească. Din acelaşi motiv a fost ucisă şi Lolita. Poate că şi Pablo Marquez.

Nevada se roti în jurul lui cu carabina pregătită. Dar în jur nu erau decât vulturii, înotând prin aer ca nişte peşti mari şi stângaci, scoțând țipetele lor ridicole.

– Când faci o astfel de curățenie înseamnă că ai ceva de ascuns.

Kentucky îl aprobă.

– Cred că se ascunde ceva foarte important în spatele răpirii lui Kate şi Joyce Sullivan. Nu poate să fie vorba doar de eliberarea a şase lichele şi câştigarea unui milion de dolari. Se pare că vor să ne extermine, să ne bage în pământ cu arme şi bagaje, şi cu femeile. Cadillac, Mercedes. Înțelegi?

Nevada se strâmbă.

– Cine ştia că venim la Mexico?

Kentucky trase din țigară. Nu reuşea să-şi ia ochii de la cadavrul lui Armando, zicându-şi că era răspunzător de moartea lui. Ar fi trebuit să se gândească la asta, să ordone elicopterului să-l protejeze pe mexican.

Nevada repetă întrebarea.

– Joker, ambasadorul, Armando, Pablo, răspunse el. Dar nu ține. Eu şi Cadillac am fost atacați mai înainte ca Joker să mă sune... Trebuie să plecăm, Smith.

– Îl luăm cu noi pe Armando?

– Nu se poate. În primul rând că am pierde timp eliberându-l de lanțuri, şi apoi am încurca-o dacă am da peste o patrulă a poliției care ne-ar găsi cu un cadavru care încă mai e cald...

Nevada arătă spre vulturii care se roteau necontenit.

– Îl vor ciopârți.

Kentucky întoarse spatele şi porni spre jeep. Nevada îl urmă şi se instală în maşină fără să scoată o vorbă, cu carabina între picioare.

Kentucky aruncă chiştocul şi porni motorul.

*

* *

Lourdes Casas avea o slăbiciune pentru negri. Mai ales când erau frumoşi, bine făcuți, supli şi buni dansatori aşa cum era actualul ei partener. Un american care risipea o grămadă de lovele doar ca să danseze cu ea.

Abia dacă o strângea în brațe când o figură îi apropia, o învârtea, o prindea cu îndemânare, proceda cu ea în aşa fel încât nu avea impresia că munceşte pentru a-şi câştiga viața. Dacă toți clienții ar fi fost ca ăsta, meseria ei ar fi fost o adevărată plăcere.

Muzica se opri şi tipul zise:

– Vii să bei ceva cu mine?

– Şi munca mea?

El îi dădu tot teancul de dolari pe care îl ținea în rezervă în buzunar.

– Ia-i. Prefer să flecăresc cu tine decât să mă bâțâi prin mulțimea asta. Vii?

Ea acceptă. Din lehamite, pentru că tipul îi plăcea, pentru că nu ştia ce să facă ca s-o uite pe Lolita, pentru că-i era frică.

– Cum te cheamă? o întrebă el după ce comandă o sticlă de whisky californian.

– Lourdes Casas. Şi tu?

– Tom Wood. Mă aflu la Mexico pentru cel puţin şase luni cu o comisie de studii petrochimice. N-am chef să stau singur tot timpul ăsta. Dacă eşti liberă, al tău sunt, îmi placi mult şi câştig o grămadă de bani.

Tânăra femeie simţi că se sufocă. Nu fusese şocată. Dar simţise curentul trecând între ea şi Tom Wood.

– Eşti amabil, Tom, dar naiv. Nu sunt numai animatoare...

– Perfect, Lourdes, dar nu-mi pasă. Nu voi avea nevoie de tine decât seara, de la orele douăzeci şi două până la miezul nopţii. Dar în toate serile, fără excepţie. Am nişte glande sexuale foarte dezvoltate. Nu râde, ăsta e adevărul! Peste tot pe unde mă duc, femeile mă costă o adevărată avere!

Lourdes alunecă pe banchetă şi-şi lipi pulpa de piciorul lui Tom Wood.

– Să ştii că-mi placi. Cred că noi doi ne vom înţelege foarte bine.

Ea îi oferi buzele şi-l invită:

– Sărută-mă.

Negrul o sărută pe gât şi ea crezu că el nu înţelesese bine. Încă nu ştia că Tom Wood, în realitate Colorado John, nu săruta niciodată târfele.

CAPITOLUL X

Pearson Harris nu comisese gogomănia de a se instala în localitatea aia blestemată, nici cea de a închiria o maşină sau de a se remarca în vreun fel oarecare.

Ca ultimul membru al comando-ului „Raqqa", Pearson trebuia să lucreze pe nesimţite. Ticălosul de Kentucky îi lichidase pe Butler şi Watson. Fata, acea Cadillac, îi venise de hac lui Al White cu furculiţa de tranşat . Nu era de râs. Şi nici nu trebuia să creadă că era ceva simplu ca bună ziua.

Pearson telefonase şefului său regional pentru a-i cere instrucţiuni. Nici o schimbare. Pearson trebuia s-o lichideze pe Gloria Benett, alias Cadillac, în timp ce în Mexic ceilalţi membri ai comando-ului „Raqqa" se vor ocupa de Kentucky Jack şi băieţii lui.

Pearson Harris avea un defect. Nu era în stare să se dea jos din pat înainte de zece dimineaţa. După care nu putea să facă nimic până când nu înghiţea trei-patru ceşti de cafea foarte tare. Era o pasăre de noapte, putea să stea treaz până în zori fără să simtă pic de oboseală.

Cadillac însă se trezea de dimineață. Seara, imediat după asfințitul soarelui, tânăra femeie începea să clipească și se stingea încetișor ca o lumânare arsă. De aceea, ea făcea în așa fel încât să facă dimineața toate lucrurile care pretindeau din partea ei o atenție mai mult sau mai puțin susținută. De exemplu cumpărarea unui revolver și a unei cutii cu cartușe.

La orele nouă și cinci Cadillac deschise ușa maga-zinului pe care-l ținea Robert Friedman, singurul armurier din localitate, zise bună ziua cât se poate de politicos doamnei Friedman, care spăla chiar ea geamul vitrinei ca să facă economii, și zise direct:

– Aș vrea să cumpăr un revolver cu un calibru de cel puțin nouă milimetri. Cu cartușe.

Friedman se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

– Nu sunteți liniștită, domnișoară Benett?

– Nu. Nu vreau să mai fiu sugrumată o dată. Doare rău de tot și nu poți să respiri.

Doamna Friedman ridică capul.

– Ai perfectă dreptate, Gloria.

Friedman dădu din umeri.

– Doar nu e plin orașul de nebuni care intră în fiecare zi în magazine ca să-i sugrume pe proprietari. O armă e un obiect periculos!

– Nu are importanță, replică Cadillac cu un ton acid. Vreau să cumpăr un revolver!

– Are perfectă dreptate! zise doamna Friedman.

Soțul ei îi aruncă o privire mâniată.

– Foarte bine, afacerile nu merg chiar atât de grozav încât să fac mofturi! Vrei un revolver, iar eu am să ți-l vând.

Deschise o vitrină încuiată și luă două arme ținându-le de mâner ca să nu umezească oțelul cu mâinile lui transpirate.

– Cred că astea ar putea să-ți placă.

Cadillac consideră că acele revolvere erau enorme și-i spuse lui Friedman care râse scurt.

– Păi asta mi-ai cerut!

– Dar cum să duc cu mine chestia asta? Geanta cu care ies în oraș nu e chiar atât de mare!

– Atunci ai să-l pui într-o geantă de plajă. În felul acesta vei putea, în caz de urgență, să tragi prin pânză! O geantă de plajă nu costă chiar atât de mult!

Cadillac ghici că se distra puțin pe socoteala ei când întâlni privirea dezaprobatoarea a doamnei Friedman, care făcea parte din toate ligile feministe din Florida.

– O geantă e o geantă, zise Cadillac.

– Are dreptate! zise doamna Friedman. Haide, Bobby, termină cu tachinările! Vinde-i revolverul acela cu muniția lui, apoi vei coborî în pivniță să-i arăți cum funcționează!

– Bun, de acord, Lily, zise Friedman. Mergem jos, domnișoară Benett?

Înainte de a coborî, Cadillac aruncă o privire recunoscătoare doamnei Friedman.

Pivnița fusese amenajată în mod sumar ca stand de tir. Cadillac învață să încarce butoiașul și să tragă servindu-se de ambele mâini strânse pe mâner, cu picioarele ușor îndoite pentru tirul instinctiv; sau bine așezată pe picioare pentru tirul direct. Tânăra femeie află cum să scoată tuburile și cum să curețe țeava armei după ce o folosea.

– Nu te descurci rău deloc, zise Friedman privind-o cu mirare. Nu cred că mi-ar plăcea să fiu în pielea viitorului agresor!

Cadillac se simți mult mai în siguranță când ieși din

magazinul de arme. Dar nu era sigură că va avea curajul să tragă dacă era amenințată.

*
* *

Treceau zile și nopți într-o liniște pe care Kate Sullivan o admitea cu greutate. Cu atât mai mult cu cât ea și fiica ei nu mai erau ținute prizoniere în pivniță, ci la primul etaj al locuinței, într-un fel de apartament cu două camere și sală de baie relativ confortabilă, dacă nu lua în seamă că lumina zilei nu pătrundea niciodată acolo.

Lui Joyce îi venise ciclul, dar în dulăpiorul farmaceutic de la baie se găsea tot ce trebuia pentru a face față acestui inconvenient. Mâncarea era și ea mai bună și aveau și apă minerală la sticlă.

– Vezi mamă că sirienii nu sunt chiar atât de feroci?

Era cuceritâ și fu și mai și când un pachet a fost așezat pe masă în timpul somnului lor. Înăuntru găsiseră lenjerie de corp și pentru fiecare o fustă, o pereche de pantaloni și bluze. Totul provenea din garderoba lor personală. Georges Sullivan le scrisese câteva cuvinte de mână. „Curaj, în curând veți fi eliberate. Vă sărut."

Kate, apoi Joyce, încercaseră să le pună întrebări sirienilor, dar nici unul nu deschisese gura. De parcă ar fi devenit brusc surzi și muți.

Nu, Kate Sullivan nu înțelegea.

*
* *

Rolul lui Colorado John se limita la a o atrage pe Lourdes Casas într-un apartament, închiriat în acest scop, fără să facă valuri. Adică fără să trezească bănuiala prietenilor și prietenelor ei.

Apartamentul era mobilat și era format din patru încăperi mari înșirate una după alta, o bucătărie mare, o sală de baie imensă și două wc-uri.

– Trăiești singur în toată chestia asta? zise Lourdes.

– N-am încotro. N-am găsit nimic mai mic de închiriat... Fă-te comodă, simte-te ca la tine, mă întorc imediat.

Zâmbi, închise ușa dormitorului, deschise ușa care dădea spre palier, în timp ce Arizona Bill și Kansas Philip intrau purtând cagule și truse conținând instrumente de tortură ascuțite și tăioase, oricum foarte impresionante.

Încuiară ușa, parcurseră culoarul și intrară în dormitor fără nici o vorbă.

Lourdes, goală în pat, așteptând întoarcerea prietenului ei negru, scoase un țipăt dând cu ochii de cei doi bărbați. Kansas îi apăsă un bisturiu pe gât.

– Încă un țipăt și te-ai dus.

Lourdes știa ce înseamnă să vorbești. Tăcu și nu se zbătu în timp ce Arizona îi lega picioarele și mâinile cu plasture. Faptul că era goală și în puterea lor nu părea să-i intereseze pe cei doi necunoscuți. Asta o îngrijora pe fată, ca și dispariția lui Tom Wood, pe care îl credea mort sau în agonie într-o altă încăpere a apartamentului.

– Gata, zise Kansas prin cagulă. Acum nu mai depinde decât de tine. Ne povestești tot ce știi despre moartea Lolitei sau îți luăm gâtul.

Scalpelul se menținea la câțiva centimetri de gâtul fetei.

Lourdes zise cu o voce slabă.

– Au ucis-o pe Lolita pentru că înțelesese că nu auzisem nici o conversație la „Loro". Cine sunteți?

– Noi punem întrebări, zise tăios Arizona Bill așezându-se pe pat.

Bărbatul își ridică mâna și Lourdes își zise că îi va mângâia sânii, dar el aprinse o țigară. Fata strânse din dinți. Din momentul în care-și pierdea puterea asupra oamenilor însemna că era neapărat inferioară.

– Cine a ucis-o pe Lolita? întrebă Kansas Philip.

– Pablo Marquez.

Informați de Kentucky despre tot ce se petrecuse, cei doi primiră vestea cu stupoare. Dar s-ar fi putut să fie o potrivire de nume.

– Pablo Marquez, mustăciosul care locuiește într-o casă de la marginea cartierului sărac San Juanica Ixtatepec? întrebă Arizona.

– Da. A descoperit o combinație și intenționează să câștige un beneficiu foarte mare.

– Ce combinație?

Lourdes scuturâ din cap.

– Nu știu, nimeni nu știe. Un lucru e sigur. Marquez l-a dat pe Armando, prietenul Lolitei, pe mâna arabilor...

– Ce rol ai tu în treaba asta?

Fata răspunse cu amărăciune:

– Trebuia doar să-i spun Lolitei despre această pretinsă conversație de la „Loro" și, eventual, s-o confirm în fața altora dacă ar fi fost nevoie. Ceea ce am și făcut în fața a doi americani care o însoțeau pe Lolita... Nu știu nimic mai mult. Nu i se spun prea multe unei fete ca mine.

Kansas era sigur de asta. Marquez se folosise de Lourdes ca să-și atingă scopul: expedierea lui Kentucky și lui Nevada pe platoul unde îi aștepta moartea. Dar n-ar fi putut să pună la cale această capcană fără colaborarea sirienilor care aveau banii, prin urmare oamenii și materialul necesar.

Kansas îl consultă din priviri pe Arizona și acesta din urmă îi dădu de înțeles că părerea lui era că fata nu știa nimic mai mult. Kansas își așeză bisturiul în trusă și plecă fără să întoarcă capul înapoi. Arizona Bill se ridică.

– Plecăm. Ai scăpat ieftin. Nu țipa și totul o să fie perfect.

– Dezleagă-mă!

Arizona se îndreptă spre ușa dormitorului.

– O va face cineva mai târziu, în timpul serii.

– Cine?

– Un tip care face menajul. S-ar putea să abuzeze de situație, deci de tine, dar în fond ăsta ar fi răul cel mai mic. Salut și păstrează tăcerea.

– Unde e Tom Wood?

– S-a spâzurat în baie, răspunse Arizona ieșind și închizând ușa în urma lui.

Umorul lui era la fel de negru ca amicul lui Colorado John.

*

* *

Kentucky dădu lămurit din cap.

– Totul se leagă. Trebuia neapărat ca unul dintre noi, sau din organizația noastră, să fie complicele sirienilor pentru ca această capcană să fie pregătită pentru noi. Pablo Marquez

este trădătorul. Foarte bine. Totuşi nu putea să ştie înaintea lui Joker că voi veni la Mexico.

– Şi? zise Nevada.

– Prin urmare nu Marquez a trimis ucigaşii pe plajă şi mai târziu un sugrumător în magazinul lui Cadillac.

Fuma, aşezat într-un fotoliu, cu picioarele pe măsuţa joasă din camera lui de hotel. Colorado John telefonase. Apoi, mai târziu, sunase Kansas Philip. Acum, împreună cu Arizona Bill, aşteptau liniştiţi în modesta lor cameră de la Hilton-Mexico, gata la orice dacă le-ar fi cerut-o Kentucky, formidabilă forţă de intervenţie operaţională în orice împrejurare, pe orice vreme, în orice parte a pământului.

– Asta e un adevărat rahat, zise Nevada. Dacă nu e Pablo Marquez, atunci cine e?

– *That is the question*, zise Kentucky. Va trebui să găsim răspunsul înainte de a scrie cuvântul „sfârşit" pe raportul de activitate. Ştii ceva?

– Nu.

Kentucky îşi aşeză picioarele pe podea.

– O să punem mâna pe Pablo şi-o să-l punem cu picioarele pe plită ca să-l facem să vorbească. De acord?

– De acord.

– Bine, mergem.

– Unde?

Kentucky se uită la el mirat.

– Păi peste tot unde va fi Lourdes Casas. Va trebui neapărat s-o lichideze ca şi pe Lolita. *Come on, boys.* Să ne grăbim să n-o pierdem.

*

* *

Tipul fusese atât de uluit că dăduse peste ea goală şi legată pe pat încât nu se gândise nici o clipă să profite de ea. Scosese un briceag din buzunar şi se apucase să-i taie plasturele zicându-i doamnă.

Regretase apoi când o văzuse îmbrăcând slipul, fusta crăpată şi bluza cu decolteu adânc, dar acum era prea târziu. O astfel de ocazie nu se prezenta de două ori în viaţa unui bărbat. Lourdes îl lăsă să mediteze trist şi se duse să bea ceva tare ca să-şi revină din emoţii şi să reflecteze la tot ce implica „confesiunea ei". Pentru ea, firește.

În orice caz, Tom Wood nu fusese spânzurat în baie, nici în altă parte în apartament. Deci, şi pentru că nu se mai întorsese, probabil că fusese înţeles cu mascaţii.

Pentru Lourdes esenţialul era să ştie pe ce parte era unsă cu unt tartina ei, de partea cui trebuia să fie. Ăştia nu erau răi, dar cu siguranţă că nu aveau atâtea „intrări" ca Pablo Marquez...

Lourdes intră într-o cabină telefonică, bagă o fisă în aparat şi formă un număr. Cineva răspunse imediat, de parcă ar fi aşteptat de multă vreme lângă telefon, şi o voce de bărbat zise cu nervozitate şi nerăbdare:

– *Oiga. Aqui Garcia.*

– *Aqui Lourdes Casas*, aş vrea să vorbesc imediat cu Pablo. E ceva urgent şi important.

Garcia mârâi.

– Pablo nu e aici, sună mai târziu, îi răspunse el închizând.

Lourdes înjură şi formă din nou acelaşi număr.

– *Oiga. Aqui Garcia.*

– Dacă nu faci imposibilul ca să dai de el, ca să mă ajuți să-l găsesc, atunci cred că o să-ți poți căuta altă slujbă, Raphael! Îl caută unii răi de tot şi dacă pun mâna pe el n-o să-i fie deloc cald! Unde e?

– *Un momento.. Vere si el puedo encontrar.*

Lourdes îşi simți mâna umezindu-se pe ebonita receptorului. Nu era prea sigură dacă făcea bine prevenindu-l pe Pablo Marquez. Era un coiot pe care poate că ar fi fost mai bine să-l împuşti.

Un tip începu să bată în geamul cabinei şi când Lourdes se întoarse, individul îşi dădu la o parte bluza ca să-i arate sexul înainte de a o rupe la fugă.

Fata nu zise nimic, nici măcar nu clipi. Tot anul avea de-a face cu bolnavi.

– Pablo nu e aici dar mi se spune că s-ar putea să fie la „Barco de Remos". Vrei numele barului să vezi dacă e acolo?

– *No, gracias!*

Închise furioasă, blestemându-l pe acea larvă de Garcia că nu sunase chiar el la bar. Asta i-ar fi pregătit terenul alertându-l pe Marquez. Acum avea să sosească la „Barco de Remos" unde nu era sectorul ei, riscând să fie aruncată afară de fetele care lucrau acolo!

Opri un taxi, dădu şoferului adresa barului şi se ghemui în colțul stâng al banchetei, încă foarte nehotărâtă ce să facă, furioasă de ce-i spusese lui Garcia căci acum nu mai putea să se răzgândească.

La o distanță de cincizeci de metri, Kentucky şi Nevada urmăreau taxiul cu o maşină închiriată.

– Pune din nou înregistrarea, ceru Kentucky.

Aflați la zece metri de cabină, un aparat sofisticat le permisese să capteze cel mai mic suspin al tinerei femei.

Nevada porni aparatul şi cei doi bărbați auziră cu claritate vocea fetei care se adresa acelui Raphael.

– OK! zise Kentucky când înregistrarea se termină. Acum ştim de partea cui e. Dacă va avea un accident nu ne putem considera răspunzători. Ce fată proastă! Pablo o s-o mănânce de vie!

Nevada nu răspunse.

Nu-i plăcea să vadă femeile gâtuite.

CAPITOLUL XI

În momentul acela, cel care lupta, care suferea cel mai mult, era Geert Hemingway, care nu mai ştia cine era, nici ce căuta în acel pat de spital, nici ce făcuse *înainte* de a ajunge acolo, cu atât mai puţin ce trebuia să facă *după*...

Raţiunea este o flacără şovăelnică. O lovitură zdravănă în cap, la locul potrivit, şi gata, o ia razna, divaghează, şi cu greu o mai poţi aduce pe drumul cel drept.

Infirmiera era mişto şi avea o voce blândă, blândă de tot.

– Bun, s-o luăm de la început fără să ne enervăm. Eşti Geert Hemingway, locuieşti singur pe strada Beaver nr. 312 din Jacksonville, unde circulai pe jos, pe trotuar, când ai fost agăţat de un camion. Îţi aminteşti, Geert?

– Nu, dar mi-ar plăcea să fii prietena mea în toată povestea asta. S-ar putea?

Privirea angelică a infirmierei se încruntă puţin.

– Asta nu e o poveste. S-ar putea ca mai târziu să devenim prieteni, dar deocamdată fac tot posibilul (trase de marginea fustei sub care aluneca privirea lui Geert) ca să te

ajut să-ţi (îşi îndreptă spatele căci privirea lui Geert se strecura între sânii ei) recapeţi memoria. Totdeauna te porţi aşa cu femeile?

Geert izbunci într-un râs foarte violent. Un râs cam disproporţionat. Îşi aşeză mâna brusc pe genunchiul tinerei femei, urcă prompt de-a lungul coapsei şi se strecură sub slip.

– Ei! Abţine-te, amice! Nu mai suntem în epoca primitivă.

Infirmiera îl respinse cu asprime. Geert se lovi cu capul de marginea patului. Lovitura răsună ca un gong. Geert închise ochii, văzu un extraordinar foc de artificii, deschise ochii şi zise:

– Trebuie să telefonez imediat.

– Gura! E o problemă de viaţă şi de moarte pentru o fată mai tânără decât tine...

Lumina nouă din ochii lui trezi interesul infirmierei.

– Spune-mi cum te cheamă? îi ceru ea.

– Hemingway Geert! De cât timp mă aflu aici? Unde e telefonul? Unde e telefonul? Mişcă-te, fir-ar să fie! Trebuie să sun urgent la Washington DC!

Se dădu jos din pat, îşi puse papucii şi se îndreptă spre uşă. Găsi un post telefonic pe culoar.

– S-ar zice că nu mai eşti amnezic? spuse infirmiera.

– Eu? N-am fost niciodată. Ce tot spui?

Geert zâmbi.

Infirmiera profită de ocazie, aprinse o ţigară şi trase câteva fumuri pe ascuns. Toţi jurau că nu fuseseră amnezici imediat ce le revenea memoria. Asta nu dovedea decât faptul că se vindecaseră.

*
* *

Pearson Harris lucra de preferință cu cuțitul. În primul rând pentru că era o armă silențioasă și mult mai sigură decât o armă de foc. Cu un revolver, Pearson nu știa niciodată dacă va nimeri sau va rata ținta. Doar dacă ținta se afla la o distanță mică.

Cu cuțitul nu avea probleme. Indiferent ce folosea, tăișul sau vârful,. rezultatul era asigurat. Cu cuțitul nu ratase niciodată.

Pearson simțea cum îi crește viteza sângelui la gândul că va înfige o lamă de douăzeci de centimetri sub sânul stâng al tinerei femei. Dacă reușea s-o înghesuie într-un colț întunecos și liniștit, dacă nu va avea timp să țipe, poate că va putea după aceea s-o violeze.

Pearson se făcu roșu la față ca bujorul și o durere puternică îl fulgeră între picioare. Făcuse asta unei femei de șaizeci de ani al cărei soț voia să se debaraseze de ea. Fusese mișto de tot!

De atunci Pearson nu se mai gândea decât cum să mai repete figura. Spera că acum va fi posibil cu Cadillac. În seara aceea. În momentul în care va ieși din apartamentul ei, situat în spatele magazinului. Era sigur că va proceda astfel pentru că, dintr-un motiv necunoscut de el, Cadillac se ducea în fiecare seară la pastor unde se întâlnea cu alte femei tinere. Probabil că pregăteau un spectacol pentru vreo sărbătoare religioasă.

Oricum, va fi noapte când Cadillac va ieși din casă și va întoarce spatele micii fundături pentru a încuia ușa. Pearson

își făcuse deja planul. Se va ascunde în fundătură, se va apropia fără zgomot de ea. Atunci Cadillac se va întoarce, va face ochii mari de spaimă, va deschide gura să țipe și, în clipa aceea, numai în clipa ceea, el îi va înfige cuțitul sub sânul stâng, drept în inimă! Și pe urmă...

*
* *

În seara aceea, Cadillac lăsă în jos perdeaua magazinului la orele șapte și jumătate, întrebându-se de ce nu închisese mai devreme. În afara sezonului câștiga ridicol de puțin, abia cât să-și acopere cheltuielile.

Stinse lămpile magazinului, trecu în apartament și se pregăti în timp ce mânca un măr. Adunarea de la pastor avea loc la o oră care nu-i convenea deloc. Nu avea timp să-și gătească ceva cald, Kentucky ar fi putut s-o sune în timpul acestei reuniuni și nu putea să-i întâlnească nici pe Indian Rapid și California, care îi lipseau foarte mult.

La urma urmelor, Cadillac era făcută să se mărite și să aibă copii. O femeie, una dintre acele metise care te opresc pe stradă ca să-ți ghicească în palmă, îi prezisese că nu va avea nici copii și nici bărbat pentru că va muri tânără! Ce tupeu!

Cadillac o trimisese la plimbare alungându-și din minte această prezicere funestă. Dar de câtăva vreme, mai exact după atentatul de pe plajă și tentativa de sugrumare, tânăra femeie era din nou sensibilizată, tresărea imediat ce auzea un zgomot neobișnuit în preajma ei, scăpa obiectele din mână din cauza nervozității excesive, dormea prost și avea coșmaruri în care mâini înaripate o urmăreau pe plajă pentru a o sugruma.

Cadillac îşi luă geanta de oraş (se săturase să tot plimbe după ea inutil revolverul acela greu în geanta de plajă, şi nici nu se potrivea cu costumaşul şi cu pantofii cu toc) şi se pregăti să plece.

Dar chiar în acel moment sună telefonul. Cadillac se repezi la aparat convinsă că era Kentucky. Ridică receptorul, azvârli pantofii din picioare şi se ghemui într-un fotoliu.

– Alo, aici Gloria Benett, zise ea.

– Ăăă... Bună seara, zise o voce necunoscută. Eu sunt... cel puţin aşa mi se spune, Joker. Probabil că ai auzit de numele meu de la Kentucky Jack...

Cadillac simţi un fior de gheaţă.

– I s-a întâmplat ceva lui Jack?

– Nu, nu, e bine... Nu te nelinişti pentru el... Să ştii că nimeni n-ar trebui să se îngrijoreze pentru Kentucky.

– Bun, nu mă îngrijorez. De ce m-ai sunat, Joker? Şi, fără mofturi, poţi să-mi spui Cadillac!

I se păru că aude un râset, dar nu percepu decât un suspin vag care ar fi putut fi de plictiseală.

– Bine, îţi voi spune Cadillac, mulţumesc... Iată despre ce e vorba. Omul care trebuia să te protejeze a avut un accident. Mi-a telefonat de la un spital din Jacksonville. L-a lovit un camion şi până în seara asta a suferit de amnezie... Cu alte cuvinte, nu mai eşti sub protecţia lui şi nu vei fi până mâine dimineaţă. În consecinţă, îţi cer cu insistenţă să nu pleci de acasă. OK?

– Dar chiar acum trebuie să plec pentru a mă duce la pastor!

– Amână această vizită.

– Nu pot, toată lumea mă aşteaptă şi contează pe mine...

Pregătim o mică serbare în care joc rolul... Oh! Scuză-mă pentru flecăreala asta inutilă!... Chiar sunt în pericol, Joker?

Alt suspin, mai profund decât primul.

– De ce ţi-aş mai fi telefonat? Nu vreau să te fac să-ţi pierzi timpul. Sper că ai o armă?

– Da.

– O armă, nu o jucărie?

– E un treizeci şi opt... nu ştiu mai cum.

– Magnum? Bine. Să nu ieşi din casă fără el, să nu te desparţi de el nici o clipă, căci vei fi lovită chiar atunci când nu-l vei avea.

– Dumnezeule! Ce liniştitor eşti!

Joker rânji slab de tot.

– Să ştii, Cadillac, că nu ţi-am telefonat ca să te liniştesc. Eşti vizată. Vei fi atacată prin surprindere, în momentul cel mai favorabil, adică atunci când vei fi fără apărare. Aşa că fii foarte atentă, cel puţin până mâine pe la orele nouă de când vei intra sub protecţia lui Geert Hemingway.

Joker strănută. În receptor se auzi un fel de scâncet. Cadillac nu mai auzise niciodată un om strănutând astfel.

– Am cerut să vină la tine, continuă Joker. Geert Hemingway, să nu uiţi!

– Nu e greu de ţinut minte!

– Depinde... Ne-am înţeles?

Cadillac aruncă o privire spre ceas. Avea o întârziere de două minute.

– Bun, deci ne-am înţeles. Mulţumesc pentru telefon. Scuză-mă, dar trebuie să...

– Ştiu, ştiu. Bună seara.

Joker închise.

Cadillac făcu şi ea la fel şi abia atunci îşi dădu seama că i se făcuse pielea ca de găină. Privirea i se îndreptă spre fereastră, încercând zadarnic să pătrundă întunericul fundăturii. Îşi zise că nu putea să vadă nimic afară dar că din exterior se putea urmări tot ce se petrecea în camera luminată.

Constatarea o blocă câteva secunde. Apoi văzu din nou ora târzie, luă geanta, băgă de seamă că era desculţă, se întoarse să-şi pună pantofii, se grăbi spre uşă, trase zăvorul şi stinse lumina.

După care, cu mâna pe clanţă, îşi zise că tocmai îi promisese lui Joker că nu va ieşi din casă fără armă.

– La dracu, la dracu şi iar la dracu! zise ea.

Aprinse din nou lumina, se duse la şifonier, luă geanta de plajă şi o deschise. Revolverul era încărcat cu gloanţe. Ca să tragă, era suficient să apese pe trăgaci. Cadillac transferă conţinutul genţii de oraş în geanta de plajă şi auzi un scârţâit.

Scârţâitul uşii pe care uitase s-o mai încuie...

Se întoarse pe loc, cu geanta de plajă în mână şi se trezi în faţa lui Pearson, care-şi modificase planul în funcţie de împrejurări. Nu-l cunoştea, dar avea în mână un cuţit şi nu se putea înşela asupra intenţiilor lui.

Pearson o văzu paralizată de frică. Trânti uşa, îndreptă cuţitul cu vârful înainte şi se năpusti asupra ei.

Cadillac îl văzu venind. Avu impresia că prin vene îi curge rumeguş, că cineva îi scosese pe neştiute creierul din cap. Se simţea fără putere, incapabilă să reacţioneze, nevenindu-i să creadă că un om se năpustea asupra ei cu cuţitul în mână.

I se părea că această scenă dramatică se derulează cu încetinitorul, ca într-un film vechi alb-negru, pe trei sferturi uzat.

Auzi glasul metisei care-i spunea: „Nu vei avea nici bărbat, nici copii, pentru că vei muri tânără".

Cadillac îşi văzu propria înmormântare, pe Indian Rapid şi pe California dând mâna cu Kentucky Jack. La orizont, apaşii urmăreau o diligenţă în care erau înfipte o mulţime de săgeţi...

Pearson lovi ca să ucidă şi, simultan, degetul tinerei femei apăsă pe trăgaci. Arma bubui. Glonţul găuri geanta de plajă şi-l lovi pe Pearson în piept. Puterea impactului îl aruncă pe ucigaş înapoi, aproape dezlipindu-i tălpile de podea.

Al doilea glonţ îl lovi la baza gâtului şi accentuă şi mai mult viteza de deplasare a corpului care se izbi de uşă. Acolo rămase în picioare câteva fracţiuni de secundă interminabile, apoi alunecă încet jos unde se lungi încetişor pentru cel din urmă somn.

Cadillac nu ţipă, nu intră în panică.

Văzuse morţii de pe plajă şi simţise furculiţa intrând în corpul sugrumătorului. Cel din faţa ei nu era decât un cadavru în plus.

Ridică receptorul telefonului şi chemă poliţia.

*

* *

Taxiul opri în faţa barului „Barco de Ramos" şi Lourdes Casas se grăbi să coboare. Plăti cursa, se îndreptă spre bar şi fu foarte repede oprită de un mexican înalt.

– Nu poţi intra, Lourdes. Independentele n-au ce căuta aici.

Tânăra femeie se strâmbă.

– Du-te şi spunei lui Pablo că vreau să-i vorbesc. Numai pentru asta am venit. N-am de gând să culeg bolile venerice în locul şeptelului tău.

Tipul nu reacţionă.

– Ştie că eşti aici?

– Nu.

– Atunci cară-te d-aici, tâmpito.

Lourdes rămase nemişcată.

– Garcia ştie. Dacă nu mă duci la Pablo în minutul următor, poţi să te înscrii la şomaj dacă i se va întâmpla ceva.

Tipul fu influenţat mai mult de felul în care vorbea decât de ceea ce spunea.

– Îţi dai seama ce faci, o preveni el. Vino.

Mexicanul o luă înaintea ei.

Intrară în bar şi fetele ostile întoarseră capul spre ea.

Fiind independentă, Lourdes făcea parte din clasa superioară a prostituţiei. În celelalte clase fetele se aflau sub conducerea unui protector. În schimbul a 60% din câştiguri, respectivul le oferea casă, haine, asistenţă medicală, protecţie împotriva raziilor poliţiei, etc. O prostituată protejată lucra până la treizeci şi cinci de ani. După care se trezea pusă pe liber, obligată să se ocupe de menajul altora pentru a supravieţui.

Una din fete strigă:

– Te-ai machiat, Lourdes?

Pablo Marquez cina singur într-o mică încăpere privată a localului. Aşa cum era, tipul nu mai avea mare lucru în comun cu informatorul la care trăsese Kentucky de la sosirea în Mexico. Asta nu însemna că între timp devenise o persoană importantă.

În împrejurarea de faţă redevenise un mic informator care trăia la marginea cartierului muncitoresc şi avea o maşină veche; ceea ce nu-l împiedicase să-l împingă pe Kentucky în cursa pregătită în casa din Netzahualcoyotl, nici să-i pună explozibil în rucsac, făcând tot ce era necesar pentru a nu păţi nimic...

Nu era machiavelic.

Lucrurile trebuiau să se facă în ordine cronologică, asta era tot.

Şi nu se făcuseră, în sensul că lovitura de pe platou, care trebuia să fie începutul ultimului act, eşuase lamentabil.

Forţa „KNACK"! Acţiune! Eşec!

Pablo Marquez muşcă cu furie din puiul fript, cu ochii mijiţi, foarte prost dispus la gândul că bănetul i-ar fi putut trece pe sub nas după ce muncise luni de zile la această combinaţie.

– Pablo, te caută Lourdes Casas.

Marquez îşi sterse degetele unsuroase pe un şervet.

– Ce vrea?

– Să-ţi vorbească.

– Să intre, zise Marquez turnându-şi vin în pahar.

Lourdes se apropie de el care o privea plin de neîncredere, fără nici o dorinţă carnală în ciuda străduaniei ei de a fi atrăgătoare.

– Ce-ai de spus?

Tânăra se aşeză în partea cealaltă a mesei. Regreta că venise. Marquez emitea unde nesănătoase care o paralizau. El îi tăiase gâtul Lolitei Rosalba. Era lipsit de milă şi de scrupule.

– Nişte tipi te caută să te lichideze. Nişte americani.

Pablo simți o fracțiune de secundă că inima i s-a oprit.

– Cum arată?

– Un alb, un negru și un asiatic. Negrul zicea că-l cheamă Tom Wood, dar cu siguranță că e un nume fals.

O picătură de sudoare rece se rostogoli pe spatele mexicanului. Știa că 5T era format din oameni originari de pe cele cinci continente.

– Cum ai aflat?

– Negrul s-a dat drept client și m-a dus la el acasă, într-un apartament mobilat, închiriat în centru. La un moment dat m-a lăsat singură și au apărut doi tipi cu cagule și mi-au pus bisturiul la gât.

– Ce voiau să știe?

– Unde ești. Te caută din cauza Lolitei, prietena lui Armando... Pot să fumez?

Pablo clătină din cap aprobator și continuă să muște din pui, dar cu mai puțină poftă decât înainte. Dacă „KNACK" îl căuta, atunci nu mai avea prea multe șanse de supraviețuire... Doar dacă oamenii colonelului i-ar fi dat o mână de ajutor, ceea ce era indispensabil pentru eliminarea lui Kentucky și a oamenilor lui.

– Sper că n-ai spus nimic, Lourdes?

– Bineînțeles că nu, pentru că habar n-aveam unde erai! A trebuit să-i telefonez lui Garcia ca să aflu unde ești.

Marquez clătină din cap.

– Și ai venit.

– Da, ca să te previn.

– Ai venit aducându-i după tine! răcni cu sălbăticie Marquez. Idioato! O să mi-o plătești!

Scoase un brici și se ridică în picioare.

– Ba n-o să plătească deloc, zise Kentucky din prag.

Kentucky avea în mână revolverul 357M.

Nevada îi ținea la respect pe clienții barului „Barco de Remos".

CAPITOLUL XII

Ştia că unele adevăruri trebuie să rămână ascunse şi că majoritatea minciunilor trebuie să fie revelate.

Ştia că, în infinita lui înţelepciune, Allah (se înclină încă o dată spre Mecca căci era ora rugăciunii) face în aşa fel încât credincioşii lui să fie cruţaţi de vicisitudinile existenţei şi le acordă liniştea trupească şi sufletească. Atunci de ce era chinuit, el, Abu Hamdan, om credincios, sabia celui de sus, a cărui viaţă era dreaptă ca drumul; care îi duce pe morţi la paradisul lui Allah (se înclină din nou şi rămase aşa întrucât cei înţelepţi spun că creierul funcţionează mai bine când e irigat din abundenţă).

Ali ben Hikmar, sabia colonelului, al treilea conducător al noii Asociaţii Islamice, torţă vie destinată să semene foc şi pustiire la câinii de necredincioşi, spusese: *„Dacă americanii nu răspund, vei tăia mâna stângă a femeii şi o vei trimite ambasadorului. Apoi vor trebui să plătească două milioane de dolari, după care le vom cere o penalitate de o sută de mii de dolari pentru fiecare zi de întârziere."*

Americanii nu răspunseseră, zilele treceau şi femeia îşi păstra mâna stângă. Mai mult decât atât. Fără să-i consulte pe ai lui, Ali ben Hikmar dăduse ordine pentru ca femeia şi fiica ei să fie transferate în apartamentul de la primul etaj. Confort, hrană excelentă, haine curate, obiecte de toaletă.

Abu Hamdan nu înţelegea, nu mai înţelegea, ba chiar se întreba dacă înţelesese vreodată ceva din Războiul Sfânt, politică, diplomaţie, terorismul aşa cum îl voia colonelul. În disperare de cauză cerea sfatul lui Allah care, din păcate, nu-i răspundea.

*

* *

Era vorba de a destabiliza NATO (Organizaţia Tratatului Atlanticului de Nord), creat conform articolului care prevedea instalarea unor „organisme subsidiare" necesare aplicării tratatului. NATO cuprindea cincisprezece ţări: Belgia, Canada, Danemarca, Statele Unite, Franţa, Grecia, Irlanda, Islanda, Italia, Norvegia, Ţările-de-Jos, Portugalia, Republica Federală Germania, Marea Britanie şi Turcia.

NATO avea împotrivă COMUNISMUL şi ISLAMISMUL, care se amestecau şi se subdivizau în funcţie de evenimente, de împrejurări, de nevoi în diverse ramificaţii naţionale având drept nume şi siglă „Rote Armee Fraktion" (RAF-ul vest-german), „Acţiunea Directă" (AD-ul francez), „CCC"-ul belgian; „FP 25" din Portugalia; „Brigăzile roşii" (BR-ul italian); şi altele de importanţă mai mică sau mai mare, dar toate telecomandate de Moscova, Kadhafi sau Khomeyni, mergând de la ETA şi IRA până la Mişcările de Eliberare pentru Corsica, Bretania, Palestina, Scoţia, Panama şi *tutti quanti*.

Era vorba de definirea unor noi „ţinte" la nivel european, australian, african şi asiatic, pentru a-i lovi pe americani prin prezenţa lor pe toate continentele şi a zgudui NATO prin structurile sale şi liniile de aprovizionare, mai ales gazoducturile sale pentru a lovi Occidentul ca furnizor de arme în ţările lumii a treia.

Banii.

BANII!

Popoarele puteau să sufere, să moară. Copiii n-aveau decât să fie înfometaţi, cu burta umflată, cu muşte în ochi, pe rănile murdare, cu picioarele slabe, cu genunchi enormi, schelete vii, născuţi pe jumătate morţi. Plămânii n-aveau decât să fie astupaţi de norul toxic al uzinelor, copacii nu aveau decât să piară sub ploile acide, lumea a patra să se adauge lumii a treia, tinerii n-aveau decât să piară în războaie idioate şi explozii criminale.

Ce importanţă avea!

De vreme ce banii şi puterea dăinuiau!

– Trebuie să plecăm pe alt drum, zise Nevada printre dinţi. Altfel va trebui să trag şi voi avea pe conştiinţă o sumedenie de cadavre.

Kentucky se apropie de Pablo Marquez şi-l făcu să-i sară briciul din mână. Mexicanul încasase o palmă cumplită care-i zdruncină tot trupul.

– O altă ieşire, Lourdes?

Tânăra femeie sări de parcă ar fi fost pe arcuri.

– Pe-aici!

Kentucky se luă după ea. Nevada trânti uşa trăgând două focuri în aer şi toată lumea din bar se aruncă la podea. Apoi ieşi şi el spărgând în drumul lui toate becurile ca să facă întuneric.

Tras de guler, încă ameţit de lovitura de palmă, Pablo Marquez parcurse traseul pe tocuri.

Kentucky îl trăgea după el cu brutalitate gândindu-se la atacul de pe plajă, la Cadillac, la Lolita, la Armando Mondejar Lopez, pe cadavrul căruia vulturii se băteau acolo sus, pe platou...

Banii!

Sovieticii consideră Africa drept terenul lor rezervat de vânătoare, ca de altfel întreaga lume. Mai ales India. Pe planul vânzării de armament, asta se înţelege de la sine, căci în privinţa ideologiei, mai încetişor!...

KGB-ul dăduse ordin „Acţiunii Directe" să-l lichideze pe generalul Audran căci el este cel care aplică ordinele Parisului – să vândă în ţări tributare până atunci armamentului sovietic. Audran tocmai negociase cu Algeria vânzarea unui nou sistem de radar de protecţie, un târg de câteva miliarde de dolari pe care sovieticii voiau să-l realizeze ei. Audran intenţiona şi reînnoirea apropiată a parcului aerian militar şi a armamentului blindat algerian! Exit Audran!

Apoi o mare palmă dată Statelor Unite prin evacuarea colonelului Bolley, expulzat de la New Delhi ca „spion CIA". Bolley era pe cale să vândă patru sute de tunuri autotractate de 155 mm pentru infanteria indiană (în valoare de un miliard de dolari) şi patruzeci de aparate Mirage 2000, o sumă fabloasă pe care Moscova ţinea neapărat s-o obţină ea vânzând indienilor avionul ei Mig 29...

Tot ce atinge Europa atinge şi America.

„Serviciile de informaţii ale teroriştilor par excelente, spusese Ward, un responsabil american din Europa. Ştim că

în cadrul forțelor US din Germania federală, niște stângiști dintr-o mișcare «Fight Back» dezvăluie planurile taberelor noastre."

Nevada era furios la culme.

Ca fiu și nepot de europeni, Nevada se zbârlea totdeauna când țara lui, continentul lui de origine erau vizate de terorismul internațional.

– Microfonul! strigă Kentucky atunci când printr-o mică ușă ascunsă ieșiră cu toții într-o străduță întunecoasă și murdară, plină de pubele, de gunoaie împrăștiate de câinii vagabonzi și de excrementele celor care profitau de întunericul nopții.

Nevada scoase din buzunar un aparat mic de emisie-recepție, având o putere de emisie de trei mii de metri în mediu urban fără antenă. Nevada apăsă pe buton și vorbi:

– „Melcul" către „Condor"!

Răspunsul veni imediat:

– „Condorul" recepționează „Melcul" la perfecție.

Nevada evită să se deplaseze pentru a păstra canalul dintre imobile.

– Avem nevoie să fim preluați. Deocamdată suntem stăpâni pe poziție. În caz contrar va trebui să te ghidezi după emisia periodică. Terminat.

– Recepționat. Terminat.

Nevada păstră emițătorul în mână, cu degetul apăsat pe butonul „bip-bip"-ului, după care se va ghida „Condorul" pentru a duce la bun sfârșit operațiunea de preluare.

Kentucky îl lipi pe Marquez de perete.

– Cât timp avem, Smith?

Amândoi luaseră poziție, instinctiv, în așa fel încât să acopere străduța cu arma în cazul unui atac prin surprindere.

– Păi.. trei-patru minute, ținând cont că au pornit imediat după recepționarea mesajului.

– Vehiculul?

– Cu siguranță ceva solid, tip *Benz G*... Nu prea rapid dar solid, capabil să-și croiască drum prin ambuteiaje... Lui Kansas îi place la nebunie să joace popice cu celelalte mașini.

Lourdes respira zgomotos, lipită de Nevada, cu ochii larg deschiși ca să poată vedea prin întunericul străduței urât mirositoare, tresărind de fiecare dacă când un câine vagabond fugea printre pubele, arătându-și colții, gata să se lupte pe viață și pe moarte pentru un os vechi de o lună.

– Să mergem! zise ea. Se adună. Îi cunosc! Pot să devină o sută în zece minute! *Madre de Dios! Me siento debil!*

Pablo Marquez tuși. Mâna lui Kentucky îl strângea cu fermitate de gât.

Deodată se profilară siluetele a doi bărbați înarmate cu cozi de târnăcoape. A urmat un apel, mișcări rapide, zgomote metalice de pubele rostogolite, ciocnite. Alte zece siluete trecură în fugă, un proiectil șuieră și sparse geamul unui atelier cu o mare violență.

– Praștie cu bile de oțel, zise flegmatic Nevada. Asta poate să ucidă. Și nu atrage poliția.

– Ține-l pe tipul ăsta! zise Kentucky.

Nevada îl apucă pe Pablo Marquez care clănțănea din dinți de frică. Kentucky făcu un salt și se întoarse cu două capace de pubele pe care le folosiră ca pe niște scuturi împotriva bilelor de oțel ce șuierau întruna.

– Ce e prea mult e prea mult, zise Kentucky.

Trase o dată cu pistolul. Detunătura umplu străduța de ecouri. Câteva ferestre se deschiseră dar nimeni nu aprinse

lumina. Toți se uitau printre jaluzele, în tăcere, cu capul între umeri ca să nu fie atinși de un glonț rătăcit..

Bilele de oțel nu mai șuierau.

– Patru minute fix, zise Nevada. „Condorul" trebuie să apară.

Profitând de o secundă de neatenție, Pablo Marquez încercă o mișcare disperată. Atât de disperată încât făcu cunoștință cu dreapta explozivă a lui Kentucky. Se alese cu câțiva dinți mai puțin, dar în situația în care se afla asta nu mai avea nici o importanță.

Șase faruri străpunseră noaptea, răsună un avertisment bitonal, urmat de rotirea unui giroscop. Lourdes tresări.

– *La policia!*

Încercă și ea s-o ia la fugă dar Nevada o lipi de perete.

– Uşurel! Curcanii nu sunt chiar atât de bogați ca să aibă la mașinile lor șase proiectoare!

Vehiculul intră pe străduță duduind, alungând câinii, pubelele, strivând capacele și tot ce întâlnea în cale.

– În vagoane! strigă Colorado arătându-și dinții de un alb incredibil.

Puștile prevăzute cu silențios, grenadele lacrimogene, totul era pregătit pentru combaterea unei răzmerițe.

Marquez și Lourdes se pomeniră trași înăuntru de Arizona și Kansas. Nevada și Kentucky urcară în zbor și mașina se îndepărtă sunându-și sirena.

*

* *

Telefonul sună în camera lui Kentucky. Ridică receptorul, își zise numele și auzi:

– Aici George Sullivan. Am mai sunat de câteva ori dar nu te-am găsit. Vreau să-ți comunic noutățile. Răscumpărarea de un milion de dolari a fost plătită.

Kentucky rămase fără glas.

Sullivan continuă:

– Cei șase traficanți de droguri nu vor ieși din închisoare decât atunci când soția și fiica mea vor fi eliberate. Mai bine de atât n-am știut să fac.

– Ar fi trebuit să ne anunțați înainte ca răscumpărarea să fie plătită, zise Kentucky.

– N-am avut timp, totul s-a întâmplat mult prea repede. De parcă Washington-ul se grăbea ca această situație să fie rezolvată ținând cont de un context particular.

– Ce context?

– Internațional, bineînțeles. Când e vorba de ostatici, aceștia sunt totdeauna cetățenii unei țări libere. Ei nu sunt niciodată sovietici, iranieni, libieni sau sirieni... și lista ar putea continua!

Tonul lui se schimbase. Încetase să se mai consume pentru nevasta și fata lui. Dar nu se eliberase complet. Urechea exersată a lui Kentucky sesiza inflexiuni puțin prea vibrante care nu se puteau datora decât perspectivei vesele de a-și revedea în curând familia.

– Cred, continuă ambasadorul, că Washington-ul a vrut să evite să fim toți ridiculizați. Pe lângă asta, după ce soția și fata mea vor fi în siguranță, veți avea deplină libertate să-i abordați pe sirieni.

Nevada intră fără zgomot și se așeză pe scaunul neconfortabil cu mișcări de pisică mare și musculoasă.

– Pe cei șase sirieni? întrebă Kentucky cu o mare indiferență.

Privea prin geam cum, în apartamentul din față, o tânără se plimba goală cu o inconștiență enormă sau din exhibiționism.

– Da, pe cei șase traficanți, confirmă Sullivan cu o voce ciudată.

– Astfel, aflând că ați dezvăluit secretul, teroriștii vă vor ataca din nou. Nu cred că e o metodă bună... Răscumpărarea a fost achitată în timpul serii, presupun?

– Da, în urmă cu o oră...

Vocea i se schimbă din nou. Kentucky fu sigur că, în ciuda a tot ceea ce spunea, amabasadorul nu era deloc sigur că le va revedea pe Kate și Joyce în viață.

– Repede, zise Sullivan de parcă ar fi căutat o scuză sau, cel puțin, o justificare, totul s-a petrecut mult prea repede... Trebuie să admit că am fost depășit de evenimente... Păcat că n-am reușit să vă găsesc la telefon... N-am știut ce să fac și sfaturile dumitale mi-ar fi fost de folos.

Nevada ridică ochii în tavan. Ambasadorul demonstra că evolua într-un alt mediu situat cu o clasă mai sus.

– Bine, zise Kentucky, trebuie să ștergem trecutul. Urmează să mă sunați pentru a-mi anunța ziua și ora eliberării traficanților?

– Promit.

– Perfect, bună seara.

Kentucky așeză cu o încetineală exagerată receptorul în furcă. În apartamentul din față, fata se așezase în pat și stinsese lumina.

Nevada îi oferi o țigară șefului său, luă și el una, aprinse bricheta și întrebă:

– Și acum?

Kentucky se uită la ceas.

– Așteptăm telefonul lui Arizona Bill. Pablo nu va rezista șocului multă vreme dacă-l prelucrează cum trebuie.

– Îl vor prelucra cum trebuie, îl asigură Nevada. Am trecut pe la garaj. Jeepul Cherokee va fi reparat mâine pe la prânz. Mi s-a promis că nici un expert nu va fi în stare să vadă urma gloanțelor și...

Nevada fu întrerupt de soneria telefonului. Kentucky întinse mâna și ridică receptorul.

– Da?

– A vorbit, zise Arizona Bill. N-ai să cazi de mirare căci, așa cum bănuiai, combinația s-a pus la cale la ambasadă. E vorba de...

– Fără nume la telefon! strigă Kentucky. Vin cu Nevada. Sper că e în bună stare?

– Impecabil! Nici o zgârietură, nici o vânătaie, nici o unghie ruptă, nici un fir de păr smuls. Va arăta foarte prezentabil.

*

* *

Era polițist. Un simplu polițist la circulație, la postul din cartierul Zocalo, dinspre Piața Constituției care corespunde cu amplasamentul vechii capitale aztece pe nume Tenochtitlan.

Pe polițist îl chema José Galvez. Și se mai numea și Maria (José-Maria), dar nu spunea asta nimănui pentru că, după părerea lui, era vorba de un prenume feminin.

Când nu era la circulație, făcea ronduri, tot în același cartier. Acolo se născuse, acolo crescuse, acolo devenise

polițist și, cu excepția unui stagiu obligatoriu la școala de poliție, totdeauna bătuse asfaltul cartierului Zocalo.

Își zicea că va muri acolo ca un idiot, fără să fi cunoscut nimic din minunile planetei Pământ și că îi vor înfige o cruce la căpătâi în același cimitir în care se odihneau de generații toți răposații din familia Galvez.

Doar dacă nu cumva printr-o minune sau o acțiune strălucită, de care de altfel nu se simțea în stare, ar fi reușit să urce în grad!

Ca să urce în grad ar fi trebuit să se întoarcă la școală și să tragă ca un sclav ca să treacă examenele. Sau ar fi trebuit să prindă un bandit în flagrant delict. Ceea ce nu era deloc ușor, întrucât în zilele noastre toți răufăcătorii au o armă și deschid focul imediat ce deschizi gura să-i interpelezi. Arestarea unui răufăcător era deci o acțiune curajoasă din cauza gradului de periculozitate.

José Galvez nu era curajos. Când risca să fie amestecat într-un incident oarecare, trecea pe celălalt trotuar și se uita în altă parte. Exceptând cazul în care o fată sau o tânără femeie se afla în dificultate, iar agresorul era tânăr și ușor intimidabil. Lui José îi plăcea să le vină în ajutor fetelor și tinerelor femei în dificultate. Trecea drept un erou și profita (căci ele erau în general foarte tulburate) ca să le pipăie puțin fără să se bage de seamă.

José Galvez ajunse în parc.

Lumina de la toaleta publică era aprinsă și un corp lungit se putea vedea în spațiul dintre pardoseală și ușa unei cabine. José dădu fuga strângând în mână bastonul de cauciuc. Nu-i era frică de fetele și de femeile tinere care erau atacate. Nu se temea nici de homosexuali.

– Hei, tu de colo! Ieși afară! Poliția!

Împinse ușa, crezând că va surprinde un cuplu de homosexuali în plină acțiune și dădu peste un cadavru. De la prima privire știu că acel mustăcios fusese victima unei doze exagerate de droguri. Lângă el se aflau seringa și două fiole goale.

José îi găsi în buzunar actele. Tipul se numea Pablo Marquez, nu prezenta nici o urmă suspectă, zgârietură, vânătaie, etc., care ar fi putut să ducă la presupunerea că fusese agresat. José Galvez îl lăsă acolo și se duse până la cel mai apropiat telefon pentru a anunța postul.

CAPITOLUL XIII

Era destul să ştii codul pentru a consulta blocul informativ al lui Joker de la oricare cabină telefonică, fie că te aflai la Tokyo, la Roma, la Bamako, etc.

Kentucky făcu această operaţiune din camera lui de hotel, pentru că simţea nevoie să se concentreze puţin înainte de a scrie cuvântul „SFÂRŞIT" la sfârşitul raportului său de activitate. Şi, oricum, Nevada, Arizona, Colorado şi Kansas erau ocupaţi în altă parte. Kentucky anunţă codul şi blocul îşi declanşă imediat vocea sintetică:

– Aici MOLOSSE-cod XB9-345-KFO-AMERICA.

– Aici 11-5-14-20-21-3-11-25, enumeră Kentucky cu o voce clară.

Codul era cât se poate de simplu în sensul că fiecare număr reprezenta o literă din numele lui clasat în ordine alfabetică: „11 pentru K, 5 pentru E, 14 pentru N, 20 pentru T, etc."

– 11514202131125, zise MOLOSSE. Întrebare?

– Comunicarea fişei personale a subiectului 320G. 19-21-12-12-9-22-1-14?

– Pop, pop, pop, pop, pop. Ding! Subiectul 320G19211212922114... Dili, dili, dili, dili. Ding! Subiectul = Studii la Richmond = Licenţă în drept = Vorbeşte curent patru limbi: germana-franceza-spaniola-engleza. Top. Subiectul este clasificat în a treia C după ce a fost în a doua A vreme de patru ani consecutiv. Top. Subiectul...

Kentucky nu ascultă mai mult de trei minute, dar când închise telefonul se afla în posesia unei mulţimi de informaţii asupra SUBIECTULUI care, adăugându-se celor furnizate de Marquez, lămurea acest caz în privinţa motivelor umane, care până atunci nu erau evidente.

*

* *

Era miezul nopţii când Mercedesul cenuşiu se opri lângă trotuar. În apropiere erau un parc, o cabină telefonică, o intersecţie şi nişte mici imobile rezidenţiale.

Un sirian deschise portiera din dreapta, coborî şi se duse să descuie portiera din spate.

– Coborâţi. Sunteţi libere, zise el în spaniolă cu accent englezesc, ceea ce era culmea.

Dar avea accent spaniol când se exprima în engleză...

Kate şi Joyce ieşiră din maşină.

Sirianul trânti portiera din spate, urcă la locul lui şi Mercedesul demară pe nesimţite.

Kate se uită la fiica ei care avea ochii umezi. O prinse de umeri şi zise:

– Hai să telefonăm.

Ținea strâns între degete fisa dată de sirian. Se înghesuiră în cabina mică. Mașinile circulau cu viteză. Kate formă numărul de la ambasadă. Soneria răsună de două ori apoi cineva ridică receptorul.

– Sullivan! răspunse ambasadorul.

– Eu sunt, George. Mă aflu cu Joyce într-o cabină telefonică situată lângă parcul Chapultepec, spre muzeul de antropologie...

– Cum te simți, Kate? Și Joyce?

– Suntem bine. Puțin obosite. Până la urmă totul s-a terminat mai bine decât credeam. Vii să ne iei?

– Sosesc!

Închise.

Kate puse receptorul în furcă. Cele două femei ieșiră din cabina telefonică și se plimbară cu încântare în aerul curat al nopții.

*

* *

Kentucky fixă surdina la țeava revolverului 357 Magnum și vârî arma la centură. Era clar că nu mai putea să stea jos în public. Putea s-o facă într-un vehicul, cu condiția să așeze arma lângă el pe banchetă.

Venise momentul în care vor încerca să-l ucidă. Așa cum vor încerca să-i lichideze și pe Nevada, Arizona, Colorado și Kansas. Dar fuseseră preveniți. Kentucky avea întâlnire cu oamenii lui care ultima dată se ocupaseră de punerea sub ascultare a liniei telefonice de la ambasada Statelor Unite.

Era douăsprezece și jumătate noaptea când Kentucky ieși din hotel. Traversă o parte din parcare și urcă într-o mașină cu marca *Brasilia*, una din rarele producții mexicane în materie de automobile. Puse arma pe scaunul de lângă el și porni motorul privind cu atenție în jur, căci de acum înainte fiecare secundă purta amenințarea unei morți brutale.

MOLOSSE nu-i adusese la cunoștință lucruri inedite. În acest domeniu, Pablo Marquez știa tot atât cât blocul info, ceea ce explica ascensiunea lui fulgerătoare pe plan economic și, deci, în rândul lumii interlope mexicane.

Dezvăluirile se situau în cadrul psihologic al acestei manipulări uluitoare, astfel încât lui Kentucky aproape că i se făcuse milă de SUBIECT. Care era departe de a fi fără reproș. Dar ca orice muritor avea și el slăbiciunile lui. Greșeala lui a fost că și-a lăsat adversarii să-i ghicească principala slăbiciune.

Kentucky văzu de departe – în oglinda retrovizoare din dreapta – apropiindu-se o mașină Dodge. Înăuntru erau trei persoane care, gravă imprudență când e vorba să surprinzi un profesionist, lăsaseră liber locul de lângă șofer. În rest, sistemul de a merge pe lângă trotuar pentru a scăpa de privirile celui pe care-l filai dovedea multă naivitate din partea utilizatorilor.

Kentucky știu foarte exact ce avea să se petreacă când Dodge-ul vină brusc spre exterior. Poziție de depășire, semnalizare luminoasă și, în primul plan al oglinzii retrovizoare, două țevi de armă.

Kentucky luă revolverul în mâna dreaptă, așeză țeava pe brațul stâng cu care ținea volanul și apăsă pe trăgaci. Glonțul lovi capul omului de la volan care fu dezlipit de scaun

şi corpul lui se îndoi peste portiera din stânga al cărei geam era lăsat, iar sângele curse pe şosea în timp ce Dodge-ul se îndrepta spre un camion care venea din faţă. Şoferul camionului frână în disperare dar Dodge-ul intră în viteză sub vehiculul de mare tonaj.

Kentucky era deja departe, aproape sigur că numai cu un singur glonţ făcuse trei cadavre şi că nu greşise trăgând primul. Acceleră, vira în jurul Pieţii Constituţiei şi opri în spatele cunoscutului *Mercedes-Benz G* care staţiona cu toate farurile stinse.

Kentucky se duse să se aşeze lângă Colorado John şi Kansas Philip.

– S-auzim! zise el laconic.

Kansas se întoarse spre el.

– Kate şi Joyce au fost eliberate la miezul nopţii de nişte indivizi de tip arab care circulau cu un Mercedes cenuşiu. Am ajuns prea târziu la parcul Chapultepec, dar am avut norocul să dăm peste o prostituată, care lucrează de preferinţă prin boscheţii parcului... A remarcat Mercedesul întrucât crezuse că Joyce şi Kate îi făceau concurenţă, dar nu i-a reţinut numărul.

– Oricum, cu siguranţă că era un număr fals. Nu va fi deloc uşor să dăm de ei.

Kentucky aprinse o ţigară şi zise:

– Ce fac Nevada şi Arizona?

– Stau ascunşi la o sută de metri de ambasadă. Am fixat un micro-emiţător în salonul lui Sullivan. Poate Kate şi Joyce îi vor vorbi de drumul parcurs de Mercedes de la locul unde au fost ţinute prizoniere şi până la locul eliberării lor.

Kentucky scutură din cap.

– Nici vorbă. Sirienii nu sunt chiar atât de naivi. Probabil că femeile au fost legate la ochi... Nu aşa punem mâna pe ei, ci lăsându-i să vină la noi. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să aşteptăm ieşirea din închisoare a celor şase traficanţi de droguri. John, cere-i echipei Nevada-Arizona să ni se alăture... Trebuie să vă aduc tuturor la cunoştinţă dezvăluirile pe care mi le-a făcut MOLOSSE...

*

* *

Nimic nu mişcă vreme de patruzeci şi opt de ore, de parcă prezicerile lui Kentucky fuseseră greşite. Poate că dispariţia Dodge-ului şi a celor trei oameni îi pusese pe gânduri pe sirieni.

Sigur, viaţa mercenarilor nu conta pentru ei dar, în ciuda faptului că dispuneau de fonduri inepuizabile pentru a recruta acest gen de mână de lucru, probabil că foloseau fatalmente oameni din ce în ce mai puţin apţi pentru misiunile cerute.

Nu toată lumea e dotată să tragă cu arma sau să organizeze o ambuscadă. Cu atât mai mult cu cât oamenii disponibili de pe piaţa din Mexico nu erau de primă mână.

Cei buni, cei adevăraţi, cei mari aveau toţi contracte pe ani de zile... Precum Carlos, de exemplu.

– Oh! Jack! Întoarce-te repede, mi-e dor de tine, dragul meu... Cum? Nu, n-am ochit! Nici măcar nu mi-am dat seama că apăs pe piedică... Cum? Pardon, pe trăgaci... Pe scurt, am devenit o adevărată eroină pentru California şi Indian Rapid... Ar trebui să mai faci ceva ca să-ţi recâştigi prestigiul în faţa lor!

Era inepuizabilă, flecărea cu Kentucky de parcă ar fi fost în fața ei, indiferentă la sumele fabuloase cheltuite pe convorbirile telefonice.

– Dar tu, Jack, ce mai faci?

– Fac bine.

– Şi... munca ta acolo?

– Rutină. Ai vorbit cu Hemingway?

– Daaa! E foarte amabil. Se înțelege foarte bine cu Indian Rapid, care îi spune „Bizon Bătrân"! Dar m-am mirat tare mult când am aflat că e un fost...

– Ssst! o întrerupse Kentucky. Chiar şi liniile telefonice internaționale au uneori urechi.

Cadillac reflectă probabil foarte profund la această eventualitate, căci vreme de patru secunde păstră o tăcere totală. Apoi întrebă:

– De unde mă suni? Parcă se aud zgomote de circulație şi de conversații?

– Da. Mă aflu într-o cabină publică instalată pe un bulevard, în mijlocul unui trotuar lat. Vremea e frumoasă. Oamenii se plimbă sporovăind veseli şi trec pe lângă această cabină în care e o căldură infernală. Îmi lipseşti foarte mult, Cadillac.

Tânăra femeie rămase cu gura căscată. Cuvintele tandre trebuia să le scoată din gura lui cu cleştele!

În realitate, apariția maşinii cenuşii îl făcea să spună orice pentru a da impresia că e nepăsător. Juca rolul momelii.

La primul etaj al imobilului vecin, oamenii lui stăteau pregătiți să tragă cu puştile cu lunetă fabricate special pentru trăgătorii de elită...

El nu trebuia să se mişte.

– Eşti drăguț, Jack, răspunse Cadillac cu o voce plină de dulceață. Te iubesc mai mult ca niciodată...

El însă nu mai auzea.

Maşina cenuşie se apropia cu o încetineală remarcabilă, ocupanții ei fiind bine ascunşi în spatele geamurilor şi parbrizului foarte fumurii.

Kentucky puse totuşi mâna pe mânerul armei şi aruncă o privire involuntară spre cele trei ferestre ale apartamentului. Ferestrele erau larg deschise, dar Nevada, Arizona, Colorado şi Kansas erau imposibil de zărit.

– ... Care e de o răceală nemaipomenită! Să ştii totuşi că îi sunt recunoscătoare, pentru că atunci când a telefonat mă pregăteam să ies din casă fără revolver şi să mă duc la pastor unde aveam întâlnire cu nişte prietene pentru pregătirea unui spectacol...

Pe trotuar era multă lume. Împuşcăturile ar fi provocat morți şi răniți, femei şi copii amestecați, fără a mai vorbi de bărbații, care vin totdeauna la urmă ca şi cum ar fi normal ca ei să moară brutal.

– ... Până la urmă, acest Joker e mai curând simpatic! Apoi este foarte practic să pot suna pentru a avea veşti când nu reuşesc să te prind la telefon (râs). Am impresia că am început să-l obosesc. Face tot ce poate ca să scurteze convorbirile noastre, dar îți închipui că nu scapă chiar aşa uşor de mine! Jack? Jack, mă auzi?

– Fireşte, zise Kentucky cu o voce severă.

– O! Ce ton! Eşti supărat?

– Deloc...

Un geam cobora şi apărea o mână. Maşina cenuşie îşi încetinise şi mai mult înaintarea şi se afla acum la mai puțin de douăzeci de metri de maşină.

– ... te ascult cu interes. Continuă, te rog.

Cadillac continuă să flecărească. Nu se relaxa cu adevărat decât atunci când îi vorbea lui Kentucky. Adevărul e că trecuse prin momente foarte grele... O perioadă urâtă care poate că nici nu se terminase.

Acum maşina cenuşie se afla mai mult sau mai puţin imobilizată de pietoni. Mulţimea era atât de mare încât se revărsa de pe trotuar.

Kentucky înregistră instinctiv că era vorba de un model relativ nou, tip Zephyr derivat din Ford Fortuna...

Din ajun, această maşină era în mod constant în preajma lui Kentucky, imobilă sau în mişcare, dar tot timpul neliniştitoare, ameninţătoare din cauza inerţiei sale, cam ca un câine mare aşezat în faţa porţii unei proprietăţi sub tăbliţa: „Atenţie, câine rău".

– ... te întorci, Jack?

– Poftim?

– Când te întorci? Nu mă auzi din cauza circulaţiei?

– Ba da, te aud... Dacă totul merge bine, cred că voi fi înapoi peste patru-cinci zile. Acum te las, Cadillac. Câţiva oameni aşteaptă să eliberez cabina.

– Dar, Jack! Vreau...

Kentucky închise, uşurat că îşi regăsea toată libertatea de mişcare. El avusese ideea acestei capcane, cu el în cabina telefonică şi ceilalţi la ferestrele de la primul etaj.

Oamenii lui consideraseră că riscurile erau prea mari, că ar fi putut fi lichidat de la distanţă de un trăgător de elită ascuns într-o furgonetă, un camion, orice alt vehicul care ar fi putut să dispară rapid după lovitură...

Kentucky ieşi din cabina după care nu jinduia nimeni, rămase lângă uşa de geam întredeschisă, aprinse o ţigară

protejând flacăra brichetei cu ambele mâini, trăgând cu coada ochiului la maşina cenuşie, împotmolită în mulţimea căreia parcă îi făcea plăcere să-i împiedice înaintarea.

Apoi motorul dudui şi un tânăr cu arţag fu împins de bara de protecţie din faţă.

Maşina alungă mulţimea claxonând de câteva ori. Un geam fumuriu se lăsă în jos şi ţeava unei arme se îndreptă spre Kentucky, care se prefăcea că nu vede nimic, dar care avea cămaşa lac de transpiraţie.

Nu se întâmplă nimic uşor de sesizat. Doar că puşca căzu în interiorul maşinii şi un braţ rămase să atârne pe caroserie...

Kentucky observă o animaţie foarte scurtă în spatele unei ferestre a apartamentului şi ştiu că una din puştile pentru trăgătorii de elită îşi făcuse datoria.

Maşina cenuşie cotea spre unul din pasajele eare legau aleea de bulevard....

În dreptul primului etaj se formă o mică ciupercă de fum, risipită imediat de vânt. Apoi o a doua, o a treia... Toate geamurile maşinii cenuşii se făcură ţăndări, dezvăluind impudic patru bărbaţi înarmaţi, cu feţele pline de sânge.

Maşina cenuşie se opri brusc din cauza motorului blocat. O femeie începu să ţipe, câţiva bărbaţi o luară la fugă răsturnând bătrâni şi copii. Lumea striga că era o bombă, un atentat politic...

Kentucky se îndepărtă trăgând încetişor din ţigară.

Mercenarii colonelului îşi primiseră răsplata cuvenită.

Acum, comandamentul terorist trebuia să hotărască folosirea tuturor mijloacelor pentru nimicirea forţei „KNACK"!

*

* *

În dimineața celei de a șasea zile, pe la orele nouă, Sullivan binevoi să telefoneze.

– Traficanții de droguri vor fi eliberați mâine dimineață, murmură el de parcă s-ar fi temut că era ascultat, spionat de cineva. Știți din ce închisoare vor ieși?

– Da. Aș vrea să cunosc și ora, măcar aproximativ, zise Kentucky căscând.

Telefonul ambasadorului îl trezise din somn. Aparatul era departe de pat, aproape pe axa ferestrei.

– Nu știu, șopti Sullivan, dar, ținând cont de obiceiurile latine, cred că vor ieși cam pe la ora asta. Nouă, nouă și un sfert sau și douăzeci... Ce veți face?

Kentucky rezistă dorinței de a aprinde o țigară. Nu fuma pe stomacul gol.

– Încă nu știu, dar probabil că-i vom lichida. Sunt niște falși traficanți, dar niște teroriști adevărați.

– Posibil...

– Aș vrea să ne întâlnim mâine după-amiază la „Bananas", zise Kentucky, cu un ton nedecis. Soția și fiica dumnevoastră se simt bine?

– Da, mulțumesc... Mâine după-amiază deci... E bine pe la orele patru?

– Perfect. La revedere.

Kentucky închise brusc, după cum avea obiceiul.

Noaptea fusese destul de dificilă pentru că Lourdes Casas crezuse că niște oameni din lumea interlopă încercau

să-i forțeze ușa apartamentului. Tot grupul se deplasase de urgență în ajutorul ei și nu descoperiseră decât un bețiv care greșise ușa.

Kentucky trase perdeaua și glonțul îi atinse ușor pielea capului. Se aruncă la podea. Al doilea glonț găuri geamul exact în locul în care se aflase capul lui cu câteva fracțiuni de secunde mai înainte. Trăgeau în el din apartamentul aflat în față, cel în care se plimba deseori o fată în pielea goală.

CAPITOLUL XIV

O descoperi pe fata din apartamentul din față în fundul unui dulap de haine, legată fedeleş şi cu căluş în gură, având pe ea cu o cămaşă de noapte scurtă şi transparentă. Forțaseră uşa şi o surprinseseră în pat. Da, doi bărbați cu părul creț, arabi... Cele două tuburi zăceau pe mochetă. Kentucky le vârî în buzunar, se strâmbă şi-i zise fetei:

– Bine, plec.

Nu ştia că tipii trăseseră în Kentucky, credea că doreau să jefuiască apartamentul (care îi aparținea lui tăticu şi unde se aflau mobile şi tablouri de preț) şi că Kentucky îi obligase să plece.

– Cum să vă mulțumesc? zise ea apropiindu-se de el.

Avea nişte sâni splendizi şi restul cât se poate de atrăgător.

Kentucky se dădu doi paşi înapoi. În viața lui nu putea să aibă mai multe femei odată.

– Nici o problemă, o linişti el, nu vă faceți griji. Vă urez o zi bună.

Îi întoarse spatele şi plecă trântind în urma lui uşa cu broasca spartă.

*

* *

Arizona Bill sună la orele şaisprezece.

– Gipsy Scott, douăzeci şi doi de ani, profesie...

– Call-girl?

– Doar întreținuta unui tip bronzat şi cârlionțat care nu ar putea să fie în nici un caz tatăl ei. Pare să fie amestecată în povestea asta fără voia ei, poate sub amenințarea că va fi dată afară din harem...

– Harem! Nu exagerezi? zise Kentucky instalat într-un fotoliu şi privind-o pe Gipsy Scott plimbându-se prin apartamentul din față.

Nu avea pe ea decât cămăşuța transparentă, fuma, bea şi mânca ciocolată. Dacă o ținea tot aşa, în cincisprezece luni avea să fie oricum pusă pe liber, doar dacă „tăticu" nu avea cumva o slăbiciune pentru grăsane.

– Am spus harem pentru că „tăticu" respectiv mai întreține alte Gipsy Scott în diferite cartiere şi imobile din Mexico. Câte o fată pe zi în fiecare săptămână.

– Cine e „tăticu"?

– Probabil reprezentantul mexican al colonelului! zise Arizona. Înoată în bani şi dă recepții fastuoase la ambasada Libiei, a Siriei şi dineuri la care iau parte reprezentanți ai Emiratelor Arabe Unite, oameni aparținând ambasadelor Algeriei, Arabiei Saudite, Ecuadorului, Gabonului, Indoneziei, Iranului, Irakului, Kuweitului, Nigeriei, Quatarului şi Venezuelei... Tot atâtea bombe cu hidrogen la hotarele Statelor Unite! Să ştii, Jack, că vom avea de furcă cu toți tipii

ăştia! Şi dacă ai vedea femeiuştile pe care şi le oferă servitorii lui Allah!

– Mare pricopseală! SIDA o să le bată într-o zi la uşă. Pe scurt, Gipsy Scott e amestecată în treaba asta.

– *Yes, Sir*. Dacă vrei să-i mai vezi pe-ai tăi, închide obloanele sau nu mai aprinde lumina.

*
* *

„Tăticu" nu era altul decât faimosul Ibn Al-Bhahin-Abu-Bakr, „centralizatorul" majorităţii organizaţiilor arabe, limba colonelului şi Emiratelor pentru America Centrală. „Tăticu" avea o putere colosală!

În noaptea aceea nu se primise nici un telefon.

Era un moment grav. Şase oameni aveau să scape din închisoare pentru că tovarăşii lor reuşiseră să învingă fermitatea Statelor Unite ale Americii!

Ibn Al-Bhahin-Abu-Bakr nu făcuse nimic altceva decât să se ducă la Rita, soţia lui din ziua aceea pe care o onorase aşa cum se cuvine.

Acum se pregătea să se ducă la moschee, unde urma să aibă loc o ceremonie în onoarea celor şase musulmani eliberaţi. Ziarele, radioul şi televiziunea făceau parte dintre invitaţi. Datorită sateliţilor geostaţionari întreaga lume avea să asiste la această serbare care va marca în spiritul tuturor triumful Islamului asupra Occidentului!

„Tăticu" sărută fundulețul Ritei şi îşi respinse servitorul care se pregătea să-i deschidă uşa ce dădea spre palier. Era un eunuc care nu avea cum să-l încornoreze pe „tăticu".

Ibn Al-Bhahin-Abu-Bakr îşi aranjă cravata în oglinda de la intrare, îşi zâmbi satisfăcut, deschise uşa apartamentului şi se trezi cu jumătate din cap distrus de arma lui Colorado John.

Colorado John trăsese de aproape cu un glonţ pentru mistreţi...

*
* *

La orele nouă şi douăzeci şi cinci, în faţa unei mulţimi de ziarişti, de fotografi şi de curioşi, cei şase traficanţi ieşiră de la închisoarea centrală din Mexico şi, sub flash-urile şi aclamaţiile unui grup de arabi chemaţi să strige „ura" şi altele de acest fel, urcară în microbuzul închiriat special pentru această împrejurare de „tăticu", despre a cărui dispariţie încă nimeni nu ştia nimic.

Microbuzul se îndepărtă, ajunse pe o porţiune de drum degajată şi, în acel moment, Kansas Philip răsuci butonul declanşatorului de la distanţă şi microbuzul explodă ca un fruct prea copt. Fixarea încărcăturii explozive fusese o joacă de copil.

*
* *

Zece şi cinci, în enclava teritorială a ambasadei Siriei.

Biroul secretarului doi al ambasadei era situat exact sub biroul ambasadorului. Se desfăceau scrisorile, coletele şi bagajele sosite prin valiza diplomatică.

Majoritatea oamenilor nu ştie că o ambasadă primeşte zilnic sute de scrisori şi pachete trimise de numeroase ţări care nu sunt totdeauna prietene. Totul fusese deci cercetat cu detectorul înainte de a fi deschis. Totul îşi dezvăluia secretul, dacă exista un secret. Totul, în afară de ceea ce Arizona Bill avusese grijă să înfăşoare într-o husă de polietilenă...

Terorism la terorişti!

Aşa ceva nu se mai văzuse!

Acum când se ştia că marele, infailibilul, magnificul Ibn Al-Bhahin-Abu-Bakr fusese ucis acasă la o „prietenă" la începutul zilei, că cei *şase eroi islamici* eliberaţi la orele nouă şi douăzeci şi cinci săriseră în aer la nouă şi douăzeci şi şapte cu microbuz, escortă de protecţie, arme şi bagaje, trebuia mărturisit că toţi deschideau scrisorile şi desfăceau coletele cu gesturi de moaşă!

Pachetul cu pricina avea douăzeci de centimetri pe treizeci. Conţinutul era împachetat într-o hârtie încântătoare, specială pentru cadouri, colorată cu roşu şi auriu, ceva foarte mexican, şi purta o mică etichetă autocolantă cu numele unui mare cofetar din oraş.

Pachetul făcu explozie imediat ce fu deschis, ucise douăsprezece persoane, inclusiv pe ambasador, al cărui cadavru ciopârţit fu găsit în pivniţă.

*

* *

Orele zece şi jumătate în enclava ambasadei siriene.

Aceeaşi scenă ca cea dinainte, acelaşi rezultat după o explozie violentă. O singură excepţie. Cadavrul ciopârţit al

ambasadorului era agăţat de creanga unui copăc situat la capătul grădinii.

*

* *

Nevada Smith luă virajul şi acceleră ca la raliu.

Dintr-un secreter instalat lângă peretele vestibulului lui „tăticu", Colorado John luase cu mâna lui documente şi o agendă telefonică.

O adevărată mină de aur! O comoară inestimabilă!

Căci, în afară de numerele de telefon, figurau, cum era normal, adresele.

În două minute, Kentucky şi oamenii lui aflaseră mai mult decât agenţii CIA în cinci ani!

– Uşurel, zise Kentucky, ceilalţi trebuie să moară.

Nevada ridică puţin piciorul de pe acceleraţie. Era rece şi ţeapăn ca un om de zăpadă. Începând de dimineaţă, sângele arabo-terorist curgea în valuri. Ăsta nu e un motiv să râzi în hohote decât dacă ai un suflet de torţionar.

– Acolo e, zise Kentucky. Mergi încet.

Acolo însemna jumătate din *Paseo de la Reforma* şi, mai exact, mica reşedinţă particulară ocupată de Ali ben Hikar, Abu Hamdan şi ceilalţi. Locul unde Kate şi Joyce Sullivan fuseseră ţinute prizoniere.

În nobila locuinţă domnea tristeţea şi dezolarea. Se întâmplase ceva ce nimeni n-ar fi îndrăznit să-şi închipuie în ajun.

TERORIŞTI OCCIDENTALI ATACAU BUNURI ŞI PERSOANE ARABE LA MEXICO!

Nadin babaek! Atesomock! Blestemați să fie toți acești câini!

– Situația e gravă, zise Ali ben Hikmar sorbindu-și ceaiul cu mentă după ce se asigurase că chiseaua cu bomboane (de mentă) se afla la îndemână. Trebuie să chibzuim.

Abu Hamdan aprobă clătinând din cap în tăcere.

Părerea lui era că lucrul cel mai chibzuit, ținând cont de rapiditatea evenimentelor, consta în schimbarea cu rapiditate a reședinței! Valiza se putea face în cinci minute. Coborau pe scara ascunsă și ieșeau pe ușa din spate, care ducea în garaj, urcau în mașină, demarau... Totul nu le-ar fi luat mai mult de două minute!

Zadarnic privea Abu Hamdan restul sălii, *de cealaltă parte a oglinzii blindate*, și-și zicea că o rafală de armă automată nu l-ar fi putut atinge; zadarnic își zisese că oamenii înarmați îi asigurau apărarea, lui și lui Ali ben Hikmar, etc. Mâinile continuau să-i tremure...

Răsună soneria de la intrare. Omul de gardă își lipi ochiul de vizor și zări doi tipi purtând șepci cu numele unui mare magazin, care cărau cu greu o cutie mare de carton.

Deschise cu mâna pe mânerul armei. Camionul, purtând scris pe el numele aceluiași mare magazin, staționa în fața casei. Deci, nici o capcană posibilă.

– Ce este? întrebă el.

Fața cutiei de carton pe care el nu o vedea era goală, și ascundea două pistoale-mitralieră cu surdină și doi săculeți cu grenade ofensive.

Kentucky și Nevada nu veniseră să aducă prăjituri.

– Pentru Abu Hamdan! zise Kentucky.

Arabul încasă cutia de carton direct în față, cu mult înainte de a putea scoate arma, o rafală scurtă îndoindu-l de mijloc. Se prăbuși pe podea.

Kentucky și Nevada intrară, trântiră ușa grea și se deplasară în tăcere. Nevada culcă la pământ doi arabi înarmați. Kentucky mitralie alții trei care jucau zaruri în salonul de la parter. Un tablou se prăbuși, o vază se sparse și oamenii se prăbușiră pe marmura roz.

Celelalte încăperi de la parter erau goale.

Kentucky arătă cu pistolul-mitralieră spre scara care ducea la etaj. Sus nu se mișcase nimic. Era clar că cei de sus aveau cea mai mare încredere în capacitățile defensive ale gorilelor de la parter. Uitaseră că inacțiunea îți dă o stare de siguranță înșelătoare, că toți leii se transformă în oi dacă lenevesc și mănâncă bine.

Surdinele pistoalelor-mitralieră erau de o mare eficacitate, provenind direct de la laboratorul de încercări Cortunex din San Francisco. Detunăturile făceau mai puțin zgomot decât tuburile cartușelor care cădeau pe marmura roz.

Un arab care ducea o tavă scoase o țipăt mai înainte ca Nevada să-i închidă gura pe vecie. Imediat se deschiseră trei uși și o duzină de tipi se năpustiră pe culoarul de la primul etaj.

Kentucky și Nevada apăsară pe trăgaci și urmă un adevărat masacru. Asta nu se mai văzuse. Sirienii știau cel mai bine să provoace explozia bombelor, să ucidă cu un glonț în ceafă în plină stradă, să atace în orice fel oameni care nu se așteptau la așa ceva...

– Ce se petrece? întrebă liniștit Ali ben Hikmar.

Trebuia să-l înțelegi. Jos și alături dispunea de vreo douăzeci de oameni a căror sarcină esențială era să-i protejeze.

– Mă întreb și eu, răspunse Abu Hamdan cu o mare anxietate. Mă duc să văd...

Se ridică să apese pe butonul care comanda des-chiderea oglinzii blindate dar, în aceeași secundă, doi bărbați, doi occidentali, se năpustiră în celălalt capăt al sălii.

Aveau în mâini pistoale-mitralieră. Unul dintre ei avea niște ochi aurii foarte ciudați...

– Nici o mișcare! Mâinile sus! strigă unul dintre ei.

Ali ben Hikmar răsturnă ceaiul și se ridică cu ochii mijiți.

– Să plecăm, Abu, îi vom regăsi mai târziu. E vorba de Kentucky și Nevada. Haide!

Fugiră spre ușa secretă în timp ce rafalele loveau zadarnic în geamul incasabil.

Kentucky și Nevada căutară la început un pasaj care nu exista, dar când se hotărâră să folosească o grenadă pentru a distruge oglinda, Ali Ben Hikmar și Abu Hamdan erau deja departe...

*

* *

Orele șaisprezece, după-amiaza aceleiași zile sângeroase. Kentucky ajunse la „Bananas" unde avea întâlnire cu George Sullivan, ambasadorul Statelor Unite.

Portarul fusese anunțat și-l conduse ca și data trecută în altă sală. Excelența sa arăta foarte palid și tras la față.

– Salut, zise Kentucky așezând pe masa care îl despărțea de Sullivan un obiect învelit într-un jurnal prins cu un elastic. Ce mai faci?

Sullivan apucă paharul cu whisky și-l duse la buze cu o mână tremurătoare. Dinții îi clănțăniră de sticla paharului.

Kentucky arătă cu degetul spre sala de joc.

– Ruletă, baccara, black-jack. După ultimele mele informații ai pierdut aici o adevărată avere – patru sute cincizeci de mii de dolari! Adevărat?

Sullivan dădu jalnic din cap. Parcă îmbătrânise cu zece ani.

– Cel care te-a dezechilibrat cel mai tare a fost Ibn Al-Bhahin-abu-Bakr, continuă Kentucky. Nu aveai nici o posibilitate să-ți plătești datoriile la joc. Asta însemna dezonoarea, descalificarea profesională, falimentul... Kate și Joyce nu știau nimic. Nimeni nu știa, pentru că jucătorii sunt foarte solidari.

Tăcu pentru că omul cu livrea venise să ia comanda. Ceru apă minerală, tăcu și fumă cu ochii în gol în timp ce angajatul clubului servi. După ce omul închise în urma lui ușa capitonată, Kentucky se uită la Sullivan. Ambasadorul arăta ca un sac care își pierdea tot conținutul printr-o mică spărtură...

– Arabii ți-au propus un târg. Să lucrezi cu ei, pentru ei, în scopul lichidării forței „KNACK" și în schimbul unui milion de dolari pentru favorizarea răpirii lui Kate și lui Joyce... Fără arabi n-ai fi avut de unde să știi că FIA însemna și „KNACK". Fără tine ucigașii n-ar fi putut să știe că mă aflam pe acea plajă cu Cadillac... Apoi, Pablo Marquez a auzit zvonuri în legătură cu datoriile tale și ai fost nevoit să îl plătești angajându-l și pe el în această combinație... Tu te afli la originea tuturor atentatelor îndreptate împotriva mea, împotriva lui Cadillac, împotriva mea și a lui Nevada pe drumul spre platou... Numai tu știai în ce hotel ne aflăm. Gipsy Scott nu a venit să locuiască în față decât mai târziu și s-a tras

în mine după ce mi-ai dat telefon... Ai pe conştiinţă moartea lui Armando Mondejar Lopez şi cea a Lolitei Rosalba.

Scutură scrumul ţigării.

Sullivan arăta ca un cadavru.

Kentucky continuă:

– Probabil că ţi-ai trădat şi ţara dar, oricum, eşti un om terminat. Când nevasta ta va afla tot ce-ai făcut, cred că va cere divorţul, iar fiica ta nu cred că va mai dori să te vadă vreodată.

Tăcu.

După un moment Sullivan întrebă cu o voce de nerecunoscut:

– Ce-ai intenţia să faci?

Kentucky sfărâmă chiştocul în scrumieră, îşi frecă faţa cu mâna, se gândi şi răspunse:

– Nimic.

Speranţa lumină faţa lui Sullivan.

Kentucky adăugă:

– Toate detaliile cazului tău se află în blocul informaţional al lui Joker. Într-un fel, lucrurile îşi vor urma cursul lor ierarhic. În cel mai bun caz, George, mai ai încă şase ore la dispoziţie mai înainte ca tipii de la FBI să vină să te aresteze discret. Asta a fost, am terminat.

Împinse în spate fotoliul, se ridică, întoarse spatele şi porni spre uşa capitonată. Acolo zise:

– În pachet se află o armă. Salut.

Ieşi, lăsând uşa deschisă şi tocmai trecea prin faţa omului în livrea când răsună detunătura...

*

* *

Soarele devenea mai blând iar valurile mureau pe nisip rostogolind scoici şi pietricele aurite.

Kentucky ţinea ochii închişi şi fuma.

Cadillac îşi plimbă sfârcul sânului pe pieptul lui.

– Cât timp vei sta?

El suspină.

– Abia am venit, Cadillac, şi nimic nu mă grăbeşte. Întinde-te, stai liniştită şi odihneşte-te.

Cadillac se întinse la adăpostul rucsacului uriaş de piele maronie unde se afla o armă şi care îi ferea de vânt. Era nespus de bine lângă bărbatul pe care-l iubea.

– Vine cineva, zise Kentucky fără să se mişte.

Cadillac ridică privirea.

– Adevărat, zise ea.

– Cine?

Cadillac îşi alungă cu degetul o şuviţă de păr care-i bara imaginea plajei pustii.

– Două persoane mici. Au venit cu bicicleta.

Kentucky zâmbi.

– Le vezi mâinile? întrebă el.

Cadillac miji ochii din cauza soarelui.

– Da. Duc nişte sacoşe în care se află masa noastră de seară. Indian Rapid şi California au insistat atât de mult încât n-am putut să refuz.

Kentucky se răsuci, puse rucsacul ca un baraj, întinse degetul şi făcu „pan-pan". Indian Rapid se aruncă pe burtă şi strigă:

– Ai ratat! Pan! Eşti mort!

Şi Kentucky izbucni în râs, ceea ce era la fel de rar ca o ploaie cu diamante.